

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 14

Dijous, 29 de març de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 11, segona i darrera reunió

Í N D E X

Debat general

sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 255-00001/08) (continuació) (p. 3)

Declaració

del Parlament de Catalunya de reconeixement de la persecució i el genocidi del poble gitano
(tram. 401-00003/08) (p. 22)

Salutació

als representants de l'Ajuntament de Tànger (p. 23)

Projecte de llei

de reforma de l'Institut Català de la Salut (debat de totalitat) (tram. 200-00012/08) (p. 23)

Interpellació

al Govern sobre la seguretat als centres educatius (tram. 300-00027/08) (p. 33)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les mesures que pensa prendre amb relació a la proposta d'Esquerra
Republicana de Catalunya de fer president de la Generalitat el cap de l'oposició
(tram. 317-00034/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre l'aplicació del Pacte nacional per a l'educació
(tram. 317-00035/08) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre la defensa davant el Govern de l'Estat de la posició expressada
per la societat civil catalana amb relació a l'aeroport de Barcelona (tram. 317-00033/08) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre el manteniment de les emissions de Televisió de Catalunya al País
Valencià (tram. 317-00032/08) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre les mesures mediambientals que ha aprovat recentment
(tram. 317-00036/08) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política
(tram. 317-00037/08) (p. 43)

al Govern sobre la recepció de les emissions de TV3 al País Valencià
(tram. 310-00044/08) (p. 43)

→

al Govern sobre el garantiment de la disponibilitat de la banda ampla en l'àmbit rural
(tram. 310-00041/08) (p. 44)

al Govern sobre la sobreocupació d'habitatges (tram. 310-00045/08) (p. 45)

al Govern sobre l'elaboració del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2007
(tram. 310-00043/08) (p. 46)

al Govern sobre la clausura imminent de les emissions de Televisió de Catalunya al País Valencià
(tram. 310-00046/08) (p. 48)

al Govern sobre l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència
(tram. 310-00047/08) (p. 49)

Interpellació

al Govern sobre el Pla de millora per a l'educació secundària (tram. 300-00028/08) (p. 50)

Interpellació

al Govern sobre la política informativa (tram. 300-00029/08) (p. 55)

Interpellació

al Govern sobre la política de gestió de la sequera (tram. 300-00030/08) (p. 60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política ferroviària dels serveis de rodalia i regional
(tram. 300-00021/08) (p. 65)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el retorn a Catalunya de la documentació confiscada durant el franquisme que encara està dipositada a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola, a Salamanca
(tram. 302-00017/08) (p. 70)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, especialment en matèria de política interior
(tram. 302-00018/08) (p. 74)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana (tram. 302-00019/08) (p. 77)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ordenació de l'àmbit metropolità amb relació al conjunt del territori (tram. 302-00020/08) (p. 81)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana (tram. 302-00019/08) (continuació) (p. 81)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ordenació de l'àmbit metropolità amb relació al conjunt del territori (tram. 302-00020/08) (continuació) (p. 82)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 11.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Educació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat general sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 255-00001/08) (continuació)

D'acord amb l'article 133.2 i 133.3 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades els grups parlamentaris tenen un temps no superior a deu minuts. A continuació obrirem un nou torn de deu minuts per posicionar-se respecte a les propostes presentades pels altres grups. I els prego que parin atenció: a aquests dos torns no s'aplica –no s'hi aplica– el que disposa l'article 75.3, és a dir, no hi ha torn per contradiccions.

En primer lloc, i per un temps màxim de deu minuts, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Senyor president, membres del Govern, senyors i senyores diputats, començarem la nostra intervenció amb una valoració molt ràpida del que va significar..., o del Ple d'ahir. I començarem amb una qüestió que ja es va dir en diverses ocasions durant el Ple d'ahir i que el nostre grup comparteix, que és l'objectiu de Convergència i Unió a l'hora de demanar de fer aquest Ple específic de debat general, que no és un altre que estirar una mica més el protagonisme –permetin-me que hi posi l'adjectiu de «fatal»– que van obtenir en el tràmit de l'Estatut a les Corts espanyoles i que es produeix quatre mesos després de la constitució d'un govern que està treballant pel desplegament d'aquest Estatut.

Vostè, senyor Mas –i ara no hi és–, va parlar ahir de la necessitat d'una estratègia catalana. Jo li he de dir, i ho dic, lamentablement, la seva estratègia és la que ha protagonitzat, la que va protagonitzar actuant al marge d'aquest Parlament, i ara volen resituar-ho altre cop en aquest Parlament.

Però ara, un cop dit això, traguem algun profit d'aquest Ple, aprofitem l'oportunitat per recuperar aquella unitat

d'acció que vam tenir el 30 de setembre, en uns moments tan complexos i delicats per a l'Estatut referendat pel poble de Catalunya, en uns moments en què cal coratge i, com els he dit, especialment unitat d'acció de les forces que ens vam conjurar aquell 30 de setembre per fer un pas endavant, i entre d'altres, senyors del Grup Mixt, per fer un pas endavant amb un estatut que ens permetés de superar el victimisme i l'essencialisme, precisament.

Esquerra Republicana ha presentat, juntament amb els grups que donen suport al Govern, una proposta de resolució que creiem que és una proposta molt completa, molt ben travada i molt treballada, i demanem a la resta de grups de la cambra que s'hi sumin. En aquest moment, hi ha diverses transaccions, entre la resolució dels tres grups que donen suport al Govern i la dels partits de l'oposició. Jo vull aprofitar aquest primer torn per dir que considerem que aquesta és una qüestió molt positiva i que dóna valor i sentit a aquest Ple, malgrat les diferències que ahir s'hi van expressar.

Anem a la proposta de resolució que presentem Esquerra Republicana de Catalunya, una proposta de resolució que se sustenta en les diverses iniciatives ja aprovades en aquest Parlament pel dret a l'autodeterminació i per la transferència de competències executives per autoritzar referèndums. I se sustenta també en el nostre objectiu polític, perquè Esquerra som on érem, on hem estat des de fa anys.

Com se citava no fa gaires setmanes, és cosa sabuda que res no esgota tant com la defensa de les obvietats. I ara aquí no vinc a defensar, vinc a exposar el que per Esquerra Republicana són obvietats. La nostra declaració ideològica és prou clara: assumim la independència per la via pacífica i democràtica com el nostre objectiu polític. Poden estar-hi d'acord o no; de fet, si hi estiguessin d'acord tots els membres d'aquesta cambra, ho tindrien en els seus estatuts o en les seves declaracions ideològiques o similars. I la nostra estratègia és també treballar efectivament per la igualtat d'oportunitats, per transformar el que genera desigualtats i el que aguditza les diferències socials, i fer-ho des del Govern, des d'aquest Govern, i no cap altre.

Ahir també es va parlar d'electoralisme. Senyors del Partit Popular, és un joc innocu, comparat amb un acte –aquest sí– d'electoralisme i d'agressió, no només a la llibertat de premsa i a la pluralitat informativa, sinó també l'enèsim als drets lingüístics i culturals dels valencians i valencianes, el dels seus companys del Partit Popular al País Valencià, amb la voluntat de tancament dels repetidors de TV3, de Televisió de Catalunya.

Ahir també es va parlar d'«acte de frivolitat». Siguem clars: ho titllen així els que consideren frívol no el dret d'autodeterminació –que al cap i a la fi és un dret, i no una amenaça–, profundament democràtic, sinó els que consideren frívol l'objectiu polític de la independència, que és del que parla clar la nostra proposta de resolució.

Esquerra va dur al Parlament, al parlamentarisme, amb desacomplexament i naturalitat, aquest objectiu polític, ja fa unes quantes legislatures, i des de l'objectiu de l'esquerra transformadora. Som on érem, per tant.

Parlàvem de propostes i parlem de propostes. Dins del nostre ideari, doncs, la independència ha estat i és el nostre objectiu polític. I també la legislatura passada vam fer l'aposta de govern d'un projecte catalanista i d'esqueres, que continua en aquesta legislatura, per continuar avançant i anar millorant la qualitat de vida de la ciutadania i anar construint estructures d'estat; polítiques de benestar des del Govern del país i polítiques de benestar des del nostres pobles i ciutats.

I també Esquerra va fer l'aposta de dotar-se d'un marc de relacions i de regles del joc clares entre l'Estat i la Generalitat: un nou estatut. Aquest Parlament se'n va sortir, certament. Després, del que va passar..., ja són figures d'un altre paner. Hem anat on hem anat, ha anat com ha anat, però ara toca desplegar amb ambició totes les potencialitats, sense desnaturalitzar-ne ni una, de l'Estatut referendat pel poble de Catalunya. I en això estem. I no s'equivoqui, senyor Bosch: si el Tribunal Constitucional provoca una segona retallada de l'Estatut, en cap cas Esquerra podem alegrar-nos-en; aquesta afirmació sí que entenem que és una autèntica frivolitat.

Però si ni això s'aconsegueix, si desplegar al màxim de les seves possibilitats l'Estatut no s'aconsegueix, la nostra percepció és que només Esquerra s'ha plantejat una alternativa per avançar, plantegem una alternativa per avançar. Per això Esquerra presentem aquesta proposta de resolució, el nostre projecte i la nostra alternativa, al cap i a la fi.

Convergència i Unió ens ha plantejat de transaccionar-la i de reformular-la, entre d'altres coses si traiem el text que evidencia la rebaixa de l'Estatut del 30 de setembre. Això no ho podem pas acceptar. La nostra és un tot, i no té sentit si la desintegrem o la reformulem. Qui vulgui sumar-se a una alternativa, que la voti. Si vostès tenen una altra alternativa, si arriba el moment, plantegin-la en aquest Parlament i parlem-ne i debatem-la.

I, com que em queda una mica de temps, tornaré a llegir quin és el contingut exacte d'aquesta proposta de resolució: «El Parlament de Catalunya constata que l'acord de gener de 2006 a La Moncloa va fer possible l'aprovació de l'Estatut vigent –que comportà la supressió dels eixos bàsics del projecte aprovat pel Parlament de Catalunya–, que tot i haver estat ratificat posteriorment pel poble de Catalunya en referèndum ha permès de fer una interpretació a la baixa i deslegitimadora per part de l'advocat de l'Estat i possiblement del Tribunal Constitucional. Si aquesta eventualitat negativa es produeix, la via autonomista quedarà en un atzucac i, d'acord amb les reiterades resolucions en aquest sentit d'aquest Parlament, el poble de Catalunya ha d'exercir el seu dret democràtic a decidir la constitució d'un estat propi en el si de la Unió Europea.»

Respecte al posicionament del nostre grup per a la resta de propostes de resolució, em remeto al segon torn.

Moltíssimes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, permetin-me algunes consideracions, per començar, sobre el Ple que estem desenvolupant aquests dies. L'experiència que tinc com a diputat em permet repassar i recordar el que han estat els plens d'aquesta cambra quan hem parlat de temes específics, de temes importants, de temes especials. Els plens especials, que no eren els ordinaris, tenen tots ells la seva petita història, a tots ells hi ha alguna característica que ens el recorda, i són recordats per circumstàncies especials, com va ser el de la moció de censura, com va ser el Ple dels incendis, com va ser el Ple del debat de l'audiovisual, com han estat els plens sobre educació, sobre polítiques socials... I tots aquests plens han tingut molta substància, realment han tingut substància, i han servit en certa manera per avançar en el disseny de les polítiques del nostre país.

Però aquest Ple d'enguany, senyores i senyors diputats, és molt probable que sigui recordat com el Ple de l'oportunisme i com el Ple del tacticisme polític. (*Remor de veus.*) Recordem que vàrem venir, que alguns hem vingut aquí a debatre..., marcat per posar els ulls en unes eleccions municipals que estan properes i per discutir quan encara no fa cent dies que el Govern funciona. Vostès estan batent el rècord de plantejar tot un seguit de qüestions polítiques que en altres cambres no es plantegen d'aquesta manera precipitada i d'aquesta manera poc solvent.

O altres que han vingut aquí també decidits a comprovar qui tenia, qui arriba al nivell C en el barem del patriotisme polític o de la utopia política. Això és el que està passant en aquest Ple, i això, senyores i senyors diputats, ens sembla que hi ha en aquest contingut, una certa banalització del que és aquesta cambra, el Parlament de Catalunya.

En la sessió d'ahir vàrem poder constatar moltíssimes coses. Vàrem poder comprovar com culminaven, des del dia 2 de novembre fins al dia d'avui, una actitud sostinguda i continuada d'acció política per tal d'erosionar el Govern de Catalunya a qualsevol preu, erosionar el Govern a qualsevol preu. Aquests mesos que van des del 2 de novembre fins avui, hem pogut veure com els portaveus del principal grup de l'oposició –el senyor Mas i el senyor Puig– han estat presidint els seus discursos i els seus plantejaments davant dels mitjans de comunicació mitjançant l'exageració dels problemes, mitjançant el tremendisme, mitjançant el catastrofisme gratuït, mitjançant una certa agressivitat i, el que és més greu, mitjançant una manca de respecte, molts cops –una manca de respecte institucional–, a la figura del president de la Generalitat. (*Remor de veus.*) Gairebé totes les intervencions públiques produïdes pels portaveus convergents d'aquests mesos els han dut a portar una política realment agressiva, una política realment molt contundent amb el Govern de la Generalitat. Vostès s'han dedicat a fer –i ahir ho va fer el senyor Felip Puig des d'aquesta tribuna– un inventari de problemes i han tingut, com deia, una falta de consideració per la figura del president de la Generalitat.

Però no sols això, no sols han tingut aquesta poca defereència cap al president de la Generalitat, sinó que també l'han tingut cap als grups de la cambra, cap a les altres formacions polítiques. Perquè aquí se'ns ha preguntat, des d'aquesta tribuna, a qui retíem lleialtat, a qui érem lleials, de qui érem federats. I aquí no hi ha ningú que tingui dret a preguntar-se a qui som lleials, a quin país som lleials, que ens sembla una pregunta de molt mal gust, perquè nosaltres també els podríem preguntar a quins interessos són vostès lleials. (*Remor de veus.*)

Durant aquests cent dies, hem pogut constatar com Convergència i Unió menystenien *a priori* la mà estesa que li donava el president de la Generalitat. (*Fora remor de veus.*) Hem pogut constatar com no han volgut utilitzar la comissió d'impuls i de seguiment de l'Estatut de Catalunya. I hem pogut constatar com el que els interessava era arribar a un plenari com el d'avui en el qual fer soroll, en el qual hi hagués enrenou.

El Ple d'ahir també va ser pedagògic, il·lustratiu en altres aspectes, en uns altres fenòmens que ens agradaria poder comentar i que pateixen alguns grups de la cambra. És el que nosaltres en diem el de –si em permeten l'expressió– «la miopia política», el desenfocament de la política: aquells que no saben o no volen saber qui és l'adversari principal; aquells que no saben i no volen saber qui és el veritable adversari en el tema de la discussió de l'Estatut de Catalunya; aquells que fiquen a tothom en el mateix sac, quan sabem que no tothom és igual i que no tothom planteja les mateixes consideracions; aquells que desconeixen la necessitat d'aïllar l'adversari principal per poder portar a bon port les nostres metes i els nostres objectius per tal de vèncer i per tal de poder desenvolupar realment l'Estatut; aquells que són incapaces de tenir matís, de matisar, de saber què és..., que les coses no són blanc o negre, sinó que hi ha un conjunt de matisos que ens permet, afortunadament, poder fer política, poder pactar i poder avançar.

Senyores i senyors diputats, algú va dir ahir des d'aquesta tribuna que estava cansat i fatigat d'estar a Espanya. Jo, personalment, estic fatigat de les simplificacions fàcils, permetin-me que els ho digui, dels estereotips, de les etiquetes, de coses que es diuen en un parlar per parlar. Catalunya no té un adversari que es digui Espanya. Espanya no és adversari de Catalunya. Catalunya té un adversari que és la drete espanyola, i fins i tot, així i tot, els diria que no tota la drete espanyola; una part de la drete espanyola que no està compromesa amb el desenvolupament d'un estat plural, d'un estat amb el nostre objectiu com a partit polític, un estat federal.

Per tant, Catalunya no té un adversari polític difús en una altra nació o en un altre estat o en el que vostès vulguin dir. Catalunya té un adversari polític en determinades opcions polítiques de la drete espanyola que s'estan manifestant d'una manera realment molt contundent. Deia que matisar és molt important, i en aquest sentit ens sembla que això cal dir-ho i cal dir-ho en veu alta: els nostres adversaris sabem quins són, no es poden generalitzar, estan focalitzats, estan identificats i no s'hi val a ficar tothom en el mateix sac. Estem convençuts, senyores i senyors diputats, que arreu de l'Estat són milers els espanyols, i no sols d'esquerres, que estan disposats a treballar per una Espanya plural i

per una vertebració de l'Estat més moderna i més conseqüent amb una perspectiva europea i en pau, sobretot en pau.

El conseller Saura va posar ahir en relleu en la seva intervenció l'acció del Govern. Va fer una crida, que reiterem, avui a signar i a votar una resolució amb unitat d'acció en la defensa de l'Estatut. El nostre grup hi dóna suport; hi donarà suport.

El conseller Saura va demanar lleialtat institucional, i creiem que estem en condicions d'exigir-los a vostès lleialtat constitucional, lleialtat institucional, perquè saben vostès que ens estem jugant moltíssim amb aquest Estatut. I no s'hi val, no s'hi val a rebregar-lo de qualsevol manera. I nosaltres compartim aquesta opinió del conseller Saura.

El conseller Saura ens va demanar també que féssim, que ajudéssim, que ens ajudessin a desplegar d'una manera òptima l'Estatut de Catalunya. I nosaltres pensem que encara hi són a temps. Els estem demanant diàleg, els estem demanant confiança en el Govern, i no els estem demanant que renunciïn a la seva acció opositora en els temes concrets del que és la política que fa una administració, que fa un govern. Els estem demanant que, per un tema tan important per a Catalunya com pot ser el desplegament d'aquest Estatut, vostès siguin capaços de destriar el que és l'oposició lògica, natural, que ha de fer qualsevol grup de l'oposició, d'aquells temes que són centrals, que són importants, que són de país, com és el cas que ens ocupa avui de l'Estatut.

La nostra resolució, a la qual donem suport, avui és extensa, té dotze pàgines; és un relat, un relat que té un encadenament de totes les seves propostes i dels seus plantejaments. Planteja, primer..., els demanem a vostès que ens donin suport en el desplegament institucional que ha d'impulsar la Generalitat. I vostè sap que això són un conjunt de llei i un conjunt de mesures. Els demanem també que ens ajudin en el desplegament de l'Estatut, en cooperació amb l'Estat, perquè, si no és així, no avançarem, no ho podrem fer. Els demanem també una concreció sobre el finançament. I posem les coses damunt de la taula, perquè això pugui dur-se a terme.

Els demanem una defensa ferma de l'Estatut davant del Tribunal Constitucional. I vostès veuen com al llarg d'aquest text, d'aquestes dotze pàgines, tot està encadenat; és l'acció del Govern, és la política del Govern, és la política que estem explicant aquests dies d'una manera continuada i permanent.

I els estem demanant també...

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

...un impuls i que es repensin –acabo, senyor president– la seva posició dins del Consell per a l'Impuls de l'Estatut.

Els demanem que es prenguin seriosament aquesta oportunitat i aquesta mà estesa que els ha ofert el Govern

de la Generalitat i el seu president per tal que vostès hi puguin dir la seva, puguin col·laborar, puguin treballar..., no demanar-nos que vinguem aquí cada quatre mesos a explicar com va el tema de l'Estatut. Els estem demanant que estiguin dins d'aquesta comissió, que ens diguin el que pensen, que puguin desenvolupar, que puguin dir les seves idees, perquè estem convençuts que vostès –i nosaltres–, si realment són patriotes com diuen ser, han d'estar implicats en el desenvolupament d'un estatut per al bé de Catalunya i per al bé dels ciutadans de tot aquest Estat.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, el nostre grup parlamentari està molt satisfet de la feina feta, de la resolució que presentem els grups que donem suport al Govern, perquè presentem, sens dubte, una bona resolució; una bona resolució, perquè dóna una resposta estructurada al caràcter del debat que vam fer i que estem fent, que és el del desplegament de l'Estatut; una bona resolució també, perquè dóna contingut, des de la convicció, però també des de la pràctica, a allò que es deia ahir en el debat de celeritat, fermesa i eficàcia en continuar desplegant l'Estatut; una bona resolució, també, perquè des de la seva introducció i els cinc apartats que l'estructuren és coherent: és coherent amb l'ambició nacional, és coherent amb el compromís social, és coherent amb l'eficàcia, és coherent amb el rigor i és coherent amb la lleialtat institucional. Per tant, estem molt satisfets, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, de poder presentar aquesta resolució, aquesta bona resolució.

Tindrem temps d'escoltar –les hem llegit ja–, d'escoltar les altres resolucions que es presenten en aquest Ple. I sense dubte podrem fer la prova del cotó, la prova del nou de quin era l'objectiu per cadascú, per cada grup parlamentari, d'aquest debat. Si era el del desplegament de l'Estatut o eren altres coses..., sens dubte, com es diu sempre, legítimes, respectables, però si eren altres coses d'allò que va pretendre marcar i convocar aquest Ple, que era l'objectiu del desplegament de l'Estatut.

I especialment hi han dues resolucions que si les comparem hi trobarem sens dubte diferències d'objectius. La que presentem els grups que donem recolzament al Govern i la que presenta Convergència i Unió. No ens ha sorprès; en tot cas en el torn de posicionament hi insistiré. Però, senyor Mas, estratègia catalana per al desplegament de l'Estatut no l'hem sabut trobar en la seva resolució. Altres coses sí. Però l'estratègia catalana per desplegar l'Estatut està en la resolució que presentem els grups que donem recolzament al Govern.

I no només pels continguts, que hem tingut temps de distribuir-los, de llegir-los, de veure el que vol dir cadascuna de les mesures dels cinc apartats. No, no; em refereixo ja a la introducció, amb tres expressions de fons, d'estratègia catalana, que connecta amb allò que sens dubte ens poden dir els ciutadans i les ciutadanes. Un, unitat, està en la introducció; dos, integritat de l'Estatut, està en la introducció, i treballar conjuntament, per, si es produeixen, fer front a noves invasions competencials.

Ho torno a repetir: unitat, integritat i fer front a possibles noves invasions competencials. Això és la part fonamental de fons del que ha de ser una estratègia catalana per desplegar l'Estatut. És la base, almenys per nosaltres, d'una estratègia catalana de debò, d'una estratègia catalana amb continguts reals i amb estratègia plantejada i amb pràctica ja desenvolupada.

Perquè hem de transmetre als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que el problema no és l'Estatut. L'Estatut és l'oportunitat, i el seu desplegament, perquè els catalans i les catalanes puguin viure millor i avançar en l'autogovern. L'Estatut ja el tenim aprovat. Per tant, aquest debat, independentment, hi insisteixo, de totes les legitimitats, que cadascú expliqui el que cregui oportú, no era el debat de prendre la temperatura entre nacionalistes, no era el debat per a plans B. Nosaltres no tenim un pla B, tenim el pla de Govern, amb els continguts socials, nacionals, medi ambientals, democràtics que vam signar. Som fidels al que signem. Aquest és el nostre pla, el pla del Govern d'entesa.

I tampoc és –tampoc és– el Ple per desgastar el Govern. Cadascú que faci el que cregui –normal. Però allò per a què se'ns va convocar en aquest Ple era per desplegar l'Estatut. Aquest és el nostre pla: unitat, integritat de l'Estatut i intentar, si es produeixen, frenar invasions competencials.

I ho fem amb els cinc capítols que tenen en els cinc apartats: com ho hem de fer aquí, des del punt de vista legislatiu; com hem de cooperar amb altres, perquè l'Estatut és una cosa pactada, i hem de negociar i hem de ser més forts i estar més units per aquesta negociació; el tema del finançament; com ens defensem de cara a les evolucions del Tribunal Constitucional i les seves decisions, i impulsar aquelles instàncies de seguiment i d'impuls.

Per tant, aquesta és la síntesi política d'allò que van presentar el president Montilla i el conseller Saura. És això el que ens ha marcat, al nostre grup parlamentari, per arribar a un tipus de resolució que es podria resoldre amb poques paraules: el Parlament de Catalunya –per nosaltres– insta el Govern a desplegar l'Estatut. Ja en tindríem suficient.

Però el debat ha anat més enllà, i com que amb el debat es buscaven altres coses, doncs bé, treballem-ho. Ens hem arremangat –altres han fet, algú deia, publicitat, a vegades propaganda. Nosaltres hem entrat en continguts que tenen a veure amb el desplegament d'aquest Estatut, perquè els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, aquells que ens segueixen, aquells que llegeixen i aquells que ens escolten, diguin, escoltin, i aquests que han estat tancats dos dies al Parlament, què han acordat? Per dir-los només: «Hem aprovat desplegar

l'Estatut»? Podríem fer altres coses. Despleguem l'Estatut amb voluntat d'unitat –i això ho diem a l'oposició–, amb voluntat d'unitat, per defensar íntegrament el text que ja està aprovat, i per posar-nos d'acord si intenten de nou, hi insisteixo, envair competències.

Per tant, per nosaltres, davant d'un debat del pim-pam-pum, que sembla tothom contra tothom, la proposta de resolució és la resolució de la unitat, de l'estratègia catalana per desplegar l'Estatut, amb unitat. I això ens farà ser útils. I per tant els demanem als altres grups, especialment als grups de l'oposició, i molt especialment a aquells que han fet solemnement una afirmació aquí, i que en altres moments ho fan fet, d'anar a buscar una estratègia catalana, que se la mirin amb molt de «carinyo» –que se la mirin amb molt de «carinyo»–, perquè el que busca aquesta resolució és no tornar a mitificar una altra data. Avui estem a 29 de març, algun dia recordarem allò que es va aprovar el 29 de març. El nostre grup parlamentari els demanem que puguem recordar aquest 29 de març per poder definir de nou una estratègia catalana de defensa de l'Estatut que té a veure amb la unitat, amb els continguts i amb allò que va decidir el Parlament català i la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Seguidament, té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable president, consellers, diputats i diputades, a continuació procediré a llegir la nostra proposta de resolució que és breu i que fa referència a tres punts bàsics.

El primer punt fa referència al desenvolupament de l'Estatut i a quina creiem que ha de ser la fórmula de desenvolupar-lo en aquells punts que no estan sotmesos a recurs d'inconstitucionalitat.

El segon punt fa referència a aquells punts que estan sotmesos a recurs d'inconstitucionalitat, i que per tant considerem que..., tenint en compte que hi ha d'haver sentència que possiblement pot modificar l'actual situació vigent, demanem aquesta prudència que ja hem comentat en altres sessions.

I finalment el punt tercer fa referència a una evidència, a una evidència que a qualsevol Estat de dret, a qualsevol altre país, doncs, seria absurd de plantejar-la, però com que aquí hi ha propostes de resolució d'estat català, d'autodeterminació, doncs, l'hem de proposar.

Les propostes són les següents. «Primer punt, el Estatuto de Autonomía de Cataluña de 2006 se encuentra pendiente de su posterior desarrollo normativo. El Parlamento exhorta al Gobierno de la Generalitat a encontrar un marco de consenso con el Gobierno de la nación y con todas las fuerzas políticas para establecer las condiciones y el alcance del traspaso de las funciones y servicios de la Administración del Estado a la comunidad autónoma. De igual manera es pertinente que se busque el mismo clima de acuerdos entre todas las fuerzas políticas catalanas en aquellas competencias en que la

Generalitat tiene capacidad propia para establecer su propia normativa.

»Al objeto de evitar situaciones conflictivas en aras de la estabilidad política y a favor del principio de seguridad jurídica, el Parlamento de Cataluña declara que es pertinente desarrollar el Estatuto de Autonomía de 2006, salvo en aquellos preceptos que han sido objeto de recurso de inconstitucionalidad ante el Tribunal Constitucional en tanto no recaiga sentencia del referido órgano constitucional sobre los mismos.»

Y segundo punto: «Acatando lo dispuesto en el artículo 1 de la Constitución española, que declara que la soberanía nacional reside en el pueblo español, del que emanan los poderes del Estado, el Parlamento de Cataluña se ratifica en el contenido del artículo 1 del vigente Estatuto de Autonomía, que dispone que Cataluña, como nacionalidad, ejerce su autogobierno constituida en comunidad autónoma, de acuerdo con lo establecido en la Constitución y en el propio Estatuto de Autonomía, que es su norma institucional.»

Y como decía, esto parece una evidencia, pero vuelvo a decir que con las propuestas que hubieron ayer encima de la mesa y las propuestas que tenemos hoy a votar, pues creo que se hace necesario reivindicar la necesidad de reconocer lo que dice nuestra Constitución y lo que dice nuestro propio Estatuto de autonomía, al que nosotros también nos debemos, acatamos. Y también quiero dejar bien claro que no hemos dicho en esta resolución que acatamos la sentencia del Tribunal Constitucional, porque en un estado de derecho no hace falta que un diputado diga que acata una sentencia de un tribunal. Y eso lo decimos, porque también creemos que la situación es anómala y se están diciendo y se están comentando por parte de otros grupos que no se acatará políticamente o que se acatará solo jurídicamente. Creemos que es necesario que políticamente, de forma responsable, se acaten las sentencias de los tribunales y se sea leal a las instituciones del estado de derecho.

Ha habido comentarios en esta cámara en algunos puntos haciendo referencia a algunas propuestas del día de ayer. Se ha hablado..., incluso desde el Partido Socialista se hablaba del cansancio y la fatiga de algunos con la relación con España, con el resto de España, y se hablaba de la pluralidad. Ciertamente, como bien sabrán, nuestro partido defiende la pluralidad de España y la pluralidad Cataluña, porque Cataluña también es plural. Y, por tanto, lo que le diría al Gobierno y lo que le diría al señor presidente del Gobierno es que, si ustedes están de acuerdo con nosotros en que hay que tener una relación fluida con el resto de comunidades autónomas y con el Gobierno español, insten a sus compañeros de gobierno y a los grupos que les dan apoyo a que no hagan pronunciamientos de cansancio, de fatiga, ni diciendo, como se dijo ayer en esta tribuna, que con nuestro dinero –con nuestro dinero– se financia toda España. Porque eso provoca crispación, eso provoca enfrentamiento, y además no es cierto, porque todos sabemos que los sujetos fiscales son las personas y no las tierras. Por tanto, yo estoy muy contento de que se redistribuyan las riquezas en un estado social y estoy contentísimo de que con mi dinero puedan gestionarse y puedan pagarse otras infraestructuras, otros gastos, no

solo en el resto de España, sino también en Cataluña, porque recordamos que la redistribución de riquezas es de los sujetos fiscales, las personas. Y, por lo tanto, entendemos que dentro de Cataluña nos gusta la solidaridad y también nos gusta dentro de España.

Por otra parte, también se ha comentado el oportunismo que supone este Pleno. Estamos de acuerdo de que este Pleno –lo dijimos ayer– no era conveniente, no era necesario. Pero aquí estamos; se convocó, el Reglamento lo permite y con la total legitimidad que tiene el Grupo de Convergencia i Unió para plantearlo. Ahora bien, hablando de ese oportunismo, hombre, también choca ver como algunos, justo antes de unas elecciones, plantean posiciones diferentes dentro de un gobierno, cuando hemos visto que todas las votaciones, todos los comportamientos en bloque de este Gobierno, justo cuando llegan unas elecciones, justo cuando algunos deben justificar algunas posiciones internas de su partido, rompen esa situación y en esta tribuna se dicen cosas diferentes desde cada partido político. Hombre, de cara a los ciudadanos que nos están viendo queda muy bien, pero todos sabemos que este tripartito, como se dijo ayer, va a continuar funcionando, a pesar de las declaraciones de independencia y a pesar de las deslealtades al propio presidente de la Generalitat. Y eso es lo que nos preocupa y ese es uno de los motivos principales de preocupación, no solo de nuestro partido, no solo de algunos otros grupos, sino creo que de muchos catalanes. Es decir, no es normal que en una cámara como esta, que en un parlamento serio, a los cuatro meses de constituirse un gobierno, se planteen deslealtades ofreciendo el gobierno al líder de la oposición. Creemos, desde luego, que esa no es la actitud, creemos que estos cuernos políticos que se han producido deben tener medidas, deben tener comportamientos por parte del presidente. Y por eso nosotros le reivindicamos ayer al *molt honorable president* que tuviera en cuenta esta situación.

Por otro lado, también me gustaría resaltar algunas de las manifestaciones que se han hecho a priori, algunas que serán contestadas en la réplica. Pero hay algunas propuestas dentro de otras resoluciones que creemos que también son electoralistas, no solo el comportamiento de algunos grupos. Creemos que la reivindicación por parte de Convergència i Unió de ese derecho a la autodeterminación es oportunista. También lo creemos. Creemos que no es ni siquiera constitucional, como decíamos, no es ni siquiera una planteamiento serio que deba tenerse en cuenta.

Se habla de que la vía, algunos grupos, es la independencia, que la vía de algunos grupos es el Estado catalán. ¿Y cómo llegamos a eso? ¿Cómo llegamos a eso dentro de un marco constitucional y dentro de una Unión Europea? ¿Alguien me lo puede explicar? ¿Alguien nos puede explicar a nosotros y a muchos ciudadanos de Cataluña cómo se llega a esa situación de Estado catalán respetando la Constitución? ¿O es que algunos, como dicen en los medios de comunicación, van a cometer ilegalidades para llegar ahí? Nosotros, este grupo parlamentario no va a permitir ni una sola ilegalidad por parte de ningún grupo y vamos a estar aquí para controlarlo y para denunciarlo. (*Remor de veus.*) Sí, sí, las ilegalidades, desde luego... (*veus de fons*), pues están los

tribunales de justicia, que creo que funcionan para eso y creo que cualquier diputado debe acatar la legalidad. Igual algunos de ustedes no la quieren acatar. Puede ser que no les guste la legalidad vigente, pero, en cualquier caso, pueden conseguir mayorías suficientes en las Cortes Generales para cambiar la legalidad. Pero mientras eso no sea así –mientras eso no sea así– deberán ustedes acatarlo y, si no, deberán dar explicaciones a los ciudadanos y a los tribunales en su caso, si a ustedes se les ocurre cometer alguna ilegalidad. (*Remor de veus.*) Por supuesto, creo que cualquier ciudadano está de acuerdo que las leyes están para respetarlas y, por tanto, como algunos *consellers* incluso han recordado aquí, no nos cabe –no nos cabe–, creemos, en un estado de derecho este tipo de manifestaciones. Por tanto, deben saber ustedes y todos los ciudadanos que siempre nos tendrán enfrente para defender la vigencia de la legalidad, de la constitucionalidad y del Estatuto de autonomía.

Y dejamos también bien claro aquí que, diga lo que diga el Tribunal Constitucional, y si lo que dice es que este texto es constitucional, tendrán al Grupo de Ciudadanos para dar soporte y para tirar adelante este Estatuto. Nosotros creemos en este sistema constitucional y si el tribunal cree que es constitucional, nos tendrán a su lado y respetando ese Estatuto de autonomía, como no puede ser de otra manera. Y ese creo que debe ser el comportamiento de cualquier grupo. He visto grupos que dicen que acatarán la sentencia, otros que no la acatarán, otros que acatan el Estatuto, otros que no acatan la Constitución. Hay diferentes puntos de vista y creo que las diferencias son palpables. Los ciudadanos saben quiénes acatan las leyes y quiénes no las acatan, a quién le gusta respetar las leyes y a quién no le gusta el marco vigente. Pero para ello siempre las reglas de juego deben ser las mismas, que son esos principios y ese contrato social que representa el pacto constitucional.

Por otro lado, también debo dejar claro, y nos manifestaremos en ello en el turno de réplica, que ayer se pronunció y por parte del *conseller* se comentó la falta de respeto que representaba haber mencionado la poca calidad política que tenía este texto. Quiero dejar bien claro en esta cámara, como ya he dejado en alguna otra comisión, que no solo respeto profundamente a los profesionales de esta cámara, sino que los he elogiado en numerosas ocasiones y para mí los letrados de esta cámara son no solo letrados, sino compañeros. Por lo tanto, quiero dejarlo bien claro en esta tribuna y si ha habido algún mal entendido, y lo saben bien los empleados de esta cámara, el trato exquisito que tiene nuestro grupo con estos empleados. Por tanto, quiero dejar bien claro que la irresponsabilidad política de quienes han hecho ese texto no tiene nada que ver con la profesionalidad de los letrados de esta cámara. Y eso también lo deben saber los ciudadanos, que tenemos, por suerte, buenos funcionarios pero no tantos buenos responsables políticos, que se lanzan a la piscina con un texto, en el día 30 de septiembre, que todos sabíamos inconstitucional. (*Remor de veus.*)

Ayer recordaba el señor Puig que para conseguir ochenta hay que apostar por ciento-veinte. No, señor Puig, para conseguir un texto constitucional hay que hacer un texto constitucional y no hay que ir, como siempre,

con la negociación fenicia a buscar aquello que no se puede conseguir. Tenemos que respetar la legalidad y la constitucionalidad. Por tanto... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president. Les insto a todos a que respeten la legalidad vigente.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, membres del Govern, prenc la paraula en nom del Grup de Convergència i Unió per presentar les resolucions que sotmetrem a consideració d'aquest Ple.

Després de la intervenció que ara acabem de sentir, de totes maneres, no puc deixar de fer un comentari, no? Realment, un té la impressió que hi ha opcions, legítimes per descomptat, que no acaben de trobar la manera de fer-se forat, no?, i van pujant els decibels, van pujant el volum, no? Jo li pregaria que vostè, que és tan amant d'això de la llei, s'hi fixés bé, i descobrirà que és la mateixa llei –aquest principi general legalista que ens emplaça– que determina, que prescriu que per damunt de tot el que hi ha és la voluntat democràtica d'un poble, senyor Rivera. I aquí és el que avui estem exercint i és amb el que avui nosaltres estem complint.

Mirin, la nostra intervenció, la nostra proposició de resolucions la defensarem en una línia propositiva, com creiem que és el que correspon, almenys en aquest moment processal, no? No a la defensiva, que és com exactament he tingut la impressió que els portaveus del tripartit estaven situats. Ells deuen saber per què, no? Jo confio que de la lectura de les proposicions de resolució, els que ahir menyspreaven l'oportunitat d'aquest debat avui puguin començar a concloure que tenia tot el sentit del món. I si no, em pregunto, per què carai es presenten tantes resolucions en aquest debat i en aquest Ple i es fan tota mena d'intervencions?

Les nostres resolucions són plenament coherents amb el plantejament d'aquest debat, que ahir el mateix president del nostre grup, doncs, va posar en evidència: primer, que la situació actual té una dimensió històrica de desplegament, d'inici del desplegament d'un estatut nou, que cal saber afrontar bé i que, evidentment, i no ho amaguem, està plena de riscos; segon, que l'actual Govern de la Generalitat creiem que no està orientant com caldria i com convindria la defensa dels interessos i l'autogovern de Catalunya, i tercer, que cal fixar una proposta catalana per començar a desplegar l'Estatut amb força i amb capacitat real de lideratge.

I això, hi insisteixo, explica les resolucions que nosaltres hem presentat i que vostès coneixen, no? Algunes de caràcter més genèric i algunes molt més concretes. En el terreny de les concretes, jo em voldria referir especialment a una, que ha estat d'una gran actualitat aquestes últimes setmanes, perquè jo tinc el temps que tinc i, per tant, no em puc estendre en tot allò que voldria. I aquesta una és que aquest Parlament, com a màxima expressió del poble de Catalunya, s'hauria de pronunciar a favor d'una gestió majoritària per part de les institucions catalanes de l'aeroport del Prat. Mirin si és senzill això. No es tracta tant de donar copets a l'esquena a la societat civil, de fer veure que ens posem al seu costat, sinó de ser conseqüents amb el que ens reclama. I, de fet, de ser conseqüents amb allò mateix que aquest Parlament mateix va aprovar no fa pas massa temps. No ens en vàrem sortir? Però, escolti, i algú ho recordava ahir, en això el que s'ha de fer és insistir-hi, insistir-hi fins que surti. Per tant, el que plantegem en aquest terreny..., en el terreny de les coses concretes volia destacar aquest punt.

I en el terreny més genèric, més en la línia de l'orientació general del desplegament de l'Estatut –que és el que principalment nosaltres reivindicuem–, proposem aspectes com els següents: primer, desenvolupar plenament i en la seva integritat i amb totes les seves potencialitats el nou Estatut d'autonomia de Catalunya refrendat pel poble de Catalunya; segon, comprometre's en aquesta cambra –en sentit polític, s'entén, perquè no es pot fer d'una altra manera en aquest moment– a presentar recursos davant de totes aquelles lleis que envaeixen competències de la Generalitat. El que no pot ser és que quedi a l'aire l'ambient que el tripartit, en funció de si les lleis venien del Partit Popular a l'inici del tripartit o vénen ara del Partit Socialista, aplica un mecanisme de presentació de recursos o un altre, perquè l'estadística és la que és. I fins ara, a la totalitat de les lleis aprovades pel Partit Popular vostès hi van presentar recursos quan ho van considerar convenient, i quan hi havia lleis, quan hi ha hagut lleis del Partit dels Socialistes que vulneren les competències de l'Estatut, no ho han fet sempre ni, en tot cas. Això és així.

I un altre aspecte que ens sembla especialment rellevant per nosaltres. En el moment actual –carregat, ja els ho admeto, de grans contradiccions–, tenim un nou marc estatutari, per una banda, i tenim una clara involució autonòmica, per l'altra; en part, pels mateixos, si vostès volen. Perquè l'Estatut no es va poder aprovar sense el Partit Socialista Obrer Espanyol i tampoc seria possible avui la involució –que no només denuncia el Grup de Convergència i Unió, sinó altres grups d'aquesta cambra–, la involució autonòmica que en aquests moments ens està venint des d'allò que se'n diu Madrid. I en aquest moment actual –carregat, ja ho admeto, d'autèntiques contradiccions–, creiem que el Parlament de Catalunya ha de donar missatges fermes i d'orientació general que siguin allò que a vegades se'n diu «avis per a navegants» per a aquells que vulguin escoltar i fins i tot per a aquells que no ho vulguin, no?

I en aquest sentit s'explica la resolució primera que nosaltres hem presentat i sobre la qual hem proposat una transacció, especialment dirigida al Grup d'Esquerra Re-

publicana, però, en qualsevol cas, a tota la cambra. I aquesta transacció, amb una iniciativa, amb una proposta de resolució que ha presentat Esquerra Republicana, jo voldria llegir-los-la, perquè és recent, d'aquest dematí, d'unes negociacions que hem tingut, i diu exactament el següent: «Davant la possibilitat que el Tribunal Constitucional declari nuls alguns articles de l'Estatut vigent o simplement en declari una interpretació restrictiva, que seria del tot contrària al contingut de les alegacions dels lletrats de la cambra catalana, davant d'aquesta eventualitat, doncs, el Parlament de Catalunya manifesta la necessitat de contemplar sense excepció totes les sortides democràtiques i pacífiques que puguin satisfer millor les legítimes aspiracions d'autogovern de Catalunya, inclosa l'exercici efectiu en referèndum del dret a l'autodeterminació del poble de Catalunya, d'acord amb les reiterades resolucions en aquest sentit d'aquest Parlament, per poder fer efectiu el dret democràtic a decidir sobre la constitució d'un estat propi en el si de la Unió Europea.»

Vostès, senyors d'Esquerra Republicana, estan en condicions de rebutjar, de rebutjar purament per qüestions personalistes, aquesta proposta de resolució? Purament per ocupar i continuar ocupant les cadires que tenen en aquests moments al Govern, vostès de debò estan en condicions de rebutjar una proposta que el que fa és, d'acord amb el present, mirar cap al futur? Vostès estan amb això de debò?

Algú del tripartit em deia aquesta nit passada, enmig de diferents converses, el següent: «Ho trobo trist, perquè, tot jugant amb grans paraules, devaluem el debat, l'objecte del debat, i la mateixa institució.» Hi estic plenament d'acord, i caldria fer autocrítica per com ha arribat aquest debat al Parlament de Catalunya sobre el tema de l'autodeterminació.

Però, senyors, que això no sigui excusa per entrar al fons, que no els faci por parlar de tot això. Hi hem arribat com hi hem arribat, no pas per iniciativa de Convergència i Unió; vostès ja ho saben. Però, ja que hi som, no els faci por entrar en el fons. Acceptar l'autodeterminació és la conseqüència lògica de dues premisses: primera, d'acceptar la via democràtica i pacífica com a única via d'acció política, i aquí hi som tots d'acord –tots, absolutament tots–, i segona, de reconèixer –l'altra premissa– com una nació, com un poble, i l'Estatut d'autonomia és indiscutible en això.

Val a dir que el Partit Popular, vostès, a l'hora d'aquests plantejaments de l'autodeterminació, són plenament coherents, no?, tot i que s'haurien de fixar en la llei; diu el que diu, no?, especialment a l'article 2.4, quan la Llei, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, afirma sense matisos que els poders de la Generalitat emanen del poble de Catalunya –l'Estatut vigent; això no ho deia l'altre. Però vostès, senyors del Partit dels Socialistes, no en són tant, de coherents, perquè tot això vostès ho van votar. Vostès van votar que Catalunya és una nació, vostès van votar que els poders de la Generalitat emanen del poble de Catalunya, no?

Per tant, escoltin, mirin, és tan utòpic plantejar el dret a l'autodeterminació avui com plantejar fer un estatut d'autonomia amb majoria absoluta del PP –no sé si

m'entenen. I ho varem fer tots; utòpic per utòpic, les dues coses. Del que es tracta aquí és d'enfocar plantejaments polítics. El que segur que no és és fer el ridícul –el que segur que no és és fer el ridícul.

Mirin –i em dirigeixo especialment al Grup Socialistes–, jo els prego, els pelo..., els apello –perdó–, (*rialles i veus de fons*), els apello –perdó–, només faltaria, no? (*Remor de veus.*) Senyors socialistes, jo els prego, els apello que no siguin desmemoriats. I escoltin bé: en un document sobre política d'aliances elaborat pel PSOE, a primers dels anys setanta –vostè, senyor Montilla, segurament d'això en deu tenir coneixement precís–, es donaven les raons per les quals el mateix PSOE creia que no podia formar part de la Junta Democràtica de Espanya, organisme que intentà agrupar tota l'oposició a la dictadura. Un dels paràgrafs d'aquest document...

El president

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

...del PSOE d'aleshores, és clar –quina llàstima, no?–, d'aleshores però del PSOE en qualsevol cas, deia, un dels paràgrafs d'aquest document del PSOE deia...

El president

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

«Nosaltres considerem que dels dotze punts del programa de la Junta, n'hi ha un, el novè, que restringeix la democràcia política» –ho deien vostès, eh?, el PSOE. «No reconèixer a Catalunya, a Euskadi i a Galícia el dret a l'autodeterminació és amputar la democràcia. L'única manera de reconèixer la personalitat política d'una nacionalitat és reconèixer-li el dret a l'autodeterminació.» Això ho deien vostès...

El president

Senyor..., senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

Siguin conseqüents per una vegada.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Senyor Francesc Vendrell, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. (*Pausa.*) Senyor Vendrell, la tribuna és seva.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de res, si em permeten, tornant al... –perdó–, senyors consellers i conselleres, molt honorable president de la Generalitat... Abans de res, i si em permeten, i tornant al Ple d'ahir, senyor Ridao, jo li agraeixo molt que vagi retirat l'expressió. Jo, com que també el conec, entenc i comparteixo que el seu caràcter respon molt més a la retirada que a l'expressió. Tots de vegades

diem coses desafortunades; tinguem-ho present sempre per tots, gràcies.

Em limitaré, en aquesta primera intervenció, a exposar les nostres tres propostes de resolució, i els motius d'aquestes. Nosaltres –no només nosaltres, i és conegut a tota la galàxia– hem presentat un recurs al Tribunal Constitucional (*remor de veus*) sobre diversos punts de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Diversos; potser uns opinaran que molts. En qualsevol cas, i per allò d'aprofitar aquests debats perquè les coses vagin quedant clares i les mentides siguin limitadetes, no sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya: sobre diversos punts. I és el Tribunal Constitucional a qui pertoca dir si tenim o no tenim raó: al nostre, al del Defensor del Poble, al del Govern d'Aragó, etcètera.

I no és cap confrontació de legitimitats, senyor Homs, són les normes del joc –són les normes del joc– que el Tribunal Constitucional dirà, quan ho estimi oportú i convenient, el que estimi oportú i convenient. I són les normes del joc de l'estat de dret. No és cap problema –no és cap problema–, ni va en contra de la voluntat del poble de Catalunya. Són les normes del joc.

El que demanaríem, el que demanem en aquesta primera proposta de resolució és que el Parlament de Catalunya faci una cosa que és tan òbvia, tan òbvia, com acatar la decisió del Tribunal Constitucional, sigui la que sigui. Nosaltres, evidentíssimament, ho farem. I jo crec que és una proposta de resolució positiva, sincerament –per això la presentem–, i creiem que és una proposta de resolució, doncs, que no hi ha motius per votar-hi que no. Però vostès decidiran.

La segona proposta de resolució que presentem, considerem també que és una proposta de resolució positiva. Escoltin, a l'Estatut d'autonomia de Catalunya hi ha molts aspectes que no estan subjectes a sentència del Tribunal Constitucional, molts, i aquí podem anar treballant tots conjuntament. El conseller Saura deia ahir una cosa que és veritat, i em sembla que algun altre portaveu –si no em falla la memòria, el senyor Iceta– també ho deia: l'Estatut no es desenvolupa en tres dies, ni en un any, ni en quatre. Com que no es desenvolupa en tres dies, ni en un any, ni en quatre, comencem a treballar sensatament per aquells temes que no estan subjectes a cap controvèrsia, deixem aparcats els temes que estan subjectes a controvèrsia, i el poble de Catalunya ens ho agrairà. No fem més embolics, si em permeten, del que ja tenim.

Nosaltres tenim aquesta voluntat: anem desenvolupant... Escoltin, a veure..., i els citeu com a exemple. Hem de fer la nova llei de govern, el Consell de Garanties Estatutàries, reformar la Sindicatura de Comptes de Catalunya... –en cito algunes, diguem-ne, no menors–, la llei de finances locals, l'ordenació del sector pesquer –tenint molta costa i per això el cito, per allò de l'agricultura–, totes les normes processals del dret català, les infraestructures comunes de telecomunicacions, el mercat de valors i centres de contractació –no menor–, rodalies de Renfe, etcètera. Tenim molts temes que podem anar treballant, en què podem centrar els nostres esforços i en què, almenys perquè quedi clar, el Grup Popular està, com no podria ser d'una altra manera, disposat a treballar fins al fons.

I l'última proposta de resolució, encara jo diria que és més positiva. Respon, al final, al fet que aquest Parlament també doni suport a la iniciativa de la societat civil catalana amb relació a l'aeroport de Barcelona. Ho dèiem ahir, i ho deia el president del nostre grup: la societat civil ens ha donat una lliçó, ha sigut capaç d'anticipar-se i de fer una de les moltes coses que aquest Parlament hauria de fer. Seria bo que des d'aquí, en un ple de desenvolupament de l'Estatut –perquè això sí que és desenvolupament de l'autogovern, i no altres debats–, donéssim suport a la iniciativa de la societat civil. És una proposta que al final diu una cosa tan senzilla com aquesta: «En aquest sentit, el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a impulsar una forma de gestió de l'aeroport del Prat que garanteixi la plena participació de la societat civil en el mateix, per tal de convertir-lo en una infraestructura aeroportuària de primer nivell i al màxim de competitiva.»

Aquestes són, senyor president, les nostres propostes de resolució. Les hem fet amb voluntat –torno a repetir-ho– positiva, amb voluntat d'anar treballant i amb voluntat, sobretot, de treballar cada dia a favor dels interessos reals dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Els grups parlamentaris desitgen fer un segon torn, imagino. (*Pausa.*) Doncs, l'honorable senyora Anna Simó té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. President de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades, comencem per la proposta de transacció a la resolució que ha fet, que ha llegit el senyor Homs, ja per anar per feina. El punt 2 d'aquesta proposta de transacció diu molt clarament la necessitat de contemplar sense excepció totes les sortides democràtiques i pacífiques, totes les sortides eventuais. Nosaltres, senyor Homs, ja li ho he avançat abans i li ho torno a reiterar ara, no tenim una visió contemplativa del país, sinó una visió activa; nosaltres del que parlem és de tirar-les endavant, les sortides democràtiques, i ens sentim còmodes i ens ratifiquem en la nostra proposta. I no és un rebuig per qüestions personalistes, és un rebuig per qüestions absolutament de coherència amb el que he explicat.

Pel que fa a les seves propostes de resolució, les vuit propostes de resolució, a banda de l'acord per a les dues propostes transaccionals, a una part de la resolució tercera i sisena de les seves propostes de resolució, senyor Homs, ens agradaria poder repassar determinades qüestions, de les vuit que han presentat. Hi traspua una certa mala consciència, en diverses d'aquestes resolucions.

Comencem per la primera. A banda d'una reiteració de qüestions que ja estan presents en l'Estatut, hi ha qüestions absolutament superades, com és reafirmar el compromís de seguir treballant per assolir els objectius d'abast nacional fixats el 30 de setembre en aquest

Parlament. Això està superat, senyor Homs. Vostès van enterrar aquell Estatut el 30 de setembre.

I per altra banda, dels aspectes 3 i 4, referents al dret a l'autodeterminació, això ja ha estat aprovat en aquest Parlament, és implícit en la nostra proposta de resolució, per tant és reiteratiu i no va més enllà.

La seva Proposta de resolució número 2, la que fa referència a la transferència de l'autorització de referèndums..., em torno a ratificar que ja queda implícit en la nostra proposta de resolució i que, per altra banda, ja ha estat aprovat en aquest Parlament i que, per tant, és reiteratiu. No hi donarem suport.

Pel que fa a la tercera, d'actuació davant del Tribunal Constitucional, una part ja queda implícita, la del punt 1, en la nostra proposta de resolució, la que fa l'amenaça del desplegament íntegre tant dels recursos al Tribunal Constitucional com les alegacions formulades per l'advocat de l'Estat. El segon aspecte, que és acordar de presentar uns recursos necessaris davant del Tribunal Constitucional cada cop que hi hagi normes de l'Estat que vulnerin el nou marc competencial de l'Estatut, el que entenem és que és una proposta poc seriosa, hi ha uns procediments, hi ha unes garanties; el que no pot ser és forçar uns procediments i unes garanties de què s'han dotat aquest Parlament i el mateix Govern de la Generalitat. Per tant, tampoc no hi donarem suport.

Sí que donarem suport, com no podia ser d'una altra manera, al contingut que fa referència al contingut de les alegacions formulades pels lletrats de la cambra catalana davant del Tribunal Constitucional d'acord amb la proposta de transacció que els hem proposat els tres grups que donem suport al Govern.

Sobre la quarta, de seguiment del desenvolupament estatutari, nosaltres entenem que el que hi ha és el consell d'impuls i seguiment del desenvolupament de l'Estatut i que és en aquest àmbit en què s'ha de fer aquest seguiment estatutari.

Pel que fa a la cinquena, parlant de coherència amb els acords del 30 de setembre del 2005, per qüestions, doncs, que ja he comentat, ho desestimaríem perquè ho trobem fins a cert punt, i disculpi'm, un punt cínic de plantejar-ho.

Pel que fa a la proposta de resolució sisena, sobre aeroports i Renfe, hem de dir que hem fet un intent seriós d'acostament per acceptar-la. La nostra oferta continua vigent, senyor Homs, volem ser conseqüents i, per tant, ens refermem en la transacció que els hem proposat del punt 1 i del punt 2 referent a Rodalies, però del punt 1.b, sobre la creació del consorci amb posició majoritària determinant, nosaltres sent conseqüents entenem que ens sentim molt més còmodes i que és molt millor i més ambiciosa una posició decidòria i, per tant, en aquest punt 1.b sí que no hi donaríem suport.

Pel que fa a la setena, al tema de les inversions de l'Estat en matèria d'infraestructures, tampoc no hi donaríem suport. I no li donarem suport pel següent: no els volem donar cobertura amb una neteja de cara que vostès estan intentant. El senyor Duran Lleida va acordar allà una cosa que ara volen esmenar, el seu error, aquí. Vostès

van fer un pacte en els pressupostos de l'Estat 2007 amb referència a infraestructures de l'estat i van pactar un estatut, nosaltres això no ho vam votar i, per tant, no volem donar-los cobertura en aquesta qüestió.

I aquest argument serveix també per a la proposta de resolució número 8, en què entenem que és un altre intent de correcció d'un error seu. Això ja va caure, senyors, respecte al finançament de l'Estatut. No donarem cap cobertura, doncs, a una mena de nacionalisme *interrup-tus*, que s'escalfa molt a Catalunya i que es refreda un cop arriba al pont aeri. Allò que van retallar de l'Estatut, vostès, ara volen que s'aprovi aquí. No han entès encara, senyor Mas, el mal que van fer al Parlament de Catalunya amb la seva estratègia d'anar per lliure d'aquest Parlament en aquesta qüestió.

Pel que fa a les propostes de resolució del Partit Popular, a la primera no la hi podem pas donar suport, per obvietats —estem parlant també de la voluntat o de les voluntats de la ciutadania de Catalunya i ahir ja vam parlar també del que vostès han volgut guanyar al tribunal Constitucional, que no van guanyar aquí i allà a les urnes. Tampoc no podem acceptar, en cap cas, la proposta de resolució número 2, atès que insta el Govern de la Generalitat a desenvolupar aquells preceptes estatutaris que no han estat impugnats davant el Tribunal Constitucional; sobren absolutament arguments, els hem de desplegar absolutament tots. I aquest és el signe de la proposta de resolució detallada i completa que hem presentat els grups que donem suport al Govern. I sí que els votarem favorablement la tercera proposta de resolució, per un nou model de gestió de l'aeroport del Prat.

Pel que fa a la proposta de resolució del Grup Mixt, com podien preveure, no hi donarem suport. La nostra proposta la supera i, en tot cas, creiem que no paga la pena d'anar més enllà d'aquesta explicació respecte de la qual no votarem a favor, de la seva proposta de resolució, per un desacord absolut de fons i de forma que tenim tant el seu partit com el nostre.

I, per tant, els torno a fer una crida a donar aquesta unitat, aquesta imatge d'unitat que crec que és l'únic de valdrà la pena, si em permeten, del Ple que vam mantenir ahir i que acabem avui, recuperant aquesta unitat del 30 de setembre apostant per un desplegament seriós, fort, i deixant el Govern que desplegui, i participant d'aquesta comissió de seguiment i d'impuls del procés estatutari i anar tirant endavant cap aquí.

I també, ho repeteixo, hi ha una proposta sobre la taula, que qualsevol supressió, afegit o reformulació, desvirtuaria totalment, i que nosaltres mantenim.

Moltíssimes gràcies.

El president

Senyor Joan Ferran, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Amb molta brevetat, miri, la convocatòria d'aquests plens té els seus avantatges i els seus inconvenients; potser els inconvenients siguin que amb el nou Reglament, doncs, es pot —si em perme-

ten l'expressió i amb tot el respecta a la cambra— banalitzar moltes vegades la convocatòria de plens. I jo crec que en aquest cas s'ha banalitzat la convocatòria del Ple, en el sentit que hem discutit, i ja els he explicat quina era la nostra visió en l'anterior intervenció.

Però també té aspectes positius, i creiem que l'aspecte positiu que ha tingut és que els grups que donen suport al Govern han pogut expressar, d'una manera coherent, amb un relat, com explicava abans, llarg i concret, quina és la seva feina, quines són les seves aspiracions, com pensem enfocar el desplegament de l'Estatut, i jo crec que això marca realment la diferència. Hi ha una diferència notable entre les propostes que han portat aquí els grups que donen suport al Govern i les propostes que ens vénen de l'oposició, que ens han semblat una miqueta més lleugeres, més fetes sobre la marxa.

Jo els explicaré el que no podem votar. El nostre grup no pot votar les resolucions que parlen del tema de l'autodeterminació, perquè considerem que en aquests moments és un tema que ja està realment remastegat, és un tema que el portem tractant aquí d'una forma ja continuada aquests dies fins a la sacietat. Aquest tema s'ha aprovat altres vegades en aquest Ple. Estem ja fent la cinquena o sisena visió d'això, i em sembla que un dels lletrats de la cambra ens explicava que això s'havia aprovat tres o quatre vegades, per tant, ens fa la impressió moltes vegades que el tema de l'autodeterminació és un element que tenim en el rebost i que quan interessa perquè hi ha una pugna per un espai electoral uns o els altres el treuen i el posen damunt de la taula, el reescalfen i apa!, discutim sobre l'autodeterminació i així mesurem qui de nosaltres és més fidel a no sé quins interessos a llarg o mig termini. Bé, vostès segueixin discutint de l'autodeterminació que potser arribin a ella quan ja s'hagin esvaït les fronteres del món. (*Remor de veus.*)

Ens barallem..., jo crec, senyores i senyors diputats, que aquest debat de l'autodeterminació és una baralla, una picabaralla per a una franja d'un determinat vot; allà vostès, nosaltres no els donarem suport i, realment, no hi entrarem.

Respecte a la proposta que ens planteja el Grup Mixt, miri, nosaltres no li podem donar suport a la seva proposta. Tenim una filosofia, una concepció del país, una forma d'enfocar les relacions, la llengua, les institucions, el paper de l'estat, etcètera, molt diferent. Nosaltres tenim un cos conceptual del que ha de ser l'estat i el que ha de ser el país que pensem que no lliga amb el discurs que vostès fan i, per tant, és molt difícil que els puguem donar satisfacció, no els podem votar les seves propostes.

I pel que fa al Partit Popular, dir al senyor Vendrell que sí que li votarem la proposta de resolució en què parla amb relació a l'aeroport, perquè ens sembla una proposta realment constructiva, dins d'això que els estàvem reclamant en l'anterior intervenció: que ens agradaria que en allò que és realment important per al país els grups de la cambra poguéssim trobar un encaix, una unitat d'acció realment positiva per als ciutadans de Catalunya.

I, per últim, els temes que ens planteja Convergència i Unió. Miri, senyor Homs, vostè ha estat una de les persones que ha elaborat l'Estatut de Catalunya, vostè és

una persona que jo he pogut constatar en les reunions de la comissió que vaig poder assistir, almenys en algunes d'elles, que vostès és una persona brillant, que estava seguint els temes de molt a prop i que tenia un coneixement molt encertat del que passava al país —amb la seva opinió, segurament diferent de la nostra—, però, realment, vostè ha col·laborat moltíssim, vostè també és un dels pares de l'Estatut... (*veus de fons*) —ai, ai, ara...— Ara, vol que els digui la veritat del que els ha passat a vostès en aquest plenari? A vostès els ha salvat el plenari la calçotada —a vostès els ha salvat el plenari la calçotada— els ho dic seriosament, perquè vostès el que ens han portat aquí no correspon al que vostès són com a grup polític, com a grup parlamentari. Vostès, va pujar el senyor Mas aquí i ens va parlar d'estratègia, ens va parlar d'objectius, ens va parlar d'un plantejament per Catalunya, i ens trobem unes propostes de resolució febles, primes, insubstancials, que res tenen a veure quan es comparen amb el paper que els presenten els grups que donen suport al Govern, senyor Homs. I és que m'estranya que vostè, amb la seva capacitat, hagi estat capaç de portar-nos aquests quatre fulls, quan realment per contrast el que li estan plantejant els grups que donen suport al Govern —que han treballat com vostè el tema estatutari—, escolti, li donen trenta voltes, permeti'm que li ho digui així.

Per tant, jo, realment, senyor Homs, vostè ens parlava de conseqüència però vostès no s'han pres seriosament aquest debat, no se l'han pres seriosament, no veiem on està la seva estratègia, no veiem on estan els seus plantejaments, no veiem on estan les seves propostes pel país; són molt febles, realment molt febles. Ha estat més creatiu, amb la seva magnitud, el Partit Popular que vostès. (*Remor de veus.*) Ha estat més creatiu, ha estat més creatiu en la intervenció d'ahir davant del president de la Generalitat que no vostès que van fer una tirallonga de retrets al president sobre la seva presència quan era ministre d'Indústria, etcètera.

Escolti'm, les coses s'han de reconèixer, a vostès els ha fallat aquest plenari, no ho han fet gens bé. I no ho han fet gens bé i els hi diré perquè. Ara, no obstant —no obstant— som el suficientment objectius perquè si trobem un parell de cosetes entre els temes que ens plantegen vostès, que puguin ser aprofitables, les incorporem. Per exemple, en el punt 3, que vostès parlen de tota la qüestió dels lletrats i tal, ho incorporem; en els temes que s'han parlat, que parla vostè, que parlen vostès en un apartat dels temes de la Renfe, etcètera, l'incorporem perquè ens sembla que és positiu, ens sembla que dir que no a una qüestió d'aquest tipus, doncs, no seria, fins i tot, del tot elegant. Ho fem, en certa manera, per premiar el seu treball. Ara, realment, considerin vostès que no s'han esforçat en aquest debat, senyores i senyors diputats de Convergència, no s'han esforçat. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades i senyors diputats, si us plau...

El Sr. Ferran i Serafini

Ho veu? S'exciten, senyor president, eh? (*L'oradorriu.*) Bé, escolti, tornem a..., tornem. Miri, nosaltres estem

convençuts, senyors de Convergència i Unió, que probablement –probablement– quan passi aquesta època que ens porta a primers de juny vostès han de canviar –vostès han de canviar. Ara comprenem que vostès estan pinçats perquè tenen unes eleccions i a més estan preocupats perquè sembla que tenen, allò que deia el senyor Ridao, pànic demoscòpic, segurament vostès tenen pànic demoscòpic. Ara, a nosaltres, pel bé del país, ens agradaria que el dia 1 de juny es posessin al costat nostre; demà si fos possible també, però comprenem que estan nerviosos i no podran fer-ho, però que l'1 de juny es posessin al costat nostre en el desplegament de l'Estatut, fent servir la comissió de seguiment, tractant els temes que s'han de tractar de forma conjunta, i fent vostè l'oposició que els agrada fer. Últimament l'han emprès amb el senyor Saura. Bé, continuïn, home!, amb els Mossos, amb el que vulguin. Però, realment, en els temes del país, en els temes de país no hi juguin, no hi juguin perquè en sortiran «trasquilats», els adverteixo.

Els estem proposant que votin les nostres resolucions, per una raó: perquè defensen l'Estatut i el seu desplegament, i vostès no poden estar fora de la defensa de l'Estatut i del seu desplegament. Els ho demanem i entenem que han de fer oposició a la quotidianitat, facin-la, però no facin oposició en les coses importants del país, i en aquest plenari vostès ho han fet. Treballin per l'interès general, no busquin un rendiment de curta volada, de quatre dies, busquin el rendiment en benefici del país. Facin això i segurament més endavant podrem coincidir en molts coses.

I, per últim, ens deia el senyor Homs: «La conseqüència, siguem conseqüents.» La senyora Simó ho ha dit. Escolti, som conseqüents, si ens fan, fins i tot..., quan deia que tenia poca substància, la seva resolució, és que no s'han mirat ni els papers –no s'han mirat els papers–, vostès potser tenen problemes interns, però no saben el que fa el senyor Duran a Madrid, eh?, estic segur que no saben el que fa el senyor Duran a Madrid.

La senyora Simó els ha dit una cosa, en el punt número 7, que és aquest de les inversions, del finançament, que el senyor Homs ens parlava de conseqüència. A la resolució 7 hi ha una cosa sobre les inversions públiques que demostra que vostès o diuen una cosa aquí i en fan una altra allà o no se n'assabenten, o no es comuniquen o no s'ho expliquen, perquè vostè sap que la disposició addicional quinquagèsima setèima diu: «Si el acuerdo al que se llegase fuese diferente al utilizado por los presupuestos del 2007 se tendrá en cuenta la diferencia para su compensación en los presupuestos que restan dentro del período de siete años.» I això ho ha votat el senyor Duran a Madrid, i vostè ve, senyor Homs, aquí, o per ignorància o perquè es pensa que no ens mirem els papers..., i vostès, doncs, escolti, tenen una doble feina: arreglar el patí, sortir de la depressió política que tenen des de l'1 de novembre i després d'això, escolti, nosaltres els esperem per fer país, per fer Estatut, per desplegar aquest Estatut, per tirar endavant aquesta nació i per fer una bona feina al servei dels ciutadans de Catalunya. En una altra cosa no ens trobarem, però en això sí.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Miralles, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Bé, doncs, gràcies, senyor president. Consellers, conselleres, em toca posicionar-nos respecte a les altres propostes de resolució...

Respecte al Grup Mixt, la proposta que fan..., el senyor Rivera té el costum de, sempre, centrar-se en tres qüestions: identitat, nacionalisme espanyol –obvi– i legalitat; són les tres paraules sobre les quals va jugant intervenció rere intervenció. Bé, segurament és l'estratègia que li han fet bastir després de la seva campanya electoral. Però, miri, legalitat: apliqui's el *cuento*. «Legalitat» vol dir desplegar l'Estatut perquè és una llei vigent, no una proposta de resolució d'estatut a retalladetes, no, no: una proposta d'estatut que és una llei vigent. Senyor Rivera, apliqui's el *cuento* de la legalitat.

Respecte a les propostes de resolució del Partit Popular, nosaltres votarem favorablement la proposta que fan sobre l'aeroport. I quan parlen ara amb tant d'èmfasi, no?, de la societat civil, d'aquesta part de la societat catalana on hi ha el món econòmic, empresarial..., tinguin-la en compte en altres moments també –en altres moments també. La societat catalana és, com bé diuen, diversa, i quan, depèn com evolucioni el desplegament, la nova realitat de l'aeroport del Prat..., tinguin en compte que, quan altres de la societat civil o el món municipalista diuen que depèn quines coses i quin model de desenvolupament afecta territori i persones, també escoltin –també escoltin. Nosaltres tenim en compte el que diuen, amb una certa prevenció, perquè allò privat marca molt la seva resolució, però també amb aquest suggeriment de bon rotllo, eh?: escoltin l'altra part de la societat catalana, que també existeix; no només els sectors que es van trobar de manera acadèmica, econòmica..., és igual, com es van trobar, per parlar de l'aeroport, i que nosaltres veiem que és una contribució, amb d'altres, a un fet evident i necessari per a Catalunya.

Les resolucions de Convergència i Unió..., sí, hem transaccionat dues parts de la seva resolució. Crec que té a veure amb la voluntat del debat que s'ha produït, de la realitat necessària per desplegar coses que afecten la ciutadania, com el cas de Renfe, que seria bo que es pogués també el Partit Popular sumar a la transacció que hem fet amb Renfe, o que Convergència i Unió s'incorporés a les propostes que hem fet, doncs, el Partit Popular o els grups que donem suport a la majoria en el tema de l'aeroport. I hem votat dos aspectes a transaccionar, perquè creiem que contribueixen a fer avançar el debat. Però l'altra part no la votem simplement per una qüestió: és que les nostres són millors, senyor Homs –són millors.

I ahir a la nit, quan vaig rebre les seves... –també a vegades la sintonia simpàtica que ens caracteritza...–, és que no tindrien feina ni al govern a l'ombra, amb aquestes resolucions; difícilment tindria més feina al seu govern a l'ombra, perquè els continguts d'aquestes són febles –són febles. I, per tant, és la nostra valoració. Com que les nostres són millors, votarem les nostres i

els demanem, també per responsabilitat de país, per incrementar l'autogovern, per desplegar l'Estatut –que era l'objectiu d'aquest Ple–, creiem que sens dubte votaran part del que nosaltres proposem, perquè això també permetrà seguir avançar en allò que els deia anteriorment, d'unitat, d'integritat del text i de veure que aquelles qüestions que ens puguin venir des del punt de vista del Govern central, de no desplegar amb major celeritat, doncs, l'Estatut o intentar envair alguna competència..., també trobar-nos per fer-hi front.

I respecte a la resolució d'Esquerra Republicana, des d'una convicció profunda del reconeixement del dret democràtic a l'autodeterminació, aquest no és el Ple de «l'Estatut sí», «Estatut no», no és el Ple de «l'autodeterminació sí» o «l'autodeterminació no». Per nosaltres, estem «sí a l'Estatut» «sí a l'autodeterminació», però aquest Ple és el Ple per al desplegament de l'Estatut. Nosaltres estem –i no ho posarem a votació i, per tant, no estem d'acord amb la resolució d'Esquerra Republicana– per les formes, i les formes, això ho parlem on ens correspon, que és on correspon als àmbits de la majoria que donem recolzament al Govern. Però no estem d'acord amb les formes, el nostre grup parlamentari. I no estem d'acord amb el contingut, perquè nosaltres tampoc posarem a votació que estem per una república federal. És la nostra opció. Avui seria el debat que anem a votar una possible república federal... No, no, és el nostre model d'estat. I avui el que estem discutint és el desplegament de l'Estatut, amb una profunda convicció autodeterminista, perquè ho som –perquè ho som–, ho hem votat anteriorment, ho practiquem, n'estem convençuts, pel dret a decidir, però no era el moment de fer pujar la temperatura respecte a qui era més sobiranista, que és el que s'ha produït des de la resolució que ha presentat Esquerra Republicana i en el seguiment, el debat i la transacció que ha fet Convergència i Unió. Perquè l'explicació que ha fet el senyor Homs, del temps que ha tingut, el que ha estat és un missatge a aquest sector de la cambra, no del desplegament de l'Estatut, sinó de marcar diferències per intentar trobar si hi havien fissures de nou en el Govern de Catalunya. És per això, pel que han fet aquesta transacció. I per això va directament a Esquerra Republicana. En això, companys i companyes d'Esquerra Republicana, creiem convençudament que us heu equivocat.

El president

Senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats, diputades, senyor president, nosaltres, quant a les resolucions, començarem per la primera en ordre, la resolució d'Esquerra Republicana. És evident, com ja he manifestat, que no hi estarem d'acord, no hi estarem d'acord per diversos motius.

Un d'ells, perquè en aquesta resolució es parla, en primer lloc, d'un model d'estat propi per a Catalunya. Jo torno a remetre'm a la Unió Europea i al Tractat de la Unió, al que diu i al que diu l'aniversari cinquantè de la Unió Europea i la situació en què estem: plantejar

avui dia un estat català intentant acabar amb les fronteres dintre de la Unió Europea i parlant de ciutadania europea –ja ho vaig dir ahir– em sembla un anacronisme. Per tant, crec que aquest plantejament, si tots som europeistes, i jo ho sóc i nosaltres ho som, no sé si ho serà tothom aquí, però en qualsevol cas anar per aquesta via de crear noves fronteres, quan estem trencant totes les fronteres i fent una ciutadania europea, segons el Tractat de la Unió, ens sembla totalment inoportú.

Per altra banda, també es parla que la via autonomista està esgotada. Per nosaltres no és que estigui esgotada o no: és que és el model d'estat que tenim i el model d'Estat en què confiem i que ha donat els millors anys de democràcia a Espanya. Per tant, seguim confiant en el model autonòmic, en la descentralització, en la segona descentralització, però sempre parlant d'un model autonòmic, mai parlant d'un estat propi català, com ja hem deixat ben clar abans.

Per altra banda, la resolució que presenta el Govern en conjunt, pels grups que donen suport al Govern, és contradictòria amb alguns punts de la nostra proposta; un d'ells, la prudència de no desplegar l'Estatut en aquells punts que estan sotmesos a recurs. Alguns diran que la llei està vigent i que, evidentment, s'ha d'aplicar; ho deia el senyor Miralles. Però és que els seus mateixos socis de govern diuen: «Si aquesta eventualitat negativa es produeix...», referint-se a la sentència; els seus socis de govern ja preveuen aquesta eventualitat. Per tant, no ens diguin a nosaltres que per què parlem d'aquesta eventualitat, sinó que els seus socis de govern ho preveuen. Per tant, dic jo que alguna cosa o algun sentiment o alguna sensació que pot produir-se aquesta sentència hi és, perquè els seus mateixos socis de govern a la seva resolució ho reconeixen. Per tant, parli-ho també i recrimini també els seus socis de govern que no tinguin en compte aquesta possible resolució.

També... Coincidim en un punt en aquesta resolució, que la votarem a favor, amb el Govern, que és el de promoure el consens per aprovar una nova llei electoral. Ja ho vam manifestar en el nostre discurs d'investidura: creiem fonamental que, d'una vegada per totes, hi hagi un consens en aquesta cambra per fer aquesta llei electoral. Es promou i es proposa promoure aquest consens. Per tant, nosaltres, com veuen, no tenim cap problema –ja ho hem fet en altres ocasions– a votar amb el Govern aquells punts que creiem oportuns.

No podem dir el mateix d'altres grups d'aquest Parlament. El senyor Ferran ha manifestat abans, doncs, que no podia votar amb nosaltres la resolució, no entrant en el text ni en els punts del text, sinó dient que perquè no pot votar amb nosaltres, en altres paraules. Doncs, miri, aquí les resolucions es voten punt per punt, no en funció de qui les proposa, sinó en funció del contingut. I en aquest contingut, igual que nosaltres votem algun punt, no sé si vostè està d'acord o no en el contingut de la nostra proposta, i no sé si els socialistes de Catalunya –no em refereixo al grup, sinó als ciutadans socialistes de Catalunya– creuen el mateix que vostè, que no s'han de votar aquests punts. Però jo crec que parlar de la Constitució i parlar de l'Estatut reconeixent Catalunya com a comunitat autònoma dintre d'Espanya i dintre de l'article 1..., si vostès voten en contra d'això, bé, doncs, ja

veurem el que pensa la gent que li dóna suport, si estan vostès tan d'acord a no donar suport a aquest article 1 de la Constitució i a aquest article 1 de l'articulat del text.

Però, en qualsevol cas, els pregaria que quan votin les resolucions ho facin en funció del text i no en funció de qui les proposa. Perquè nosaltres crec que hem demostrat a aquest Govern que hem votat conjuntament algunes coses, que no vam estar d'acord —com ja he dit—, en la Llei de dependència, de paralitzar-la o de sotmetre-la a recurs d'inconstitucionalitat, igual que aquest Govern.

Per cert, parlant d'això, també hi han alguns punts que parlen de la defensa de les competències davant del Tribunal Constitucional. Aquest exemple de la Llei de dependència crec que demostra que vostès són incoherents en la seva proposta de resolució, perquè aquella Llei de dependència, que el mateix Consell Consultiu parlava que podria ser inconstitucional, vostès no la van recórrer. Per què? Parlant de drets socials, igual que vam parlar nosaltres: perquè pensàvem que era millor defensar aquells drets que no la suposada o no inconstitucionalitat. Doncs, vostès ara demanen, amb aquesta resolució, la defensa de la constitucionalitat i dels conflictes de competència davant del Tribunal Constitucional.

Jo crec que van fer bé, en aquell moment, de tenir un criteri d'oportunitat política i un criteri de defensa dels drets dels ciutadans, igual que va fer el nostre grup donant suport a allò, però ara veiem que, davant de la posició de Convergència i Unió, vostès transaccionen en aquest sentit.

Per altra banda, també, fent referència a la proposta de Convergència i Unió, hem de dir que el nostre partit no votarà aquesta proposta favorablement, hi votarà en contra, perquè el plantejament creiem que està per sobre, en molts casos, de la mateixa situació actual de vigència de l'Estatut. A més a més, Convergència i Unió, doncs, ha tingut un paper fonamental en aquesta redacció de l'Estatut, en aquest famós pacte amb el senyor Zapatero. Per tant, algunes d'aquestes propostes ens semblen incoherents amb la seva participació al mateix Estatut.

També parla Convergència i Unió del dret a l'autodeterminació. Jo no sé..., i sembla que s'ha votat en moltes ocasions... No sé si s'ha votat o no, però si aquesta és la proposta com a candidatura a presidir la Generalitat del senyor Mas, parlar d'autodeterminació, doncs, home, nosaltres no hi estem d'acord i no creiem en això. Entre altres coses, perquè aquí s'ha parlat molt de dret a l'autodeterminació, però ningú ha parlat d'on emana, d'on sorgeix, d'on surt, no? I alguns se'n van a l'ONU quan interessa, però l'ONU, en aquella resolució del dret a l'autodeterminació, parla que només farà referència a aquelles colònies que han estat sota imperis. I, per tant, ara mateix hem de dir claríssimament que no és el supòsit d'un estat de la Unió Europea ni de regions de la Unió Europea. Per tant, crec que agafar-se a aquest dret d'autodeterminació quan interessa no és la fórmula més adient.

També li he de dir, senyor president, senyor Montilla, que hem vist aquí en aquesta cambra que ja no té un

grup, que en té dos, que donen suport al dret a l'autodeterminació. Per tant, el Partit dels Socialistes no sé si també està per aquest dret, crec que no, però ja són dos grups, el Grup d'Iniciativa i el Grup d'Esquerra, que ho han manifestat obertament. Per tant, els seus socis de govern estan claríssimament per la posició de Convergència i Unió.

Per altra banda, també, respecte a la proposició del Partit Popular, hem de dir que respecte a la proposició de l'aeroport hi donarem suport. Hi donarem suport perquè el plantejament que es fa no és d'un canvi pròpiament de gestió, sinó que es parla d'un canvi de model on hi hagi una línia estratègica i una participació. Altres propostes que s'han fet parlen de capacitat de decisió o determinant de Catalunya. Nosaltres creiem que s'ha de participar, que s'ha d'escoltar la veu de la Generalitat a l'hora de plantejar l'aeroport o la gestió de l'aeroport, però que, en qualsevol cas, hem de respectar el model aeroportuari, i creiem que aquesta resolució del Partit Popular..., s'hi pot donar suport en aquesta línia, i ja manifestem que els donarem suport en aquest punt.

Per altra banda, s'ha fet menció també en aquesta cambra de la posició del nostre partit, i m'agradaria, per tancar, deixar clara alguna cosa. És a dir, vostès consideren pujar de to reconèixer algunes obvietats. Si algú considera que reivindicar articles de la Constitució és pujar de to el debat, doncs, mirin, no ho sé, facin-s'ho mirar, eh?, perquè respectar o defensar un articulat no crec que sigui ni pujar el to ni, com vostè ha dit, senyor Miralles, cap tipus d'«ismes», perquè vostès són molt aficionats als «ismes», però han d'entendre que tot-hom..., «si estàs amb mi i no estàs amb mi no estàs contra mi». Per tant, allò que deien de «si no estás conmigo, eres rojo y separatista», eh?, que ho deia un general que per sort està mort, doncs, no ens agradaria que fos la dinàmica establerta en aquest Parlament.

Per tant, qui no és nacionalista no és un altre nacionalista. Aquest és un punt important que entenguin... Defensar la constitucionalitat no és nacionalisme. Nosaltres no parlem de trencar cap tipus de legalitat, no parlem de trencar cap tipus de model constitucional; altres grups, sí. Per tant, els «ismes» crec que han de quedar per a qui és, per a qui són i per a qui defensa aquests «ismes», aquests «ismes» que es basen en polítiques, doncs, que moltes vegades es basen en sentiments, en tradicions, eh?, en història, però no es basen en pactes entre persones, entre ciutadans, que és el que representa un marc de convivència com la Constitució o l'Estatut d'autonomia.

Per tant, crec que ha de quedar clar en aquesta cambra que qualsevol posicionament diferent als que plantegin els partits nacionalistes no ha d'anar acompanyat d'un «isme» al final.

I, finalment, m'agradaria fer ressaltar també, doncs, que nosaltres, tot i ser un grup parlamentari amb menys diputats que els altres grups, tot i estar a l'oposició, quan toca votem propostes amb el Govern, quan toca votem propostes amb altres membres de l'oposició. I creiem que aquesta actitud, que molts de vostès no ens volen reconèixer, evidentment, doncs, és l'actitud que ens agradaria portar en aquesta legislatura i que demanem també

d'altres grups, que siguin capaços i valents a l'hora de donar suport a propostes d'oposició o Govern. Perquè és necessari que en aquesta cambra, tot i les diferències ideològiques que han d'haver-hi evidentment en aquesta cambra, doncs, siguem capaços de posar-nos d'acord en alguns punts de resolució. I nosaltres, si Esquerra Republicana proposa algun punt respecte al programa social –i ja ho hem demostrat– que hi podem donar suport, n'hi donarem. I les nostres diferències de model d'estat no marcaran mai el nostre posicionament d'acord per poder votar polítiques concretes en què estem d'acord, siguin de l'oposició o siguin del Govern.

Moltes gràcies.

El president

En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores conselleres, senyores diputades, senyors diputats, senyores i senyors, em pertoca posicionar el grup de Convergència i Unió amb relació a les diferents propostes de resolució, i m'hi referiré d'una manera molt ràpida.

És obvi que no podem compartir, pel que fa al desplegament de l'Estatut, per la concepció del que és el nostre país, doncs, les propostes presentades pel Grup Mixt.

Amb el Partit Popular, que en aquests moments té, doncs, una clara confrontació pel que fa al desplegament de l'Estatut, seria fins i tot contradictori que hi poguéssim trobar algun punt de confluència quan tenen plantejada d'alguna manera l'oposició a la major, i, per tant, tampoc hi coincidirem.

I pel que fa a les propostes de resolució presentades pels tres grups conjuntament que donen suport al Govern, els haig de manifestar que, en alguns punts que ja detallarem a la votació, hi donarem suport. Farem un esforç de recerca de la unitat d'acció en aquest cas –els ho haig de dir–, fins i tot des d'un punt de vista quantitatiu, superior al que han fet els grups que donen suport al Govern. Convergència i Unió, una vegada més, farà un major esforç de responsabilitat per intentar-nos posar d'acord en aspectes en què no s'entri en contradicció amb allò que la mateixa acció del Govern o que les mateixes manifestacions deixen massa curt. Però, en aquest sentit, els dic, doncs, que trobarem algun punt, ho repeteixo, de conformitat i, per tant, d'una certa unitat d'acció.

I és aquí on em voldria referir, en aquests minuts, perquè per part d'Esquerra Republicana se'ns ha apellat a la unitat d'acció. Unitat d'acció per part d'Esquerra Republicana, quan avui i durant aquests dies han fet un exercici, un clar exercici, de trencar la cohesió del Govern en allò que en qualsevol país hauria de ser el més neuràlgic, no?, la definició del model de país. Però això per al Partit Socialista no té importància.

Trenquen la unitat d'acció en confrontar, fins i tot en arribar al menysteniment, i voldrien també..., d'una manera subtil, a l'insult, i a dificultar la necessària complicitat de les forces nacionalistes que en aquest Parlament podrien trobar també punts d'acord i de cohesió.

I parlen de la unitat d'acció quan, amb les seves actuacions, iniciatives i reaccions tornen avui –i si no, posin l'orella, llegeixin, mirin el món– a desprestigiar, a ridiculitzar tot l'espai catalanista, a frivoltitzar sobre les il·lusions del país, sobre les emocions de la seva gent, que al llarg de segles i generacions darrere generacions han mantingut la supervivència d'aquesta nació.

I per què ho fan?, ens preguntem. Només pels seus problemes interns? Només per les inquietuds de les enquestes? Aboquen tot el país, quan més necessari que mai és donar i oferir una imatge de serenitat i defensa de les nostres ambicions, amb l'ofensiva que hi ha de fora de Catalunya, a tota aquesta inquietud i aquesta nova fractura només per les seves inquietuds partidistes? És aquesta l'única manera, abocar el ressentiment contra Convergència i Unió, entre –perdonin– calçot i calçot, oblidant què és el que ara seria important, fins i tot anant més enllà de les dinàmiques de govern i oposició? No entenen que per defensar Catalunya fins i tot podrien arribar a trobar en Convergència i Unió el suport per superar les seves mancances i, diguem-ho així, hipoteques pel fet de governar, si defensessin el país?

No, avui votaran en contra..., o, en tot cas, aquest Parlament no podrà reafirmar-se en la seva permanent defensa a exercir algun dia el dret a l'autodeterminació. Votaran en contra que l'aeroport estigui majoritàriament decidit i dirigit des de Catalunya. Votaran en contra que Catalunya avanci cap a una agència tributària única. Votaran en contra que Catalunya tingui la capacitat de convocar referèndums; fins i tot de superar aquelles precipitacions que els porten a plantejar algunes coses que avui serien il·legals però que en el futur podrien no ser-ho. Bé, francament, no creiem que aquesta sigui, òbviament, la necessària unitat d'acció que vostès diuen que demanen, però que, en tot cas, no busquen.

I si ahir el senyor Iceta em va fer una referència personal, doncs, al·legant la meua presència en el faristol i en quins moments, doncs, tinc l'ocasió d'aparèixer..., no voldria que se m'enfadés el senyor Ferran, però quan deixen vostès anar el senyor Ferran és perquè volen treure transcendència al debat, ridiculitzar l'acció del Parlament, oferir un espectacle de circ i portar a la hilaritat problemes fonamentals i transcendents per al país. (*Forta remor de veus.*) Bé, la veritat és que ens produeix... (*Persisteix la remor de veus.*) No s'amoïnin, ja tindran temps de tornar a aplaudir, o no, després.

Ens produeix també una certa sorpresa que ens parlin de pànic demoscòpic, a Convergència i Unió. Vostès només han, de nou, amputat, tornat a enviar un alcalde de tota la capital de Barcelona cap a fora, cap a Madrid, per situar el número 9 de la llista... No deuen tenir pànic demoscòpic, vostès, no? Vostès no fan totes aquestes operacions, diguem-ho així, de cirurgia electoral i de compromís amb els ciutadans... (*Remor de veus.*) No, no, per convicció, no... No el 2, no el 3, no, el número 9! No deuen tenir massa tranquil·litat.

Però no, avui no és el dia per parlar de pànic demoscòpic, que em sembla que el tenen. Perquè hi ha el Partit Socialista en aquest debat, i el Govern, i el president... Ens pregunten –entenc que no ho sàpiguem– a quins interessos obeeim, senyor Ferran? Els deu sorprendre, a

vostès, ja ho sé: als nostres electors i al nostre país. Ja ho entenc que això els sorprengui i els generi d'alguna manera sorpresa, no? A aquests interessos, obeïm.

És obvi que vostè ridiculitza les utopies. Ja sabem que vostès han fet un gran exercici, diguem-ho així, de desideologització. Han perdut les ideologies. Vostès..., els seus referents ja no existeixen. És evident que qualsevol que tingui, més enllà, doncs, del rigor, també alguna passió, alguna emoció, alguna il·lusió col·lectiva, comunitària, no ho acaben d'entendre. I si ho entenen –vostè m'ho ha reconegut més d'una vegada personalment–, la projecten en un altre país. Ja ho entenem.

Ens diuen que magnifiquem els problemes. I els milers de ciutadans que avui encara continuen patint la Renfe? I la societat civil que apareix, davant de la inacció del Govern, reclamant la gestió de l'aeroport? I la comunitat educativa i acadèmica, que està alarmada per la invasió subtil i frontal a la immersió lingüística? I els ciutadans perjudicats el dia de demà per la Llei de dependència que han acceptat?

Ens exigeixen respecte, quan vostès intenten, amb aquesta visió totalitària que els traspua permanentment, ofegar l'oposició, silenciar els periodistes i fer callar qualsevol veu que sigui diferent a la seva?

I aleshores diuen: «Home, però és que no hem identificat quin és l'adversari?» L'adversari..., escoltin-me, vostès el que volen és arrossegar el catalanisme, el país, el nacionalisme català a fer-los costat..., al seu adversari. Escolti'm, si el que diem precisament és que la seva confrontació primordial, fonamental, bàsica no és defensar Catalunya en contra de les pressions espanyoles, no, és barallar-se amb el Partit Popular. No ens hi deixarem arrossegar, en això, nosaltres. Nosaltres defensarem sempre Catalunya: a vegades, pactant amb vostès, a vegades, pactant amb ells; confrontant amb ells totalment... (*remor de veus*), confrontant amb ells totalment... (*Persisteix la remor de veus*.) Sí, vostès vagin rient. Saben qui pactarà avui amb el Partit Popular en aquest Parlament? (*Remor de veus*.) Saben que hi pactaran? Però pensin-s'ho, que és que no s'escolten –no s'escolten. Vostès, no!, excitats: «Tots contra el PP.» El que voldrien és: tots contra el PP, allò..., eh?, pensament únic; tots al darrere.

Escoltin, defensin Catalunya; barallin-se amb el Partit Popular, però no coincideixin amb el Partit Popular aquí, renunciant a les ambicions de la societat civil, que tant respecten..., i ara pactaran aquí participar a l'òrgan de gestió de l'aeroport i no exigir allò que els empresaris, la gent emprenedora, la gent..., el president del Barça, totes les entitats reclamen, no; vostès es posaran d'acord amb el Partit Popular (*remor de veus*), pactaran amb el PP que això no va seriosament, i en qualsevol dels casos, estaran d'acord amb el PP que abans privatitzar l'aeroport que depenen de les institucions de Catalunya. Però qui hi pacta, amb el Partit Popular? I ens volen, a nosaltres, arrossegar a les seves lluites partidistes? Home, no.

Miri, el pacte tàcit PP-PSOE es tornarà a posar avui en evidència. Ara, sí, incapacitat total per defensar allò que necessita i reclama el país per la seva manca d'autonomia, per la seva subordinació al PSOE. I també per, de nou, la incongruència. Escoltin, en aquest Parlament al juliol del 2003 es va votar que reclamaríem la compe-

tència per convocar referèndums. Al febrer del 2006 allà, a Madrid, van votar que no. Hi havia l'excusa que estàvem amb l'Estatut. Ara ja no en tenen cap, d'excusa. Abans-d'ahir van votar una altra vegada que no. Aquí, que sí; allà, el PSOE mana, el senyor Montilla, en aquest cas com a membre de l'executiva –el president de Catalunya, que també està com a membre de l'executiva del Comitè Federal del PSOE–, allà els donen instruccions, allà voten en contra del mandat que porten del Parlament de Catalunya.

Ara, això sí: «Debats insubstancials; del tot insubstancials, els debats.» El que volen és, d'alguna manera, distreure la gent amb un gran reguitzell, amb una gran relació, amb una gran llista, que..., perdonin, si darrere d'aquesta gran llista de coses que ens volen proposar hi ha la consistència jurídica de la defensa que va fer ahir el conseller Saura sobre què pot fer i deixar de fer el Tribunal Constitucional, val més que no escriguin massa més; no perdin el temps. Busquin, de veritat, un bon assessorament jurídic.

Al Tribunal Constitucional, l'article 1 de la Llei del Tribunal Constitucional li dona la funció d'interpretar les lleis. Interpretar la llei. I sap perfectament que les sentències del Tribunal Constitucional el que fan és fallar i, al mateix temps, amb el seu cos jurídic de raonaments i d'arguments, generar jurisprudència. Si no ho sap, senyor...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...Saura, anem molt malament.

Ja vaig acabant, senyor president. El que sí que veiem és que en aquests moments ha quedat en evidència, en aquest debat, que el president de la Generalitat és incapaç de garantir la cohesió i l'estabilitat del Govern i del país, que torna a ser l'últim responsable del desprestigi i del ridícul que avui torna a projectar a Catalunya, i que d'alguna manera també és coresponsable de les inquietuds que un dels partits del Govern manifesta reiteradament davant de les situacions contradictòries del seu model de país que rebenten els caps de setmana, però que evidentment van generant cada vegada, continuen només cent dies després, una situació d'inestabilitat al Govern. Un govern molt pintoresc: subordinat al PSOE i a Madrid, i amb independentistes radicals que els caps de setmana reclamen la independència.

La manca de cohesió d'aquest Govern s'ha posat en evidència en infraestructures...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...en l'equilibri territorial, en el sistema de valors, en el model educatiu, en el projecte, avui, de país.

No ha fallat el plenari. Avui hem perdut una ocasió magnífica per reafirmar més enllà dels interessos partidistes la nostra voluntat «inquebrantable» de continuar avançant cap a la llibertat del país i per reafirmar-nos en uns moments més importants que mai en el nostre dret a l'autodeterminació.

Ja els anunciem que, atès que Esquerra Republicana no votarà la nostra proposta de resolució, com va dir ahir Artur Mas, la retirarem perquè no sigui derrotada en aquest Parlament, perquè es mantinguin aquells acords en què sí que aleshores vàrem trobar, potser per altres moments o per altres interessos d'algú...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...el necessari suport i cohesió. Tenim un govern poc ambiciós, tenim un govern dirigit pel Partit Socialista, lligat de mans i peus, i tenim un govern trencat, fins i tot, pel model de país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.)

El president

Senyor Ferran, li recordo que les contradiccions no estan contemplades en aquest debat.

El Sr. Ferran i Serafini

No, senyor president, li demano la paraula per l'article 76, per al·lusions personals i molt específiques.

El president

Trenta segons.

El Sr. Ferran i Serafini

Senyor president... Senyores i senyors diputats, he pogut comprovar com el nerviosisme d'un intervinent a la tribuna l'ha portat a parlar més estona de la meua humil persona com a diputat que sobre temes tan importants com l'autodeterminació o l'Estatut.

Jo li faria un suggeriment, a aquest senyor diputat: que el seu grup, que és tan aficionat a fer DVD, contempli el que són les seves intervencions al faristol d'aquest Parlament i s'adonaran qui intimida els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Remor de veus. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

El president

Senyor Puig... *(Persisteix la remor de veus.)* Senyor Puig...?

El Sr. Puig i Godes

Sí, per al·lusions directes del senyor Ferran.

El president

Senyor Puig, acabi-ho, si us plau. Té deu segons clavats. Deu.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies. Lamento manifestar i reconèixer aquí que l'alçada de les meves intervencions en aquest faristol mai arribaran al baix nivell que el senyor Ferran permanentment ha practicat durant molts anys en aquest Parlament.

El president

Senyor Vendrell, té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. *(Remor de veus.)* Senyores i senyors diputats, senyors consellers, senyores conselles, molt honorable president de la Generalitat, abans..., senyora Simó, anava a parlar amb vostè. Si ho vol, m'espero. *(Forta remor de veus i pausa.)*

Senyora Simó, miri, com que ahir va sortir i avui ha tornat a sortir –de bon rotllo, que se'n diu–, abans de tornar a parlar –de bon rotllo– del tema de TV3 a la Comunitat Valenciana, parli amb un conseller del Govern, que a més a més és del seu partit, i que li expliqui per què hi han problemes i que li expliqui qui està treballant per solucionar aquests problemes. I quan hagi fet això, senyora Simó, quan hagi fet això –de bon rotllo, li ho aconsello–, no en torni a parlar més, si us plau.

En segon lloc, senyor Ferran –jo, amb una certa educació, amb tota–, miri, quan vostès tenen problemes, tenen últimament el vici de parlar de la dreta espanyola o del Partit Popular...; avui vostè ha intentat ser una mica, diguem, generós, no?: «d'una certa dreta espanyola». Jo intento tenir pocs amics. *(Remor de veus.)* Ho intento. Si més no per estalviar-me els regals, per entendre'ns; un és català... *(Rialles.)* Però el que més em preocuparia, senyor Ferran, i el que hauria de preocupar més a Catalunya és tenir com a amic un mentider. A mi, tenir com a amics persones que discrepen, no em preocupa, fins i tot em poden ajudar a créixer intel·lectualment. Tenir un mentider com a amic, em preocuparia molt. I tenim un president del Govern que ja ha mentit diversos cops amb relació a Catalunya. I això a mi em preocuparia molt, senyor Ferran. Per tant, si hem de buscar problemes, busquem-los amb els mentiders. I ho deixem així.

Miri, senyor Miralles, nosaltres escoltarem, i hem escoltat, i continuarem escoltant i fent un esforç per escoltar, tot el que vulgui, el que diu la societat civil. Li prego que vostè també ho faci. Que ho faci en temes, per exemple, com el quart cinturó, o ho faci en temes, per exemple, com la línia de molt alta tensió, o ho faci en altres temes. Fem-ho tots –fem-ho tots. Segurament, si tots escoltéssim molt més la societat civil, no es produiria el desencantament que aquesta té de la tasca dels polítics. Però fem-ho tots i no donem lliçons –jo estic disposat a no donar-ne– ni els uns als altres, ni els altres als uns. Escolti, vostè també, escoltin, que tots hem d'escoltar, que tots hem d'escoltar molt.

Dit això, em posicionaré sobre les nostres votacions en positiu. Estava temptat, després, de fer una altra broma, no?; després del Ple que portem, una mica surrealista, de començar dient: «Votarem a favor de les nostres.» I en aquest Ple no seria una cosa estranya que un ho hagués de dir, perquè ja hem vist començar d'una manera, continuar d'una altra i acabar d'una altra.

Votarem a favor, per coherència, de la Proposta de resolució 2.8, del tripartit, de l'Entesa, amb relació a l'aeroport del Prat.

Votarem a favor del punt cinquè –romà–, també de la mateixa proposta de resolució, en el tema que fa constatació i fa de manifest..., del treball i de continuar el treball del Consell per al desenvolupament i el Seguiment de l'Estatut..., l'Impuls..., aquest consell tan llarg en què participem activament, i, per tant, s'ha de ser coherent.

I votarem a favor de la transaccional pactada entre Convergència i Unió i... Nosaltres no tenim problemes, senyor Puig, quan les coses són positives. Votarem a favor de la transaccional pactada per Convergència i Unió i el tripartit amb relació a les Rodalies de Renfe. Entenem que fan referència al 169.1 de l'Estatut; no hi ha cap problema, també ho diem a la nostra proposta de resolució, i, per tant, entès que fa referència al 169.1 de l'Estatut, també hi votarem a favor.

A tots la resta, hi votarem en contra... Perdó, i votarem a favor de les propostes de resolució del Grup Mixt. A tota la resta, hi votarem en contra.

I ens preocupa una cosa que també voldríem fer constatar avui. Ja fa temps, no?, però durant aquest Ple s'ha posat de manifest un tema, creiem..., dos temes, però un tema, primer, que creiem important i que és bo que els ciutadans de Catalunya ho sàpiguen. I potser és per allò de la primavera. Hem vist la transformació d'un partit, que ha passat de ser un partit nacionalista a ser un partit independentista. Parlo de Convergència i Unió. I no passa re, és legítim, però també és bo que tothom ho sàpiga –no passa re, és legítim, però també és bo que tothom ho sàpiga.

I per acabar..., molt honorable president de la Generalitat, jo no sé si vostè s'ha adonat d'una cosa que per nosaltres és molt important: acabarem coincidint, almenys amb nosaltres, a desenvolupar l'Estatut, a participar activament, a posar en funcionament i dinamitzar el Consell per a l'Impuls i el Desenvolupament de l'Estatut, i acabarem coincidint, almenys amb nosaltres, amb dos temes concrets que la societat demana i que la tenen preocupada: l'aeroport –l'aeroport– i Rodalies de Renfe.

Molt honorable president, si es fessin més plens sobre aquests temes, segurament coincidiríem en moltes més coses. Li reitero l'oferta de debats que ahir li feia el president del nostre grup. Li reitero l'oferta de treball conjunt en temes que són els que de debò preocupen els ciutadans. I si debatem, aprofundim i treballem en aquests temes, segurament avançarem més en l'autogovern que no amb debats identitaris que no ens porten enlloc, sinó a la malenconia constant. Sabem perfectament qui som –ja ho sabem–, i el que hem de tenir molt

clar és on volem anar per solucionar temes que preocupen realment els ciutadans.

Senyor president, li demanem, com li demanava ahir ja el president del nostre grup parlamentari, que fem més plens sobre temes monogràfics que preocupen els ciutadans i no es deixi portar per debats identitaris. En aquests plens i en aquests debats, com avui es pot constatar, a nosaltres ens hi trobarà.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Doncs, cridarem a votació.

Els recordo que després de la votació de les propostes de resolució farem lectura de la declaració del Parlament de Catalunya de reconeixement de la persecució i el genocidi del poble gitano. Serà just després de les votacions.

(Pausa llarga.)

Senyors portaveus, consideren que podem començar la votació? Ho dic, perquè no hem donat el temps, però crec que hi som tots. *(Pausa. El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)* Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor president, m'agradaria que es votés per separat un parell de punts d'algunes resolucions. El punt de l'apartat primer, punt 1.b, de la proposta de resolució presentada pels grups que donen suport al Govern...

El president

El punt 1.b?

El Sr. Rivera Díaz

Sí, que fa referència a promoure el consens per aprovar una nova llei electoral, concretament.

I de la proposta del Partit Popular, que es votin per separat la primera proposta de resolució, la número 1, la número 2 i la número 3.

El president

Molt bé. Doncs, anem a començar les votacions. En tot cas, com que anirem fent grup per grup, si hi ha alguna qüestió que no es plantegés correctament, ja m'ho farien saber.

En primer lloc, votarem la proposta presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 113 vots en contra.

Seguidament, votarem les propostes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votarem, en primer lloc, el punt 1.b... Senyor Rivera, 1.b de quin bloc? *(Veus de fons.)* Del primer.

Doncs, votarem primer aquest punt, el punt 1.b del primer bloc.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor i 14 vots en contra.

Votarem, seguidament, els punts 1.a, 1.c, 1.d, 1.e, 2.a, 5.a, 5.c del bloc 1; l'1.b i el 8 del bloc 2; el 3 del bloc 3, i l'1 del bloc 4.

(*El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar.*) Senyor Vendrell...

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Si m'ha entès bé, el 8, del bloc 2, nosaltres demanàriem que fos, diguem, separat, separat, per entendre'ns. (*Rialles.*)

El president

Correcte. Doncs, el que farem serà votar justament ara el punt 8, del bloc 2. Punt 8, del bloc 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 131 vots a favor i 3 vots en contra.

Seguidament, votem el que deia abans: punts 1.a, 1.c, 1.d, 1.e, 2.a, 5.a, 5.c del bloc 1; 1.b del bloc 2; 3 del bloc 3; 1 del bloc 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 118 vots a favor i 17 vots en contra.

Seguidament, votarem els punts 4.a, 4.b, 4.c, 5.b del bloc 1; 1.a, 2.a, 2.b, 2.c, 4.a, 4.b i 7 del bloc 2; 1.a, 1.b, 1.c del bloc 3, i el 2 del bloc 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 70 vots a favor, 17 vots en contra i 48 abstencions.

Votarem, seguidament, els punts 2.b, 3, 4.d del bloc 1; 3, 5, 6 del bloc 2; 2 del bloc 3, i 1 del bloc 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 70 vots a favor, 65 vots en contra.

(*Pausa.*)

Amb aquesta votació separada queda tot votat el... (*Veus de fons. Pausa.*)

El punt cinquè tenia una petició de votació separada del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. El punt cinquè només té un punt, que és el 5.1, que l'han votat conjuntament amb aquesta votació, però en tot cas el segreguem i els demano que votem específicament ara el 5.1 de les resolucions presentades pels tres grups que he citat abans.

O sigui, ara votaríem el punt cinquè..., el bloc cinquè, que només té un punt, eh?

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor, 51 vots en contra.

Amb això entenc que hem votat ja totes les propostes de resolució dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votarem seguidament la proposta del Grup Mixt. Aquí no hi ha hagut petició de votació separada. Per tant, votem en bloc.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 118 vots en contra.

Seguidament posarem a votació les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votarem en primer lloc les que no han estat transaccionades, és a dir, no votaríem ni la 3 ni la 6.2, que les votarem després en la transacció, i també entenc que la proposta número 1 ha estat retirada.

Per tant, no hi ha cap més votació separada en aquest grup? (*Veus de fons.*) Perdó. Doncs, s'ha demanat votació separada del 6.1.a. O sigui, l'apartat a del punt primer de la proposta número 6, eh? El 6.1.a. Queda clar, eh? El 6.1.a.

Votem, primer, la 6.1.a, si em permeten. (*Pausa.*) Doncs, votem la 6.1.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 118 vots a favor i 17 vots en contra.

Votarem seguidament la resta de propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, llevat de les transaccionals que votarem després.

Per tant, comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor i 87 vots en contra.

Seguidament votaríem les transaccionals. Podem votar-les conjuntament per separat.

Votarem, doncs, la primera transaccional presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Convergència i Unió, que correspon a la Proposta de resolució número 3 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem en primer lloc aquesta.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 118 vots a favor i 17 vots en contra.

Seguidament votarem la proposta transaccional número 2, que es fa sobre la Proposta de resolució número 6 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta ha estat aprovada per 135 vots a favor.

Votarem seguidament les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. S'ha demanat votació separada de la Proposta número 3.

Votarem, en primer lloc, doncs, la Proposta número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 87 vots a favor, 48 en contra.

Votarem ara seguidament la proposta número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 18 vots a favor i 117 vots en contra.

I votarem la Proposta número 2 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada també per 14 vots a favor i 118 vots en contra.

Amb això acabem totes les votacions d'aquest punt de l'ordre del dia.

Declaració del Parlament de Catalunya de reconeixement de la persecució i el genocidi del poble gitano (tram. 401-00003/08)

Llegirem seguidament la declaració del Parlament de Catalunya de reconeixement de la persecució i el genocidi del poble gitano.

«Considerant que l'article 607 del Codi penal vigent, sobre el delictes de genocidi, afirma que han de ser castigats a diverses penes de presó "els qui, amb propòsit de destruir totalment o parcialment un grup nacional, ètnic, racial o religiós maten algun dels seus membres, sotmeten el grup o qualsevol dels seus individus a condicions d'existència que posin en perill la seva vida o pertorbin greument la seva salut, duen a terme desplaçaments forçosos del grup o dels seus membres, adopten qualsevol mesura que tendeixi a impedir el seu gènere de vida o reproducció, o bé traslladen per força individus d'un grup a un altre".

«Considerant els fets històrics següents. Entre els anys 1499 i 1783, en l'actual territori de Catalunya es van aprovar almenys una dotzena de lleis de prohibició dels trets identitaris i culturals del poble gitano que en pretenien l'assimilació forçosa o, en el cas contrari, la desaparició com a poble. Les raons subjacents d'aquests textos legals es basaven en el fet que el projecte de construcció i de consolidació d'un estat unificat i culturalment hegemònic en aquest període generava que la diferència fos vista amb desconfiança i com a factor que posava en qüestió el poder establert. El resultat fou que la llarga convivència entre cultures i religions de poblacions numèricament diverses fos substituïda pel fanatisme i la repressió.

«La Corona catalanoaragonesa també va seguir aquesta política antigitana que, en un primer moment, prete-

nia l'expulsió del poble gitano, i que va anar evolucionant cap a l'assimilació forçosa dels seus membres, passant per l'esclavitud i la persecució penada dels gitans i de llurs símbols històrics: llengua, indumentària, ocupacions, residència i mobilitat, entre altres.

«Per circumstàncies degudes a la manca de mà d'obra, principalment després de l'expulsió dels àrabs, les polítiques de persecució i assimilació van modificar el to repressor, de manera que el poble gitano fou reconsiderat com a possible força de treball, sobretot en les feines del camp. Tot i així, es continuà limitant la residència dels gitans i aplicant-los penes discriminatòries, sempre amb l'objectiu d'aperduament de la identitat gitana.

«La repressió va tenir un abast molt més ampli i cruel amb els fets del 30 de juliol de 1749, anomenats "La Gran Batuda". Durant el regnat de Ferran VI es va dictar una reial ordre per la qual s'emplaçava a empresonar tots els gitans dels diversos territoris, sense excepció d'edat, sexe o estat. S'ha documentat que, com a mínim, uns nou mil gitans van ser reclosos en presidis o van anar a parar, com a mà d'obra, a mines i arsenals, molts dels quals hi van morir.

«En veure que de cap de les maneres no s'aconseguia fer desaparèixer el poble gitano, ja en època de Carles III es va optar per sotmetre'l a polítiques d'integració, que en pretenien l'assimilació cultural, que incloïa la pèrdua de la llengua, i l'assentament forçós.

«Ja al segle xx, amb l'esclat de la Guerra Civil i la posterior dictadura franquista, es va intensificar la intolerància cap al poble gitano. Se'n tornà a prohibir la llengua, que fou qualificada com a argot de la delinqüència, i se li aplicà específicament la Llei de perillositat social. Només cal dir que el Reglament de la Guàrdia Civil tenia dos articles específics per als gitans, i que aquests articles conculcaven la presumpció d'innocència. Alhora, tant l'Administració com determinades institucions religioses i benèfiques finançaven i promovien programes dedicats a ensenyar als gitans a deixar de ser-ne.

«Amb la promulgació de la Constitució espanyola, l'article 14 de la qual reconeix que els espanyols són iguals davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social, es posà fi a aquesta discriminació legal. El mateix article 14 de la Constitució ha inspirat lleis que promouen l'acció afirmativa destinada a certs grups socials, partint del principi que la igualtat d'oportunitats és tractar d'una manera diferent els qui són diferents per tal de vetllar per la igualtat.

«I considerant que les conseqüències econòmiques, socials i culturals de totes les lleis antigitanes que s'han dictat al llarg dels segles es continuen patint en la societat d'avui i que, en bona part, són la causa de la desigualtat del poble gitano.

«El Parlament de Catalunya, primer, afirma i reconeix que el poble gitano resident a Estat espanyol, i concretament a Catalunya, ha estat víctima d'un genocidi històric i continuat.

«Segon, deplora totes les lleis racistes i antigitanes que han dictat o secundat les institucions catalanes i totes

les situacions que han produït el maltractament, la discriminació i la vulnerabilitat del poble gitano al llarg de la història.

»Tercer, es compromet a treballar perquè s'apliquin polítiques incloents, efectives i decidides amb l'objectiu d'aconseguir la igualtat d'oportunitats dels membres del poble gitano a Catalunya i el reconeixement i el manteniment dels seus trets culturals i identitaris, en observança de les resolucions 1045/VI i 1046/VI d'aquest Parlament, de les actuacions governamentals empreses en compliment de les dites resolucions, de l'article 42.7 de l'Estatut d'autonomia i de la Directiva 2000/43/CE del Consell de la Unió Europea, relativa a l'aplicació del principi d'igualtat de tracte de les persones independentment del seu origen racial o ètnic.

»Palau del Parlament, 29 de març de 2007.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Em plau saludar especialment els representats del poble gitano que avui ens han acompanyat i agrair-los la seva assistència en aquest acte.

Salutació als representants de l'Ajuntament de Tànger

També voldria saludar els representants de l'Ajuntament de Tànger que ens acompanyen en aquesta sessió.

(Aplaudiments.)

Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut (debat de totalitat) (tram. 200-00012/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

President del Parlament, membres del Govern, senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna per substanciar els objectius i continguts d'una llei—d'una llei, si vostès m'ho permeten, instrumental— que ha de permetre fer de l'Institut Català de la Salut un proveïdor de serveis sanitaris adaptat a la modernitat—si vostès m'ho permeten— del dret públic. I, de fet, el que estem fent avui és una normalització institucional i política.

L'Institut Català de la Salut, vostès ho saben, és encara avui un entitat gestora de la Seguretat Social adscrita al Departament de Salut, encara que el 1986 el sistema sanitari es treu de la Seguretat Social, amb la Llei general de sanitat. El seu finançament, a partir d'aquell moment, és amb impostos generals, i això continua sent, per tant, una anomalia que no s'ha solucionat al llarg dels últims anys.

L'Institut Català de la Salut és un proveïdor importantíssim del sistema sanitari públic de Catalunya. Disposa aproximadament del 80 per cent..., gestiona el 80 per

cent dels centres de salut de Catalunya, el 32 per cent dels llits d'hospitalització i la major part de l'alta complexitat, de terciarisme, d'aquest país. És el que també proporciona més del 40 per cent de la producció científica de recerca de primer nivell. L'Hospital Vall d'Hebron és el segon l'hospital en producció científica de l'Estat espanyol—el tercer és Bellvitge i el tretzè l'Hospital Germans Trias i Pujol de Badalona. Però també té un importantíssim paper en la docència: el 86 per cent dels llicenciats en medicina, el 66 per cent dels especialistes de Catalunya, més de 4.300 alumnes de pregrau; 1.500 MIR es formen cada dia als nostres centres de salut i als nostres hospitals.

D'on venim? Doncs venim de bastant lluny ja, de vint-i-cinc anys de competències sanitàries, de vint anys de Llei general de sanitat; d'un Institut Català de la Salut que encara és una entitat gestora de la seguretat Social, però que es crea el 1983 i que s'ha anat desenvolupant, però no l'hem dotat dels instruments d'agilitat administrativa que permetin l'autonomia dels centres, el major paper dels professionals en la presa de decisions, un rendiment de comptes clar. Per tant, què fa aquesta llei? La situa en igualtat de condicions de la resta del sector sanitari, de titularitat pública o de titularitat privada, que ja disposa des de fa molts anys dels instruments d'agilització. El que estem fent, per tant, va una mica més enllà, en som conscients. Aquest país, Espanya, l'Estat espanyol i Catalunya, ha anat fent, però té pendent un debat en profunditat dels instruments que donem al sector públic perquè pugui ser exactament igual d'eficaz, d'eficient, de participatiu, de transparent, de desconcentrat, de descentralitzat, de rendiment de comptes, que la resta de sector públic o del sector privat. Aquesta llei converteix i convertirà, si així s'aprova, l'Institut Català de la Salut en una empresa pública dintre del context de les empreses públiques del sector públic de Catalunya. És una llei, si vostès m'ho permeten, i ho he dit, instrumental i simple, amb vint-i-set articles, cinc apartats i algunes disposicions addicionals. El que volem és, hi insisteixo, dotar l'Institut Català de la Salut d'una organització sanitària a l'altura dels temps.

També com a objectiu clar, i fixin-se, als vint anys, ens permet reflexionar les diferències entre una part del sector públic o una altra part, o també tota la resta de proveïdors públics, per què no té sociosanitari l'Institut Català de la Salut, per posar un exemple. Per la rigidesa de les seves pròpies capacitats intrínseques o perquè és tan difícil la contractació de personal? Perquè fins ara no hem fet els emèrits o per moltíssimes altres consideracions, de desagregació, per descomptat, de comptes de resultat de cada centre?

Per tant, li atorgarem amb aquesta llei la possibilitat d'un model assistencial de *continuum* assistencial. I hi ha a darrere, per descomptat, els valors propis, amb una mirada clara també posada als nostres professionals perquè puguin exercir les seves competències en condicions de treball adequades, amb humanització i ètica en l'atenció dels pacients, amb responsabilitat, amb integralitat del model, amb equitat i amb responsabilitat, per descomptat. Però també respon, hi ha valors a darre-re que els hem volgut escriure en el text de la llei, però hi han principis de gestió. Aquesta llei permetrà més

eficiència, més autonomia de gestió, més desconcentració, més descentralització, més racionalització, més avaluació i rendiment de comptes, més sostenibilitat, més cooperació amb els altres proveïdors del sector públic, *continuum* assistencial, més participació dels treballadors i treballadores i dels usuaris en la presa de decisions als centres i de l'empresa pública, major proximitat i també garanties de suficiència financera.

Els seus òrgans de direcció, en el text articulat, parlen d'un consell d'administració propi de les empreses públiques, on la presidència s'atorga al conseller o consellera de Salut, amb participació dels departaments del Govern de Catalunya més representatius i necessaris: d'Economia, Presidència, Governació, Acció Social, Justícia i sindicats. Perquè vostès saben que els professionals sanitaris de les institucions penitenciàries formen part ja de l'Institut Català de la Salut. Es permet crear així, ho diu el text, una comissió executiva amb funcions delegades d'aquest consell d'administració, per fer-ho àgil, i una direcció gerència. Es creen òrgans de participació, tant en el consell general com en els consells de centres i serveis i s'aprimen, s'agilitzen els serveis corporatius, els de tot Catalunya, perquè anem a un model d'única empresa, però amb unitats de gestió i gerències de l'àmbit territorial. Vostès saben que tradicionalment el model sanitari de Catalunya, a part de la diversitat de proveïdors, té un altre element importantíssim que ve de lluny, que és la descentralització –la descentralització. I per això, aquesta llei atorga aquesta possibilitat de la creació –que s'ha fet, però que la consolida– de gerències territorials de centres i serveis, perquè fins ara tenim una seu corporativa molt important amb molt poques possibilitats de presa de decisions des dels diferents àmbits territorials i des de cada un dels centres.

Per tant, a partir de l'aprovació d'aquesta llei, el que els proposem és que cada centre, hospital i servei, disposi dels principis d'autonomia de gestió en el marc, per descomptat, d'allò que és propi del Departament de Salut, de marcar-li què és el que ha de fer i amb el control de resultats propi del Departament de Salut i del Servei Català de la Salut. El centres i serveis assistencials mantindran en la seva cohesió una única personalitat jurídica –aquest és el model pel qual hem optat–, si bé cada un d'ells, per descomptat, podrà fer cooperació i col·laboració amb altres. Es tracta, per tant..., el canvi substantiu és que cada centre tindrà un acord amb el Departament de Salut, amb el Servei Català de la Salut, que haurà d'aprovar el Govern, on per descomptat li donarem autonomia de gestió, d'organització dels seus professionals, però li avaluarem els resultats i, per descomptat, l'avaluació econòmica, no només en tot l'ICS, sinó centre per centre, amb un programa anual per centre i serveis. El personal continuarà, el que és estatutari, funcionari i laboral, com fins ara. I, per descomptat, s'obre la porta en el futur a la discussió per raons de necessitats de quin és l'àmbit millor de règim de personal.

Al règim patrimonial se li adscriu, per descomptat, el patrimoni que té ara o el que esperem que ens transfereixi algun dia la Seguretat Social, perquè vostès saben que encara avui als hospitals el patrimoni està adscrit a la tresoreria de la Seguretat Social.

El règim econòmic. Per descomptat, tindrà pressupostos de la Generalitat, Departament de Salut, que li adscriurà el pressupost per a l'Institut Català de la Salut i centre per centre, sense intervenció prèvia i, per descomptat, amb el control financer permanent de la Intervenció General, com és comú en el sistema sanitari de Catalunya. És el Departament d'Economia, i així ho diu: «Pot acordar retorn a la fiscalització prèvia en el cas que s'incompleixin les directrius d'obligat compliment emeses pel mateix departament.» Està sotmès, com els altres casos, a la normativa reguladora del sector públic de la Generalitat i la tresoreria, amb els criteris fixats pel Departament d'Economia i Finances.

Per tant, en conclusió, és una norma senzilla i instrumental, si vostès m'ho permeten, que li atorga el sentit de tenir un sector públic important, desburocratitzat, molt més àgil en la seva gestió, que disposi de major autonomia i de majors responsabilitats, que permeti ser més eficient i més transparent en l'ús de recursos, que els professionals se sentin, com ens diuen, més participants del centre i de les seves mateixes organitzacions, i que els ciutadans, per descomptat, en aquests processos d'agilització vegin una millora de la qualitat assistencial.

I per acabar, voldria, primer, agrair als grups parlamentaris aquesta predisposició inicial oberta al diàleg que avui comencem, que fa que arribem en aquest plenari sense cap esmena a la totalitat. Aquest és un bon començament, que espero des del Govern que a través del diàleg i de les esmenes dels grups parlamentaris..., voldríem..., hi ha intencionalitat, atès que és una llei important, doncs, que aquesta llei pogués ser aprovada per unanimitat. I per això els agraeixo els treballs previs. Aquesta llei ja va ser aprovada pel Govern presidit per Pasqual Maragall; ha tornat a ser aprovada, amb el mateix text per agilitzar processos, pel Govern presidit pel president Montilla, i arribem aquí i esperem que en els propers mesos puguem tornar amb una aprovació d'una llei que, hi insisteixo, forma part d'una necessitat històrica que no s'havia fet i que ens aporta jo diria evidència que, si el sector públic té els instruments necessaris per al seu funcionament, és tan eficaç, eficient i sostenible com el sector privat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. No havent-hi presentat cap esmena, en aquest projecte de llei, esmena a la totalitat, correspon la fixació de posició per part dels grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, autoritats del departament, senyor Sabaté, senyor José María, senyora Segura, molt bon dia.

Jo vull començar agraint també a la consellera el to i l'agraïment que ens ha fet als grups de l'oposició, en tant que davant d'aquesta llei tenim la voluntat o hem tingut la voluntat de no presentar una esmena a la totalitat i iniciar un procés que sigui de diàleg i de poder

arribar a un acord per tal d'intentar aprovar aquesta llei per unanimitat. Però deixi'm dir-li una cosa, consellera, jo..., encara em ressona la intervenció d'un polític conservador del seu partit fa uns minuts, on deia el que ens deia al nostre grup entorn a la nostra actitud a l'oposició. No només ens ho agraeixi; expliqui-ho a ell, expliqui al senyor Ferran quina és l'actitud real del dia a dia d'aquesta oposició que tenim en aquest Parlament. I li ho vull dir, perquè em sembla que és substancial.

Evidentment, una llei com la de l'ICS és una llei..., vostè diu: «És instrumental.» Cert, és instrumental, però no és una llei menor, és una llei molt important. És una llei que per nosaltres és el primer pas en el pacte de salut; que nosaltres ja li havíem proposat i li oferíem en l'anterior legislatura. Vam estar tota la legislatura insistint en aquest pacte de salut. Avui aquest pacte de salut ja està assumit, em sembla a mi, com a necessitat, per part de tots els grups de la cambra, i també, com no, l'ha ofert el Govern, l'ha ofert vostè, consellera. Jo li ho agraeixo –jo li ho agraeixo. Però sí que li he de dir que aquesta llei no sent instrumental, sí que és el primer pas per a fer aquest pacte possible. Perquè, fixi's bé, per nosaltres el gran problema és quin model de gestió tenim al nostre sistema. Hi ha un gran acord sobre el sistema sanitari, però el gran problema és quin model de gestió tenim. Li he de dir una cosa: és cert que a tot Europa hi han problemes avui entorn als serveis de salut, en tots els serveis tot l'estat del benestar té un problema. Hi té un problema perquè hi ha un nou paradigma: els ciutadans varien la seva demanda i ens demanen cada vegada més qualitat. Ho dèiem l'altre dia, no podem parlar avui d'excepcions o d'anècdotes; el ciutadà no parla d'anècdotes, constantment ens demana que cada un dels seus problemes tingui una resposta immediata i tingui una resposta satisfactòria. I per a això necessitem un model de gestió, francament millorable, no burocratitzat, no polititzat, i sí fet per professionals, per professionals no només de la salut, sinó també per professionals de la gestió, amb bons instruments de gestió. I li'n ficaré un exemple.

Durant aquests anys hem tingut un problema, per exemple, de personal sanitari. M'ha de reconèixer que l'ICS és o serà la primera empresa pública que donarà treball..., no només donarà treball, no només donarà serveis; també crearà riquesa, no ho oblidem. I aquí tenim un problema que em sembla que val la pena ficar damunt la taula: no se n'han sortit, el Govern no se n'ha sortit, és un problema que està constantment damunt la taula. És cert que també hi és als altres països, però hem de començar a dir algunes coses.

Miri, per ràtio metge/personal, per ràtio metge/habitant, no en manquen, de metges, estem a la mitjana europea. Igual que a d'altres països, tenim un bon nombre de metges. Però què passa? Passa que vostès centren la mirada només en Catalunya i en el problema tal com l'han viscut fins ara, quan avui el mercat de treball laboral, en tot, i en la salut també, és un mercat de treball global, on per a fixar els metges a Catalunya els hem d'oferir no només bons sous, sinó bones condicions de treball i una altra cosa, consellera: un bon instrument de gestió, una bona política de gestió. I vostès han fet un error: han burocratitzat i han polititzat la gestió; és la seva ideologia.

Avui, crear una empresa pública com l'ICS ha de significar trencar aquestes rigideses, trencar aquesta dinàmica; ha de significar que realment ens dotem d'un bon instrument de gestió que ens permeti, entre altres coses, fixar als seus llocs de treball els metges que formem al mateix ICS i que moltes vegades se'ns en van, de Catalunya. Fixi's bé, vaig més enllà ja de, senzillament, una llei instrumental, sinó que hem d'introduir alguna cosa més, que és un nou paradigma entorn de la demanda dels ciutadans i entorn de com volem administrar i com vivim els nostres centres i la gestió d'aquests centres. És imprescindible tenir aquesta nova mentalitat; si no, els problemes que tenim, el sistema, quant a personal, quant a accessibilitat del ciutadà al sistema, quant a resposta als problemes, cada dia creixents, que ens planteja la ciutadania entorn de la salut, si no fem el que hem de fer, francament, continuaran empitjorant, com han empitjorat aquests quatre últims anys. I això no és instrumental: és el moll de la qüestió de què farem amb l'Institut Català de la Salut.

Nosaltres li demanarem que garanteixi l'autonomia de gestió dels centres i que permeti que tinguin personalitat jurídica pròpia. Certament, no tots els centres –certament, no tots. Li demanarem que pugui tindre aquells on haguessin fixat les condicions per a accedir a aquesta autonomia i aquesta personalitat jurídica pròpia; aquells on, mitjançant l'avaluació, considerem que és imprescindible aquesta autonomia de gestió.

Senzillament, una reflexió: vostès creuen que poden tindre la mateixa gestió i estar dintre de la mateixa estructura burocratitzada un gran hospital –sigui Bellvitge, sigui la Vall d'Hebron– com un hospital comarcal? De veritat creuen que poden tenir la mateixa autonomia de gestió i la mateixa personalitat jurídica? Ho creuen? Aquest és el límit que nosaltres li hem marcat i que sabem que està en el moll, en el fons d'on podrem arribar a acords o no podrem arribar a acords. I quan pugem aquí i manifestem la nostra voluntat d'acord també hem de fixar políticament quina és la línia on aquest grup està disposat a aprovar acords. Li ho vam a explicar i ho tornarem a explicar.

Nosaltres entenem que vostès no poden aprovar una llei que els obligui a fer allò que no volen fer, ho entenem perfectament. No l'han d'aprovar, una llei que els obligui a fer allò que no volen fer. Però el que no poden fer avui, amb la nostra complicitat, és aprovar una llei que el dia que governem –i li ho vaig dir l'altre dia i avui li ho torno a dir: no tardarem tant–, el dia que hi hagi un govern alternatiu al que avui està a la Generalitat, pugui fer allò que pensa que pot fer. Perquè aquesta és la qüestió central del pacte, aquest és el fil roig d'aquesta llei: que la nostra visió més oberta, més progressista, de no tanta rigidesa, d'autonomia en els centres, de veure el mercat de treball dels mateixos professionals com un mercat globalitzat, on no manquen metges..., fixi's bé si és fàcil d'entendre! És a dir, on manquen metges no és a cap lloc d'Europa; on manquen metges és al Tercer Món, allí manquen metges. Aquí tenim suficients metges. El que passa, que el nostre mercat avui està globalitzat i se'ns en van perquè la rigidesa del sistema no permet fixar-los en el nostre sistema i no permet que es quedin a Catalunya, o que en vinguin d'altres indrets

a treballar a Catalunya, o que, si vénen, vénen en unes condicions que no són les òptimes. I potser hauríem de tindre sistemes de gestió on el mateix ICS busqués formes de contractació que garantissin la qualitat i fixessin el personal aquí. Aquesta és la gran qüestió, aquesta és la qüestió d'aquesta llei de l'ICS.

I deixi'm acabar dient-li una cosa. Vostè ha insistit molt que és una llei instrumental, que és una llei senzilla i simple. Jo ja sé per què és això; això ja els ho he sentit als altres grups que governen. Perquè si és instrumental i no hi ha acord no passa re. Si no hi hagués acord en els grups de l'oposició i no ho aprovessin per unanimitat, quan una llei és instrumental passa menys que si és una llei estructural, és evident. Però per nosaltres, li ho he dit al principi i li ho dic ara, és una llei que és el primer pas per al pacte de salut. Si en aquesta llei no ens fiquem d'acord, si no ens fiquem d'acord en quins han de ser els instruments de gestió, quina ha de ser l'autonomia dels centres, com hem de trencar la rigidesa de l'estructura sanitària que avui tenim, tan burocratitzada i polititzada, si no ens fiquem d'acord, difícilment avançarem en altres aspectes del pacte. Aquest és el nostre posicionament, aquest és el nostre capteniment.

Però, una vegada dit això, també li vull dir una altra cosa, consellera, i per acabar: compti amb nosaltres. Obrim de veritat el diàleg, obrim aquesta mentalitat no només en la visió del mercat de treball de Catalunya, no només d'una empresa pública que només actua a Catalunya, sinó que sabem que estem també en salut en un mercat de treball global on és molt important trencar rigideses, fer formes de gestió que siguin francament obertes, que siguin francament competitives, que siguin francament possibilistes en el món en què ens trobem, perquè, si no, la demanda dels ciutadans, amb tota raó, desbordarà el sistema i ens acabaran reprotxant que no fem allò que realment ells ens demanen i necessiten. Perquè el final de la reflexió és que, si nosaltres no ens fiquem d'acord i no aconseguim un bon instrument, probablement allò que li he dit abans que era el nou paradigma, que ja no hi han anècdotes, ja no és possible dir que aquell patiment individualitzat d'una persona és poc important perquè en som pocs o perquè ha sigut una anècdota que no ha arribat l'ambulància al dia, ja no és possible dir això. Avui el ciutadà no vol anècdotes, vol la categoria de qualitat de servei en tot i cada una de les circumstàncies.

I li ho deia l'altre dia, consellera, i és veritat: si nosaltres, tots, som capaços de dir que s'ha de pagar i s'ha de donar cobertura al canvi de sexe, com nosaltres li acceptem, és evident –és evident– que també tindrem de donar cobertura a d'altres demandes més prioritàries de la ciutadania i en què moltes vegades els diem que no hi han prou diners. És evident que no podem fer això. Aquest és el nou paradigma: quan s'obrin les prioritats, s'obrin per tots. I aquest és el desafiament que tenim.

Jo li he dit, li torno a repetir, per acabar, com jo crec que s'ha d'acabar aquesta intervenció: compti amb Convergència i Unió, obrim el diàleg, i estic segur que a base de diàleg podem acabar tenint una llei aprovada per unanimitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara la intervenció, en nom del Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes - Ciutadans per Catalunya, a la diputada Núria Segú. Em sembla que...

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president...

El vicepresident segon

...ho he complicat una mica...

La Sra. Segú Ferré

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes...

El vicepresident segon

...del Partit dels Socialistes...

La Sra. Segú Ferré

...Ciutadans pel Canvi –que no Partit, sinó Grup Parlamentari, si em permet el senyor president. Senyora consellera, senyora secretària general, màxims responsables de l'Institut Català de la Salut, el senyor José María i el senyor Sabaté, màxim responsable del Servei Català de Salut, altres membres del Consell de Direcció de la conselleria, bon dia. Bé, prenc la paraula en nom del meu grup parlamentari per posicionar-me respecte a la presa en consideració de la llei de reforma de l'ICS.

La consellera ha fet un breu repàs de la situació que ens trobem avui a l'ICS, que és el primer grup amb provisió de serveis, en aquest sistema de salut català que és de provisió mixta i plural... *(Se sent un soroll. El vicepresident segon intervé sense fer ús del micròfon.)* Sí, senyor president? *(Pausa.)* Gràcies, gràcies. Com deia, és el primer grup en provisió i en producció de serveis de salut, amb diferència. És el que té major impacte a nivell assistencial, de docència i d'investigació. És també l'encarregat directe de l'atenció al 79,3 per cent de les targetes sanitàries de Catalunya. És el titular de vuit dels grans hospitals de Catalunya, cosa que significa el 32 per cent dels llits de la xarxa hospitalària d'utilització pública, titular també del 80 per cent dels centres d'atenció primària; més de trenta-nou mil treballadors, i més del 10 per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya, per fer-nos una mica l'aproximació al que és avui l'ICS.

El marc legal que avui sustenta l'ICS es basa, com també ha repassat breument la consellera, en dues lleis: la Llei de creació de l'Institut Català de la Salut, que data del 1983, fruit dels primers traspassos a la Generalitat de Catalunya, en què es crea com a entitat gestora de la Seguretat Social; després, amb posterioritat, el 86, la Llei general de sanitat, amb la creació del sistema nacional de salut, va desvincular el sistema nacional de salut de la Seguretat Social. I amb posterioritat la LOSC, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, va crear el Servei Català de la Salut. Aquesta llei, de l'any 90, preveu l'extinció de l'ICS i la seva integració al CatSalut, mitjançant la disposició transitòria segona.

Del 1990 fins avui han passat disset anys, i ens trobem que allò que havíem de fer no s'ha produït; allò que havia de ser l'extinció de l'ICS, en aquests disset anys el que ha passat és que s'ha anat, com deia el senyor Sanchó, burocratitzant i convertint-se en una estructura molt rígida, i a més a més s'ha consolidat. Fruit dels diferents acords que hi ha hagut aquests disset anys, avui l'ICS és el primer, com deia, productor de serveis de salut, i s'ha reservat per al CatSalut el paper de compra d'activitat. Per tant, tenim repartit en dos papers..., l'ICS produeix i presta serveis de salut i el CatSalut compra l'activitat als diferents proveïdors, entre ells l'ICS. Aquest és el model que tenim avui.

Amb aquesta Llei, què pretenem fer? Primer, donar un marc legal a aquesta realitat que tenim avui, que no és la que diu la LOSC que hem de tenir, passats disset anys. En primer lloc, doncs, aquesta Llei pretén acabar amb aquesta... Primer, com deïem, la naturalesa fundacional de l'ICS, com a entitat gestora de la Seguretat Social, els fets ja l'han sobrepassat, i després, també, crear, com deia, el marc legal que reconeix la situació existent de repartiment de funcions entre el Servei Català i l'ICS. Això, per una banda. Posar al dia aquesta legislació, que, tot i els intents frustrats, que sí que és cert que s'han intentat al llarg d'aquests disset anys, doncs, no s'han produït.

Per altra banda, en segon lloc, la llei què, també, pretén? Adequar l'ICS a les condicions de prestació de serveis de salut i la seva gestió al segle XXI. Cal fer, entenem nosaltres –i per això compartim l'esperit de la llei i l'articulat de la llei–, un pas endavant en la modernització de l'ICS. La desconcentració i els canals de participació sindical i ciutadans són cada vegada més importants per poder assolir aquests objectius. Aquesta llei fa compatibles el dret públic i una gestió moderna i que s'emmarca en la normativa del sector públic i en el marc de l'Estatut de l'empresa pública catalana. Regula, aquesta llei, entre altres extrems, l'objecte. La consellera n'ha fet menció: assistencial, sociosanitari –l'ICS fins ara no ho tenia previst–, també docent i també de recerca. I centra la seva activitat en el catàleg de prestacions comú a tot l'Estat, i també en la cartera de serveis pròpia de Catalunya. Com deia també, regula la missió, els valors, els principis de gestió, la prestació de serveis sanitaris i sociosanitaris, i regula expressament el contracte programa –la consellera n'ha fet menció i no m'estendré, però crec que és fonamental, eh?, per assolir els objectius que crec compartits per tots els grups polítics. Regula també la contractació, la impugnació d'actes i responsabilitat, i el règim de personal econòmic, i també el règim patrimonial.

Actualment l'institut, com deia, es configura en una entitat gestora de la Seguretat Social, i amb aquest avantprojecte de llei passa a configurar-se com una entitat de dret públic sotmesa a l'ordenament jurídic privat. Alhora, també la llei parla de l'estructura prevista per l'ICS, que gira entorn de tres nivells: per una banda, els òrgans de direcció; per altra banda, els òrgans de participació, i els òrgans de gestió. Tampoc m'estendré en aquest contingut, que queda clarament reflectit en els diferents articles de la llei. Alhora, també l'avantprojecte de llei regula l'organització i les funcions dels serveis corpora-

tius i dels centres i dels serveis de l'institut, que mantindran personalitat jurídica única.

I dic tot això, per què? Perquè, com deia abans també, en els darrers temps ens trobem en un escenari de demanda creixent, i per tant també de costos creixents, a causa principalment de la pressió que exerceixen sobre la demanda de serveis sanitaris factors com l'increment demogràfic, la incorporació de les tecnologies d'alta complexitat i el mateix canvi cultural que experimenta la nostra societat, que fa que les expectatives que genera el sistema sanitari públic siguin cada dia més altes, i per tant tinguem una ciutadania cada vegada més exigent amb el sistema.

Així doncs, entenem nosaltres que cal donar resposta a aquest escenari i que exigeix la necessitat d'aquesta llei, que l'ICS passi a actuar com una empresa pública, moderna, autònoma, oberta a la comunitat i amb participació dels professionals, l'establiment d'aliances amb altres proveïdors i una elevada descentralització de la presa de decisions als nivells més propers als ciutadans. I això lligaria també amb l'altre projecte emblemàtic de la conselleria, que és la creació dels governs territorials de salut. Així doncs, cal fer compatible l'aplicació del principi de subsidiarietat amb la definició d'uns serveis corporatius centrals en l'estratègia i l'avaluació dels resultats.

En conclusió, per nosaltres, estem davant d'una llei senzilla, de caràcter instrumental –la llei és el que és en el sentit estricte de la paraula, si em permet, senyor Sanchó–, que ha de permetre que l'ICS s'adapti als canvis i a la diversitat pròpia d'un sector en constant evolució, com és el sanitari i, a més a més, que doti, que sigui dotat d'un marc legal de futur, com deia abans a l'inici de la meua intervenció, un marc legal per al segle XXI. En definitiva, estem, jo crec, tots els grups polítics d'acord en la necessitat d'aquesta llei; de fet, fa disset anys que és necessària, eh?, des que es va aprovar l'any 90 la Llei d'ordenació, la LOSC.

Crec, penso, que, fruit de les diferents intervencions dels grups, podrem identificar les bases o els punts d'acord per fer possible aquesta aprovació de la llei per part de tots els grups polítics aquí representats. Joestic fermament convençuda que entre tots sabrem trobar el camí, sabrem fer el camí que ens porti cap al consens en una llei que ha de donar eines i instruments als professionals i als centres i als serveis de salut per millorar la gestió, agilitzar les decisions i per, en definitiva, si em permeten, millorar la qualitat assistencial i per tant la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes.

I com que penso que tots compartim això que he dit, vull fer palès el compromís del meu grup polític en aquest camí de l'acord i del consens en el marc de treball de la ponència, per tal que, com sempre hem fet tots els membres d'aquesta cambra en temes relacionats amb el sistema de salut català, puguem continuar treballant conjuntament per tal que el model català, allò que s'ha definit com a model català, parlant de salut, continuï sent també com ha estat fins ara, continuï sent en el futur un referent de qualitat –un referent de qualitat– i de, permetin-m'ho dir també, valoració per part dels usuaris i dels ciutadans que en fan ús.

Per tant, des d'aquí el nostre posicionament favorable a aquesta presa en consideració i el nostre compromís, com deia, a intentar assolir aquests acords, que crec jo que són possibles i són viables, perquè, en definitiva, quan parlem de salut –sempre ha estat així en aquesta cambra–, tots hem fet l'esforç per tal que qui en surti beneficiat sigui el ciutadà i els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Uriel Bertran, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. Bertran Arrué

Bé, moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera, gràcies a tot l'equip de la conselleria de Salut, que és, evidentment, tan benvingut a la nostra cambra com quan nosaltres assistim a les seves dependències de responsabilitat.

Bé, ens trobem en el debat sobre una llei que, evidentment, és d'un voltatge i d'una intensitat diferent al voltatge i la intensitat que ha tingut el debat que ens ha precedit, però que és igualment important; és igualment important el debat sobre aquesta llei, el debat sobre el sistema de salut de Catalunya, que el debat de quin ha de ser el model de país. Sense salut no hi ha independència personal, sense la garantia i la millora d'un bon sistema de salut no tindria sentit la independència política, i, per tant, no hi ha model de país si no hi ha model sanitari, si no hi ha un model d'assistència adequada a les persones en la millora de la seva qualitat de vida, i per això és tan important això que estem fent aquí.

Aquesta és una llei que ha de definir el caràcter del gran provisor de serveis públics sanitaris de Catalunya. És una llei que afectarà una gran part, una part important, si més no, del producte interior brut de Catalunya, d'un gran nombre de professionals, d'un altíssim nombre d'usuaris del sistema de salut català.

Millorar l'ICS, per tant, és millorar també les llistes d'espera, és millorar l'equitat, és millorar el temps d'atenció als pacients, és millorar la qualitat de les professions sanitàries, és, en definitiva, donar un nou impuls –donar un nou impuls– al que ha de ser aquest model sanitari català que tots creiem, que tots considerem que, evidentment, ha de tenir una millora, que ha d'anar guanyant qualitat cada dia que passa.

No és només una llei que defineix la naturalesa jurídica d'un organisme i la seva forma d'organització, seria el què; és també una llei que introdueix uns principis sobre el com s'ha de desenvolupar aquesta provisió pública de serveis sanitaris, el com: uns serveis públics que han de tenir com a objectiu la qualitat i l'assistència igual per a tothom, l'assistència de qualitat per a tothom. Posem, per tant, l'usuari al centre del sistema, posem l'usuari al centre del sistema de salut. És una llei pensada en com donar una resposta adequada, finalment, al pacient, a l'usuari del nostre sistema de salut.

I aquest com ha de ser l'ICS per proveir uns serveis sanitaris de qualitat i per a tothom és, pel meu grup, una qüestió fonamental: un ICS, un Institut Català de la

Salut, que sigui com aquesta llei específica, que serà, serà un ICS al servei de la qualitat i al servei de tothom; un ICS que incorporés uns altres principis podria posar en risc, evidentment, aquestes prioritats.

Per tant, quan fem el debat sobre si és una llei més o menys instrumental també hem de tenir present que el debat sobre els instruments també és el debat sobre els objectius; uns o altres instruments defineixen i estan al servei d'uns o altres objectius. I, per tant, estan íntimament relacionat els objectius que busquem amb aquesta llei amb els instruments dels quals ens hem de dotar per assolir-los.

I aquest Parlament té la responsabilitat d'expressar quins principis de gestió s'han de garantir i tots els gestors han de tenir en compte. Si no és per fer això no caldria canviar la llei, perquè tant un govern, durant vint-i-tres anys, com l'actual, han estat governant el sistema de salut des d'un mateix marc legislatiu, i, per tant, si decidim canviar-lo és perquè considerem que hi ha alguns principis que hem d'incorporar als que fins ara han estat els que han impulsat el sistema de salut.

Tots estem d'acord que ha d'haver-hi més flexibilitat en la gestió, tots hi estem d'acord; tots estem d'acord que hem de dotar el gestor de millors instruments per ser capaç d'afrontar els nous reptes que té el sistema de salut. Però aquesta flexibilitat ha d'anar acompanyada també d'altres principis que a tots ens donin la confortabilitat, la seguretat que el sistema de salut busca estar sempre a la recerca d'uns objectius, els que abans he esmentat: per a tothom, un sistema de salut per a tothom, un sistema de salut de qualitat.

Per tant, senyor Sancho, vostè ens pot acompanyar en tot el redactat d'aquesta llei en tots aquells principis que vostè consideri oportuns, i si n'hi ha alguns que no li agraden, doncs, evidentment, vostè ha de treballar per, en el futur, si vostès governen el sistema de salut, introduir-los en el marc legislatiu.

Per tant, benvingut fins allà on vostè comparteixi els principis, que, per cert, han aprovat dos governs de la Generalitat, perquè aquesta llei, com vostè sap, ha estat aprovada pels dos governs de la Generalitat, no només un, el de la legislatura passada, sinó també aquest, eh?, perquè sap vostè que la precipitació de la fi de l'anterior legislatura va provocar que es tornés a portar aquesta llei al Govern. Per tant, dos governs han aprovat aquesta legislació.

Quins són per nosaltres els principals principis que garanteixen aquests objectius amb els quals nosaltres estem realment còmodes? Doncs, miri, per començar els punts 3.2 i 3.3 de la llei, on parla de la missió i dels valors. Estem parlant que aquesta llei garanteix que el sistema de salut té els valors de la competència dels seus professionals i de les condicions de treball adequades; de la qualitat com a factor distintiu d'excel·lència dels seus serveis; la innovació, el respecte, la humanització i l'ètica en l'atenció dels pacients i les persones usuàries; la responsabilitat, la confidencialitat, la integritat, l'equitat.

Estem, per tant, davant d'una llei, com deïem, que posa l'usuari al centre del sistema, potser de forma tan explícit

cita per primera vegada; de forma tan explícita, potser, per primera vegada. I aquest és un element que s'ha de reconèixer.

També ens agrada com es plantegen els principis de gestió, l'article 4.3: un sistema integral de gestió que permeti conèixer i controlar la qualitat i el cost dels serveis i dels resultats obtinguts; és a dir, permanentment s'està a l'expectativa que l'Institut Català de Salut compleixi objectius per què aquesta llei el dota, permanentment s'està a l'expectativa que es compleixin aquest objectius.

Però també el fet que s'especifiqui que no hi haurà tercers en la gestió dels centres de l'Institut Català de la Salut; és a dir que no es caurà en la pràctica de la subcontratació de la gestió. Es garanteix que el capital de coneixement, el capital de coneixement del sistema de salut, que és el principal capital en l'era de la comunicació i de la informació, és propietat de tots, és propietat del sistema, està en mans de les persones, de totes les persones de Catalunya, de tots els ciutadans de Catalunya, que són els que tenen aquest sistema en propietat seva. I els interessos dels gestors de l'Institut Català de la Salut, per tant, són els del 3.2, són els d'aquella missió, aquells valors que s'especifiquen en aquesta llei i que en cap cas se'n poden introduir d'altres.

En el consell d'administració també parla del control de les externalitzacions que realment s'ajustin a criteris d'eficàcia i d'eficiència, és el punt 7.h, un altre aspecte que a nosaltres realment ens fa sentir segurs amb aquesta llei, perquè ja era hora que algun instrument legislatiu determinés què és el que s'ha d'externalitzar i què és el que no s'ha d'externalitzar per aconseguir els criteris d'eficàcia i d'eficiència. Nosaltres ja estem d'acord que hi ha alguns elements del sistema que potser s'han d'externalitzar, que potser hem de posar en mans de gestors o d'estructures que saben fer-los funcionar molt millor o que creen economies d'escala, però decidim quins, fem-ho amb racionalitat –fem-ho amb racionalitat–, perquè, si no, a vegades es generen dubtes del perquè i del com i del quan s'externalitzen determinades qüestions.

També és un encert, per nosaltres, fer compatible el principi d'unitat de l'Institut Català de la Salut per tal que siguin possibles aquests criteris d'equitat i d'eficàcia amb el criteri de descentralització per fer possible el principi d'eficiència. Fixin-se que la llei incorpora aquests dos principis: unitat per garantir l'equitat, perquè en un moment determinat l'ICS pugui, amb flexibilitat, destinar més recursos a un territori i poder ajustar també tot el que són els professionals que donen provisió de l'assistència de salut en aquest territori, i al mateix temps descentralització, és a dir, que aquest mateix territori tingui la capacitat de determinar quines són a cada moment les necessitats que el mateix sistema té.

I encara n'afegiríem un altre, des del meu grup, de principi: la desconcentració, és a dir, que l'àmbit de decisió no només estigui centralitzat en els òrgans centrals de l'ICS sinó que els professionals del sistema de salut puguin participar també a cada un d'aquests centres de la decisió que ha portar finalment que les decisions que es prenen dins del sistema de salut estiguin properes a la ciutadania, és a dir que aquells professionals que estan

propers a la ciutadania, finalment, poden atendre les seves necessitats amb garantia.

També garanteix aquesta llei l'ús exclusiu per part de l'interès públic de les instal·lacions de l'ICS. I per nosaltres aquest és un element important en un moment en què Catalunya té 7.300.000 targetes sanitàries, que en els últims deu anys s'han incrementat en 1 milió les targetes sanitàries al nostre país. No tindria sentit que en un moment on precisament els debats sobre el col·lapse de les instal·lacions del sistema de salut català..., no es destinessin a l'interès públic aquestes instal·lacions per poder donar resposta a aquestes necessitats; introduiria un element de distorsió molt important al sistema que avui en dia no ens podem permetre.

Aconseguir i preservar que l'ús de les instal·lacions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Betran Arrué

...es destini –ja acabo, senyor president– a l'interès públic és aconseguir vincular tota la ciutadania, afirmar tota la ciutadania amb el que ha de ser l'interès de l'Institut Català de Salut; és a dir, és que la ciutadania vegi com és de la seva absoluta propietat aquest sistema de l'Institut Català de Salut, i després, a partir d'aquí, és quan podem afrontar aquells debats de fer coresponsable la ciutadania de l'ús d'aquestes instal·lacions. Quan la ciutadania veu que aquelles instal·lacions realment estan en exclusiva al seu servei, a l'interès públic, és quan els podem dir: «I ara és quan hem de ser responsables, ara és quan la ciutadania també s'ha de coresponsabilitzar en aquest sistema de salut.»

Per tant, creiem que és una llei que incorpora uns principis...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertran Arrué

...que assegurin –sí, ja acabo, senyor president, perdoni– un bon sistema de salut. I, per tant, des del nostre grup donarem suport perquè tiri endavant aquesta ponència que finalment l'ha de fer efectiva.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Belén Pajares, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats –també vull saludar les personalitats que avui ens acompanyen a la tribuna de convidats–, avui se'ns presenta aquest Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut, i, com vostè ja ha explicat, aquesta llei va ser aprovada l'any 1983; més tard es va aprovar la LOSC, que creava el Servei Català de la Salut com a eix fonamental.

En diverses ocasions s'ha modificat l'estructura de l'ICS, mitjançant decret, i vostè sap, perquè abans de ser consellera ha sigut diputada a l'oposició, que el nostre grup parlamentari en anteriors legislatures havia demanat que s'abordés la reforma de l'ICS en profunditat. És cert, han passat molt anys des de la seva creació, i, per tant, durant tot aquest temps la societat ha evolucionat i l'Administració pública creiem que també ho ha de fer.

No em referiré a totes les noves realitats i necessitats ciutadanes, que, de fet, ja consten en la memòria explicativa que acompanyava l'avantprojecte, però sí que crec que la reforma del principal –que no preferent– proveïdor del sistema entra en aquesta necessitat d'adaptació, amb les condicions, això sí, que calguin per afrontar aquests reptes de què hem estat parlant.

Vull aclarir-li que el fet que no s'hagi presentat una esmena a la totalitat, i ho dic perquè en el debat d'abans ja s'ha suscitat el tema dels pactes PP-PSC, o PSOE, i, en aquest cas, no és així, no vol dir que compartim en la seva totalitat el projecte presentat, perquè, si bé és cert que creiem que l'ICS necessitava una reforma, aquest projecte creiem que no aborda d'una manera valenta allò que calia d'una llei d'aquestes característiques. Vostè ens ho planteja com una llei senzilla, com una cosa estructural, i nosaltres creiem que requeria un replantejament que agilités i modernitzés l'ICS.

I en quin sentit? En dos sentits: un, pel que fa a la forma jurídica, que ja està contemplat a l'articulat de la llei, i, per altra banda, la seva organització i el criteri de gestió. I és aquí on justament creiem que s'hauria d'haver abordat la reforma amb més valentia.

I quines són les qüestions que en la nostra opinió creiem que no estan ben definides? Una és la coordinació entre les gerències territorials; una altra podria ser la poca representació del col·lectiu de professionals, tant de metges com d'infermeres, per si mateixos, no com a representats en els sindicats, o també l'autonomia dels centres.

Respecte al canvi de forma jurídica, l'ICS es convertirà en una empresa de dret públic i es regularà segons la Llei de l'empresa pública catalana. Per tant, també li hem de dir que considerem convenient la introducció de criteris de gestió empresarial –rendibilitat i eficiència–, que l'únic que vol dir és assolir amb els menors recursos la màxima eficàcia. En definitiva, prestar un bon servei sanitari. I, per tant, entenem que s'apliquin criteris de gestió empresarial, perquè el fet que sigui rendible o almenys no tingui pèrdues no és res dolent.

Vostè ja ho sap molt bé, honorable consellera, no?, Catalunya gaudeix d'un sistema sanitari públic amb provisió mixta que es defineix, primer, per què?, perquè la regulació i el control i el finançament és públic, i, segon, perquè, amb independència de la titularitat de les entitats que presten els serveis sanitaris, totes aquestes empreses, i l'ICS serà una d'elles, són una empresa totalment pública.

Respecte al tema del personal, i vull aquí referir-me una mica a l'apartat de tot el que és el projecte..., del personal i dels recursos humans de l'ICS, des del nostre grup, entenem i comprenem l'existència dels règims aplica-

bles, dels diversos règims aplicables: l'estatutari, el del personal funcionari, funcionari de l'Administració de la Generalitat, i el personal laboral. Ara bé, creiem que en ares de garantir la major estabilitat de les plantilles, que reverteix en una millor prestació del servei públic i una millor eficàcia, el personal estatutari ha de ser el gruix del servei públic sanitari, sense perjudici que, amb caràcter excepcional, existeixi personal laboral i funcionari de la Generalitat en l'àmbit sanitari.

Igualment creiem que és necessari que es reflecteixi la voluntat del Govern de millorar la formació contínua del personal de l'ICS i també d'establir un règim transparent i flexible d'incentius retributius. Vostè sap, i ho sap molt bé, que durant la presentació d'aquest projecte, tant en l'anterior legislatura com en aquesta, s'ha generat una opinió en contra dels sindicats, i entre els motius de queixa es troba tot allò que fa referència a la futura situació dels treballadors.

Per acabar, sí que li vull dir que si en alguna cosa estem d'acord és en la possibilitat de la cessió patrimonial dels hospitals de referència gestionats per l'ICS per part de l'Estat a l'institut pròpiament dit. I, per tant, en aquest sentit, li donarem suport.

Bé, jo crec que, en definitiva, li he avançat una mica quines seran les esmenes o la visió que nosaltres tenim del projecte, i, en tot cas, doncs, durant el tràmit parlamentari de la ponència, durant les compareixences, doncs, ja les registraren, i, bé, estem amb vostè d'assolir un consens per tal que la llei tiri cap endavant.

Gràcies.

El president

Senyor Lluís Postigo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, consellera, altres representants del departament, bé, en tot cas, em toca a mi fer públic el posicionament del nostre grup amb relació a la tramitació, a la presa en consideració del projecte de llei que ens ocupa.

I, lògicament, nosaltres ho valorem positivament, en tant que representa, des del nostre punt de vista, un abans i un després en el desenvolupament de l'organització sanitària pública i en tant que representa un punt d'inflexió per la definitiva modernització de l'Institut Català de Salut.

Entenem que és un punt d'inflexió en la millora de l'eficàcia, de l'eficiència i de la qualitat dels serveis prestats per l'Institut Català de la Salut. Es pretén, ja s'ha dit, doncs, normalitzar la institució. L'ICS, quan s'aprovi aquest projecte de llei, deixarà de ser, també s'ha dit, exclusivament un ens gestor de la Seguretat Social, com preveia la Llei d'administració institucional de la sanitat, l'assistència i els serveis socials de Catalunya, i es convertirà en un instrument de referència de la política sanitària; es convertirà en una eina bàsica per a aquesta política. En definitiva, es convertirà en un dels seus principals pilars, dels pilars principals de la polí-

tica sanitària en aquest país. D'aquí, m'imagino, que la consellera es referís que és una llei instrumental, i bàsicament..., textualment, eh? És a dir, perquè regula un instrument i és una llei senzilla en el seu articulat, bàsicament, en cap moment s'ha dit que aquesta sigui una llei menor.

Amb la seva modernització, amb la seva millora, es pretén, es vol donar una resposta adequada a les demandes socials, eh? Es vol donar resposta –també s'ha comentat– a les necessitats dels ciutadans, en concret a les necessitats de salut que tenen els ciutadans, a les moltes necessitats que tenen. I vol també que s'ajusti a la situació actual, al nou escenari, eh? També s'ha dit que cada vegada la demanda, per part dels ciutadans, la demanda de nous serveis, d'un millor servei, d'una major qualitat, aquesta demanda cada vegada és més creixent. I, per tant, amb la regulació, amb aquesta llei, es pretén incrementar el grau d'eficiència del sistema sanitari públic. Jo crec que és la nostra obligació, és l'obligació del Govern incrementar aquest grau d'eficiència, i també la nostra.

L'Institut Català de la Salut serà una empresa pública i pretén ser més àgil, competitiu i adaptable a la sempre canviant realitat, als constants canvis de la societat, canvis de caràcter sociodemogràfic, epidemiològic, tecnològic... I, per tant, l'ICS el que ha de fer, el que ha de poder fer és tenir una resposta ràpida, una bona adaptació a la incorporació de les noves tecnologies, de les tecnologies de la informació i de la comunicació. L'ICS ha de saber reaccionar davant de les majors expectatives que la ciutadania ha dipositat sobre el sistema sanitari públic.

L'ICS, com a principal proveïdor, i també s'han donat dades suficients que així ho demostren, com a principal proveïdor de serveis assistencials de Catalunya, ha de poder desenvolupar una gestió pública moderna, adequada als temps que corren, autònoma, oberta a la comunitat, amb participació dels usuaris i dels professionals. I aquest –i em paro aquí, un moment– per nosaltres no és un aspecte menor. La implicació dels usuaris, la seva participació, lluny de motivacions paternalistes, ha de pretendre implicar-los d'una forma efectiva i ha d'aconseguir una implicació personal d'usuaris, de pacients, de familiars. Aconseguir que aquesta participació acabi sent una interacció, una interrelació dels usuaris amb l'Administració és un objectiu a perseguir.

En el mateix sentit, la major implicació dels professionals, una major participació d'aquests, jo crec que no és..., el nostre grup creu que no és només convenient, és absolutament del tot necessari. I, per tant, entenem, doncs, que haurem d'actuar en conseqüència.

La gestió de l'ICS ha de ser descentralitzada en la presa de decisions i s'ha de basar en la planificació estratègica i en l'avaluació de resultats. I volem fer també un especial èmfasi en aquest aspecte: cal planificar, hi ha d'haver una planificació estratègica, s'han de fer uns programes, s'han de marcar uns objectius de caràcter general, de caràcter específic, i a *posteriori* avaluar-ne els resultats obtinguts i actuar també en conseqüència i corregir i tenir una certa agilitat a l'hora de plantejar nous reptes.

En definitiva, i ja per acabar, i en resum, l'activitat de l'Institut Català de la Salut, aquest instrument ens ha de permetre fer-ho fàcil, funcionar d'una manera àgil, flexible, actuar de forma responsable, amb rigor, amb transparència, de forma sostenible i de forma participativa. I, per tant, quan parlem que s'ha de fer fàcil, volem dir que l'organització hem d'intentar que sigui al màxim..., s'ha d'intentar simplificar al màxim aquesta organització. I hem de poder funcionar per tal que sigui àgil i flexible en el territori de forma desconcentrada i descentralitzada.

Rigor pressupostari? Sí, per descomptat, eh?, hem de vigilar els costos, però garantint sempre, en tot moment, la màxima qualitat dels serveis. Avaluació constant de la gestió i, per tant, hem de ser exigents en la rendició de comptes i en l'obtenció de resultats. Transparència en la gestió i els resultats. Diàleg, com deia abans, amb usuaris i professionals, facilitant la participació d'aquests en la gestió de l'ICS.

Aquestes són, en definitiva, les línies que ens mouran, que mouran el nostre grup que en el treball en ponència, doncs, intentem fer aportacions en la mesura del possible en aquesta línia.

Res més, moltes gràcies.

El president

El senyor Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, miembros del departamento que nos honran con su presencia, diputados, diputadas, antes de comenzar el cuerpo de la intervención, escuchando a un parlamentario anteriormente que ha ligado salud, independencia e independencia de la nación, me ha recordado aquel chiste que contaban de aquel alumno que solamente sabía la lección del agua, le preguntaron el perro y empezó: «El perro bebe agua...», y siguió con la lección del agua.

Por suerte, no ha sido así y hemos hablado de lo que ahora aquí nos ocupaba, que era el Instituto Catalán de la Salud. Este es el tema que me trae aquí y el que voy a abordar en la intervención que ahora me ocupa.

Para mí es especialmente emotivo, puedo decir, en mi calidad de letrado de la Seguridad Social, ver que dejo una entidad gestora de la Seguridad Social y pasa a ser una empresa pública. Siempre cuando uno se desprende de algo tiene una cierta tendencia a mostrar su dolor. En este caso, no es así. Entiendo el paso; mi grupo entiende el paso que se da, puesto que la transformación de entidad gestora de la Seguridad Social, en un presupuesto en el que la Seguridad Social ya no participa prácticamente nada, salvo en el tema del patrimonio de la Seguridad Social..., pues carece de sentido en un modelo sanitario que se pretende moderno y que camina hacia un proceso de desburocratización, descentralización y autonomía.

Otra cosa, es una cosa a reflexionar, sería en este nuevo contexto la necesidad de mantener el Servei Català de la Salut, y no sé si sería conveniente que el Departamento

de la Salut nos privara de ese órgano intermedio y que fuera directamente el Departament de Salut el que se encargara de estar presente en el proceso de adquisición de los servicios. Pero ese es otro debate que hoy nos trae aquí y que será en otro momento ocasión de plantear.

Nuestro grupo no ha presentado enmienda a la totalidad porque entiende que la filosofía que plantea el proyecto de ley..., se coincide en gran parte con el mismo. Si bien es cierto que hay aspectos, como tendré ahora ocasión de matizar, en los que no podemos encontrar unas líneas completas de acuerdo. Sin duda que vamos a facilitar la incorporación de una cierta mentalidad empresarial en la gestión del ICS y la necesidad de incorporar métodos de gestión modernos que limiten el gasto, como aquí se presente.

Algún miembro del Grupo Parlamentario d'Iniciativa ha antepuesto el concepto de ciudadano, el concepto de usuario como la clave en la asistencia sanitaria. Para nosotros ese es un elemento determinante. La preservación de la calidad asistencial a la hora de abordar el tema de la asistencia sanitaria es fundamental. Es imprescindible mantener la cobertura sanitaria y su progresiva expansión, con la incorporación de nuevas prestaciones. Y también, desde el punto de vista de los profesionales, es imprescindible el mantenimiento de los derechos adquiridos y la mejora de sus condiciones de trabajo, y a ello me referiré posteriormente.

«No solamente basta con la mejora empresarial.» Es una buena declaración de intenciones, pero evidentemente a la hora de abordar la problemática de toda la estructura sanitaria sin duda es imprescindible mejorar el sistema financiero sanitario e igualmente, y también muy imprescindible, primar una política educativa que haga necesario o no haga imprescindible la asistencia sanitaria en muchos casos.

Entre el binomio calidad - coste introducimos, por lo tanto, un tercer elemento que para nosotros es nuclear. Es nuclear el de la garantía de las actividades más complejas. Nos satisface, en este sentido, que el ICS asuma como propia la carga de llevar a efecto las actividades más complejas, puesto que todos sabemos la perversión que supone cierta descentralización o cierto encargo a otro tipo de entidades de carácter privado en que no siempre asumen la carga de la actividad compleja. El grueso de la prestación debe estar en manos del Institut Català de la Salut.

En este sentido, entendemos y nos preocupa bastante —en alguna ocasión he tenido ocasión de manifestarlo en alguna comisión— el tema de la igualdad de servicios. Es cierto que se ha encaminado hacia una gestión propia del propio presupuesto y de la actividad por parte del centro, no disponiendo de personalidad jurídica propia, que es un campo en el que habrá que discutir sobre su conveniencia o no en el curso del debate. Pero, en todo caso, lo que sí nos preocupa es que la fragmentación pueda originar desigualdades en la prestación de los servicios entre distintos centros. Nosotros apostamos por una igualdad de servicios para todos los usuarios y desde luego nos preocupa que puedan presentarse diferen-

cias notables entre los distintos centros en cuanto a calidad asistencial, actividad y condiciones laborales.

Precisamente el capítulo de las condiciones laborales también nos ha introducido una cierta preocupación, que no es solamente de nuestro grupo, sino que ha sido puesta de manifiesto por casi todos los sindicatos que han tenido ocasión de informar en el proyecto de ley. De la lectura de las alegaciones formuladas por los sindicatos, es recurrente el hecho de..., da cierta desconfianza que la estructura del personal estatutario, personal laboral y personal funcionario mantiene. Hay un sindicato, creo recordar que CEMSATSE, que prácticamente su alegación es recogida casi en su integridad en el cuerpo de la ley. Sin embargo hay una palabra que no se introduce, que es el carácter excepcional de la contratación laboral y funcionarial.

Aparte de la posible contradicción que pueda acontecer entre la redacción actual y el contenido de la disposición adicional quinta del estatuto marco del personal estatutario, que quiero recordar que establece e insta a las administraciones a que homogeneicen las relaciones de empleo de personal de cada uno de los centros, facultándolas para que establezcan procedimientos de integración directa voluntaria en la condición de personal estatutario a aquellas personas que prestan servicio en condición de funcionario o con contrato laboral fijo. Es decir, ya tenemos una ley reciente, que fue también objeto de polémica por otros temas, fundamentalmente por el tema de la jurisdicción, que encamina el grueso del personal que presta el servicio en las instituciones sanitarias a la condición de personal estatutario.

No olvidemos esta predeterminación, esta voluntad del estatuto marco, puesto que en definitiva esa también es la voluntad de la mayoría de los integrantes que conforman el personal que presta servicio en las instituciones sanitarias.

También en este capítulo de relaciones personales —también se ha hecho aquí referencia con anterioridad— hay una cierta preocupación por parte de los colectivos profesionales sanitarios, fundamentalmente de médicos y de enfermeras, para formar parte directa de los órganos tanto del consejo general como de los centros y servicios. Consideramos que no es tan importante la presencia de representantes empresariales o representantes sindicales como la representación directa de los profesionales sanitarios en estos órganos. Y en esta línea se apuntará por parte de alguna de las enmiendas que formalicemos en el curso de la tramitación del proyecto de ley.

Finalmente, sí que queremos hacer una apelación al hecho de que es el profesional y el usuario el verdadero protagonista del proyecto de ley del Institut Català de la Salut y de la asistencia sanitaria en definitiva. Y queremos hacer una declaración de principios en cuanto que nosotros somos partidarios de una sanidad pública de calidad, eficiente, tecnológicamente desarrollada, humanizada y de cobertura universal. Sabemos el coste y peso presupuestario que esto supone y que debe optimizarse y racionalizarse. Pero desde luego nunca a costa de los ciudadanos ni de los profesionales.

Y una última matización —y esta sí. Nos hubiera gustado, y creemos que hubiera dado cierta seguridad en la

tramitación del proyecto, que junto con el proyecto de ley se hubieran incorporado los estatutos del ICS. Esto, aun cuando hubiera sido costoso parlamentariamente, desde luego hubiera dado mucha seguridad a muchos –a muchos– profesionales, que ahora mismo tienen un cierto grado de indeterminación y preocupación por el desarrollo posterior.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor diputat, no cal que marxi perquè de fet no s'han presentat esmenes de totalitat i el projecte continua la seva tramitació.

Interpellació al Govern sobre la seguretat als centres educatius (tram. 300-00027/08)

I, per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació, senyor diputat... Senyor Domingo, li toca a vostè una altra vegada. És la interpellació al Govern sobre la seguretat als centres educatius.

El Sr. Domingo Domingo

Pues mantengo la interpelación, pero lamento decir que no está el diputado Robles, que era el que tenía que realizarla. Le acabamos de llamar ahora mismo, pero es que no está localizable. Bueno, únicamente defender... (*Veus de fons.*) ¿Perdón?

El president

El conseller sí que hi és, eh?

El Sr. Domingo Domingo

Bueno, pues la defiende a pelo. (*Rialles.*) La interpelación que se plantea por parte del Grupo parlamentario Mixto está relacionada con el tema de la violencia en los centros escolares....

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

Continúa el señor Robles.

El president

No, no continua. En qualsevol cas, els recordo la seriositat d'aquesta cambra, i quan hi ha un punt de l'ordre del dia no es pot, allò... (*Pausa.*) Té la paraula, senyor diputat. Comenci, si us plau.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Perdonen, estaba haciendo un asunto y se me ha pasado. A ver, hemos querido traer a esta cámara un tema vital para la vida y para la salud de nuestra sociedad, como es la escuela, y, señor *conseller*, señores diputados y diputadas, me gustaría ser capaz de persuadirles, de movilizarles para que tomen conciencia

de la tragedia silenciosa que viven nuestras escuelas. Pretendo hacerles ver que el alma de una sociedad se fragua en las escuelas, y estas parecen no importarles gran cosa a casi nadie, empezando por el Gobierno. Fracaso escolar, desprecio por los contenidos, violencia, *bullying*, descrédito de la autoridad del profesorado, una cadena de despropósitos de cuya existencia buena culpa la tiene la filosofía LOGSE, ahora LOE y el Gobierno que la sostiene, o sea, ustedes.

Empezaré por el fracaso escolar. No quisiera frivolarizar y, por lo tanto, no darle la culpa de todo al Gobierno. Es un fenómeno de nuestro tiempo; todos los países con sociedades del bienestar lo tienen; unos más que otros, pero lo tienen. Ahora bien, en Cataluña además lo alimentamos con un modelo educativo tremendamente equivocado. Me explicaré, señor *conseller*. El mayor error de cualquier problema es fallar en la comprensión de dicho problema; es el caso que nos ocupa. Miren, todo el sistema está basado en la creencia y una concepción de la naturaleza humana genéticamente buena. Y debo recordarles que la naturaleza humana ni es buena ni es mala, es natural. La civilización, la cultura, las normas, no son naturales, son aprendidas y ritualizadas. Esta visión ideológica de la naturaleza humana, unida a la filosofía pedagógica de la comprensividad, nos ha llevado a un desastre educativo cuyas consecuencias empezamos a padecerlas en la sociedad misma.

De entrada, la comprensividad es una bella filosofía pedagógica, aunque con efectos colaterales; permite la igualdad de oportunidades, impide la segregación por razones de sexo, capacidad o dinero, pero acarrea hacer un mismo currículum y compartir un mismo espacio, imposiciones que, como veremos enseguida, alteran radicalmente la calidad de la enseñanza. ¿Por qué? Miren, integrar también lleva implícito disolver las diferencias, uniformar; significa deslegitimar la excelencia y las jerarquías intelectuales individuales. Si quieren, se lo digo en frase atroz y tremenda pronunciada a favor de la LOGSE y de la socialización del conocimiento por uno de sus compañeros de partido, el señor Javier Solana: «Se ha democratizado la enseñanza porque la suma de los pocos saberes de todos es más grande que la suma de los muchos saberes de pocos.» Tremenda frase.

El modelo, además de amontonar en una misma aula chicos estudiosos y conductuales con minusvalías severas y sin especialistas para tratarlas, ha liquidado la educación primaria e infantilizado las enseñanzas medias al alargar los métodos de la primaria al bachillerato. En una palabra, en vez de teñir los últimos cursos de primaria del éxito comprobado del bachillerato, se ha reducido el nivel de excelencia de este. Este sistema educativo ha marginado los contenidos y desautorizado el esfuerzo en nombre de la integración y los ritmos de aprendizaje. El resultado ha sido el desprecio del saber y la generalización de la irresponsabilidad. De tanto querer proteger al alumno de baremos cognoscitivos que pudieran humillarlo y marcarlo fatalmente a edades inadecuadas, han logrado convertirlo en un discapacitado psíquico, incapaz de realizar tarea alguna o de enfrentarse al más mínimo revés o sacrificio. Es necesario, por tanto, reivindicar el músculo psíquico como lo hacemos con el físico. Sabemos que la frustración es mala, pero

su ausencia absoluta nos impide madurar y es evidente que la adquisición del conocimiento ha sido la primera víctima.

Este buenismo educativo ha acabado convirtiendo las aulas en un patio de colegio y la escuela en un aparcamiento de niños, donde la permisividad, la irresponsabilidad, la desidia y el pasotismo, el desprecio por la memorización y los contenidos han llevado a la disolución de los valores cívicos e ilustrados. Incluso la agresividad y la violencia campan por sus respetos. Y su resultado ha sido la destrucción del esfuerzo personal y el afán de superación, la desaparición de la voluntad, la disciplina, la responsabilidad y los hábitos, la reducción de los contenidos culturales y la disolución de los valores cívicos.

La escuela está enferma, señor *conseller*, y los médicos que habrían de curarla, es decir, maestros y profesores, diezmados por el desaliento al ver a sus jefes, los políticos, cambiar ciencia por chamanismo. Y lo peor no será el analfabetismo funcional de generaciones enteras, sino sus efectos sobre una sociedad que habrá de metabolizar a ciudadanos acostumbrados a exigir derechos pero incapaces de aceptar deberes. Es una huida a ninguna parte. Este Gobierno aun desconoce lo que nuestros abuelos sabían sin haber ido a la escuela: la educación es el arte de administrar adecuadamente los noes hasta que el sujeto que los recibe pueda administrarlos por sí mismo. Esta sentencia del psicólogo y profesor Juan Antonio Cordero nos evidencia que la civilización se construye con límites; sin ellos, no es posible ser libres.

Pero ¿qué tiene que ver el fracaso escolar y el declive de la autoridad con la violencia escolar? Todo. El *Informe sobre joventut i seguretat a Catalunya*, año 2000-2001, dice: «Existe una fuerte correlación entre el absentismo escolar, las malas calificaciones y los comportamientos problemáticos. Sin disciplina y esfuerzo, sin responsabilidad y hábitos, no hay espacio para el estudio. El sistema ha ido disolviendo, despacio primero y muy deprisa después, los valores donde sustentábamos la convivencia de nuestros centros.»

Es verdad que las formas de violencia y *bullying* más suaves han disminuido en toda España a partir de un alarmante final de siglo; al menos así se deduce de la comparación del Informe del Defensor del Pueblo español sobre violencia escolar del año 2000 con el informe «Convivència i conflictes als centres educatius», del Síndic de Greuges, del pasado 2006. Sin embargo, los casos más graves, como la agresión física directa o el robo, se mantienen en cifras inaceptables: un 16 por ciento reconoce haber sido objeto de robo o destrozos, y un 15 por ciento, de agresiones físicas –son datos del Informe de joventut i seguretat de Catalunya del año 2000–, lo cual concreta o concuerda con la sensación psicológica de que nuestros centros son espacios muy hostiles para todos, pero sobre todo para los alumnos más indefensos y para el propio profesorado.

Según una encuesta de Comisiones Obreras del año 2006, un 51 por ciento del profesorado vive con tensión los problemas de la convivencia escolar, y un 78,4 se muestra preocupado por la situación escolar. Y según

una encuesta de FTE-UGT, el 23,4 por ciento de las bajas del profesorado son por estrés, angustia y depresiones.

Mucho se ha hablado e intentaré hablar de nuevo ahora del acoso moral a los alumnos, pero poco, muy poco, de la humillación sistemática del profesorado. Cada día hay cientos de profesores y profesoras que han de entrar en clase, donde poner orden implica soportar gritos, vejaciones y otras mil formas de desprecios y posturas desafiantes durante cinco, diez, quince y a veces veinte minutos; donde hay que soportar insultos, amenazas veladas y también directas, y a veces callar ante las broncas de padres, e incluso agresiones. Imagínense la misma situación aquí, en este estrado, en donde el presidente fuera mofado, no pudiera poner orden o no pudiera empezar la sesión parlamentaria.

Lo más desalentador es que los medios y las medidas disciplinarias de nuestros centros son tan laxos que, en vez de reducir la violencia, envalentonan a los alumnos más persistentes y acaban por hacerles creer que gozan de inmunidad. Los índices de agresividad, desprecio o no aprecio hacia el profesorado empiezan a ser insostenibles, y nadie quiere reparar en lo evidente: sin la complicidad de los profesores, ningún sistema educativo tirará para adelante; algo habrá que hacer.

¿Por qué se ha llegado a esta situación? Y ¿por qué las instituciones educativas parecen más dispuestas a disculpar a los agresores que a defender a los agredidos? ¿Por qué hay tantos adolescentes agresivos hoy día? Y la pregunta del millón: ¿tiene solución?

Respuesta: en la inmensa mayoría de los casos, sí. Pero para asegurarnos la eficacia, lo primero que hay que hacer es distinguir entre alumnos conflictivos por razones médicas y aquellos cuya base sea una falta de disciplina general. Hay trastornos, como el TDA, trastornos por déficit de atención, con o sin hipersensibilidad, que deben ser tratados farmacológicamente, pero antes han de ser detectados, y es aquí donde falla la Administración educativa –volveré sobre ello. Los adultos que padecen estos trastornos, alrededor del 5 por ciento, o sea, unos 45.000 niños en nuestras escuelas...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...se caracterizan por una excesiva movilidad, emiten sonidos continuos, no pueden estar sentados durante mucho tiempo...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...pérdida de... –perdón, presidente, acabo en seguida. En fin, son alumnos que a lo largo del sistema escolar acaban pudiendo ser alumnos conductuales, cuando esto, farmacológicamente y con tratamiento, puede ser solucionado.

Para acabar quiero decirle algo. Hay alumnos, en este sentido, que deben ser tratados muy en serio, pero prevenidos desde el propio sistema primario, para evitar que después se nos conviertan en alumnos díscolos.

Tomemos en serio lo que estoy diciendo, porque, de alguna manera, dependemos de la formación...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...de nuestros hijos en nuestras escuelas para que una sociedad sea más justa, más libre y más equilibrada.

Gracias, señor *conseller*.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Gràcies, president. Sí, senyor diputat..., en fi, menys mal que hi havia poca gent a la sala, perquè, si no, l'estat de terror, eh?... en fi, hauríem d'anar tots a l'infermeria, diguéssim, no?, si haguéssim de fer cas del to i de la literalitat de les seves informacions.

Miri, diguem-ho clar i rotundament per començar: el panorama que vostè pinta no és cert, eh? És més aviat fals de dalt a baix. Ni per la intensitat, ni per la sociologia, ni per les qualificacions que vostè utilitza, ni encara menys per les suposades conseqüències o efectes del que vostè explica. Si fos, ni de lluny, cert el que vostè anuncia, estaríem en una situació pròxima al caos en el nostre sistema educatiu. I ja li ben asseguro que no és així; no és així ni ara, ni fa dos anys, ni en fa cinc, ni en fa deu, ni en fa quinze.

El nostre sistema educatiu és un servei públic –n'hem parlat altres vegades– potent, eficaç, que està present i que compleix les seves obligacions d'una forma progressivament adequada. És cert, ara tenim no només la voluntat, sinó l'estratègia i els objectius i les mesures traçades i dibuixades i en curs d'aplicació, començant per tot el que ens diu el Pacte nacional per l'educació també en aquest terreny. Però, en qualsevol cas, que quedi clar: neguem la major, la hipòtesi de partida de tota la seva intervenció. Ni les dades que tenim, ni encara menys tota la nostra capacitat d'apreciació, tot el nostre coneixement derivat de la gestió diària i del contacte amb els professionals, amb els equips directius, amb les famílies, amb el conjunt de la comunitat educativa, permeten, en cap cas, arribar a conclusions com les que vostè acaba de formular. I li demano que en successives... En fi, vostè té dret a fer-ho, naturalment, aquí i on sigui, però per al bé d'aquest país jo li demano que no propagui descripcions apocalíptiques del que succeeix a casa nostra, eh?, perquè no fa bé a ningú: ni al mateix sistema, ni, per descomptat, a les nostres famílies i al nostre sistema educatiu.

Mireu... I això no impedeix, a continuació, tractar amb serietat, amb responsabilitat, amb exigència, i alguns

cops amb urgència, de determinats fenòmens, determinades situacions o determinades fonts de conflicte que poden aparèixer a la nostra societat i, per tant, també en el nostre sistema educatiu. Però per aquest ordre, eh? Parlem de qüestions molt sovint més culturals i de caràcter de convivència en el sentit més general, a la societat, que no pas especialment o que hagin nascut o que s'hagin agreujat en el sistema. Més aviat és al contrari: el sistema educatiu és un aportador net de convivència, és un retornador net a la societat d'efectes positius en aquest terreny, i molt sovint aconsegueix capgirar situacions que, originades fora, la mateixa escola és capaç de tractar, de mesurar, d'intervenir-hi amb caràcter ben positiu.

Miri, hi ha un refrany xinès que diu que fa més soroll un arbre que cau que mil que creixen. Vostè intenta... En fi, jo no li dic que sigui aquest arbre, que intenta que s'escolti més enllà d'aquesta cambra, avui afortunadament discretament plena; però els arbres que creixen..., no és que els representi tots jo, perquè els representen molts milers de ciutadans, molts milers de professionals, centenars de milers de famílies i d'alumnes, però creixen, i creixen sans i forts, aquests arbres, en el nostre país. De manera que la situació de convivència a casa nostra sosté qualsevol comparació. No justifica ni la tranquil·litat, ni la comoditat, ni la indiferència. Tenim des de fa temps –i ara segurament en millors condicions– elements, instruments i actuacions encaminades a garantir aquest clima de convivència i aquest funcionament al cent per cent del nostre sistema educatiu en les millors condicions. I alguns dels problemes que vostè esmenta, que no són..., en fi, que són reals en algun indret concret, en una aula concreta, en una situació concreta, tenen també majorment, precisament en aquestes aules concretes, en aquests centres, en aquests entorns, els tractaments que mereixen i que necessiten.

Miri, en aquestes matèries, el que tothom aconsella és: primer, no judicialitzar la qüestió, no convertir cada cas en un problema d'ordre públic; en segon lloc, que els mateixos centres siguin els que estiguin en condicions d'entomar, gestionar i resoldre els conflictes, i en tercer lloc, aconseguir una deguda i completa –la màxima possible– implicació de les famílies. I a partir d'aquests tres principis segurament estarem en condicions de millorar notablement qualsevol naixement d'eventuals conflictes.

El Departament d'Educació té almenys, diguem-ne, dues grans línies de treball en aquesta direcció, dins i fora del centre; en el centre, a les aules, i més enllà, en la relació entre l'escola i el seu medi natural, el seu entorn social i urbà. Parlo, com vostè sap perfectament, dels programes de convivència i mediació, en primer terme, i en segon lloc, dels plans d'entorn. Tots dos són eines que s'han demostrat..., algunes vénen de lluny, fins i tot alguna des de l'any 97, si no m'erro, i altres les hem anat posant en marxa en el mandat anterior, particularment els plans d'entorn, amb una eficiència, jo crec, i amb una taxa d'èxit perfectament reconegudes.

Els programes de convivència i mediació han permès desenvolupar línies de treball en dues direccions bàsiques: el de la competència, anomenat «competència social», que bàsicament consisteix a formar els nostres

professorats perquè tinguin la capacitat de gestionar els grups en les situacions més complexes i d'estar sempre amb la possibilitat de conduir el seu procés pedagògic en les degudes condicions... I això s'ha fet mitjançant la formació de fins a set mil professors, que ja no són pocs, eh?, que no són ni un, ni dos, ni tres, ni en un o dos centres, sinó que hi ha, efectivament, una pràctica ja molt consolidada, molt àmplia, i jo crec que molt ben practicada.

A més d'això, totes les línies que en aquests moments estan en absoluta vigència a l'entorn del concepte de «mediació escolar»; és a dir, els instruments..., que són els millors. És a dir, el millor és la prevenció, el millor és la formació i la capacitat dels professors per detectar, per diagnosticar i per evitar que neixin situacions de conflicte. Però immediatament a continuació, com que això no impedeix al cent per cent qualsevol risc, doncs, hem de saber, efectivament, intervenir-hi. I també aquí ho estem fent, i ho estem fent amb èxit. Hem desenvolupat uns programes de mediació escolar, hem format en aquesta matèria i hem, diguem-ne, activat més de tres mil professors... És a dir, pràcticament a tot arreu del país on té sentit que hi dediquem una atenció preferent en aquesta qüestió, ho estem fent, i ho estem fent amb eficàcia i amb bons resultats.

A més d'això, el departament, com també segurament vostè sap, va crear una unitat de suport a la convivència escolar que està encara en millors condicions de seguir més casos puntuals, concrets –poquíssims, d'altra banda–, que necessiten una deguda intervenció, atenció i seguiment, en contacte amb les famílies, etcètera.

Els plans d'entorn, en segon lloc –i vaig acabant. Els plans d'entorn són una eina d'enginyeria social magnífica, que s'han demostrat d'una qualitat, des del punt de vista de la seva, diguéssim, gestió compartida per l'Administració educativa, altres serveis públics i món municipal, d'una eficàcia espectacular. Parlem de noranta-cinc plans d'entorn vigents a vuitanta ciutats a Catalunya –barris, pobles i ciutats senceres–, de vuit-cents centres, de 250.000 alumnes inclosos en aquest territori. I per tant, a tot arreu d'aquest país on hi han qüestions de convivència i d'entorn plantejades, hi ha una presència coordinada de serveis, de professionalitat, d'eficàcia en la proximitat, i també de coordinació deguda de serveis socials, de seguretat, de relació amb les famílies i de professionals del mateix sistema educatiu.

De forma que estem, senyor diputat, en les millors condicions per afrontar..., que no vol dir que estiguem en un paradís. És una societat real, viva, complexa, amb totes les contradiccions creixents que segurament això implica, però estem també equipats i estem, a més, dotats de la voluntat, de la fermesa i de la decisió...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...per dur fins al final aquestes línies de treball, afegir-hi les que calguin i, en qualsevol cas, no rendir-nos mai enfront de la violència. Nosaltres estem i estarem, i aquest país també, en el seu conjunt, per l'educació ple-

na, per la sobirania, per la llibertat individual, evidentment per la convivència també.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, pot fer la rèplica.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente; gracias, diputados y diputadas. A ver, yo pretendía, en la alusión que he hecho antes, intentar persuadirle, señor *conseller*, pero no solo a usted, sino al Gobierno y a la cámara entera, aunque no esté muy llena, es más fácil así, persuadirles de que cuando no se viven los problemas de forma real, es decir, a diario, acaba uno por no vivirlos en la piel. Yo mismo, que hace muy pocos meses que he dejado la enseñanza, empiezo a olvidarme de lo que pasaba, empiezo a diluir la agresividad que he vivido. Ya no siento esa presión de los propios compañeros viendo como cada día muchos de mis compañeros están literalmente abatidos por una clase tras de otra donde son ingobernables..., en muchos centros de este país.

Y yo le quería hacer comprender esto. No lo he logrado. Y dije también que el mayor problema de un problema es no darse cuenta del problema, no analizar el problema, porque si no entiendes el problema no puedes de ninguna manera ponerle solución.

Le acabo de decir estadísticas contundentes. El 78,4 por ciento de los profesores viven con angustia su trabajo. Usted podrá decir, bueno no me interesa entenderlo, como estadística y como realidad. Vale. El 23,4 por ciento –le acabo de decir– vive situaciones de estrés que le han llevado a la baja laboral. Evidentemente, si no se ve como real ese problema, si no se vive como real, no se va a poner solución. Y esto es lo que me preocupa. Porque es evidente que..., yo mismo acabo de hacer, hace dos años, este curso para mediación escolar.

Pero vamos a ver: hay ciertas cosas que solo se puede hablar de ellas viviéndolas. La mediación escolar está muy bien, el entorno también está muy bien, pero soluciona unos problemas y no te soluciona otros. Un Mercedes te puede resultar muy bien para ir por una autopista, pero no para ir por el campo, si es un coche normal. La mediación escolar te soluciona lo que te soluciona y te soluciona casos. Y además te ayuda a comprender otros. Y ayuda a educar a los alumnos en el diálogo. Está muy bien. Pero el problema que soluciona la mediación escolar es lo mínimo, los mínimos casos. Los problemas reales, los reales, los que son agresivos, los que tienes que bregar de verdad, esos no los soluciona la mediación escolar.

Pero tampoco la disciplina de los centros, porque ustedes se las han quitado a los directores, a los profesores. Los profesores hoy no tienen autoridad, porque confunden autoridad con autoritarismo. Un profesor no puede impartir ningún –ningún– conocimiento si no tiene autoridad y hoy nuestros profesores no tienen autoridad ni en la calle, ni en las familias, ni en los colegios. Hay cantidad de padres, también, que vienen a hacerle la sopa gorda al propio niño cada vez que un profesor, el

instituto, castiga a ese niño de alguna manera. Y viene el padre y en vez de apoyar al profesor, encima envalentona al niño contra ese profesor.

Esas situaciones reales son las que les trato de hacer comprender, y me temo que no solo no las ha comprendido, sino que además no las quiere comprender. Le pido por favor, señor *conseller*, que tome nota. Le brindo la posibilidad de que haga una encuesta bien hecha. Háganlo ustedes, entre el profesorado. Vaya usted a las escuelas y a los institutos. Hable directamente con el profesorado. Métase en clases. Métase en una clase. Hágalo. (*Veus de fons.*) Sí, sí, señora diputada, al colegio de nuevo. Es que hay que ir; para conocer la mina hay que bajar a la mina. Para conocer un colegio, también hay que dar clase.

En este sentido, le diría al señor *conseller* que no se fíe de las apariencias. Aquí vivimos muy bien, pero hay muchos profesores que se lo están pasando muy mal; que viven con angustia su profesión y que no se sienten valorados. Y yo lo quiero denunciar en esta cámara para que lo tomen en cuenta. Pero sobre todo, si no se soluciona este problema, evidentemente nuestro sistema educativo dejará mucho que desear.

Gracias, señor *conseller*.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Sí, il·lustre diputat..., bé, hi ha una cosa que en fi que no..., que no em molesta gens de compartir amb vostè, que és la necessitat de conèixer la realitat de prop i d'estar en contacte amb la realitat, eh? Li asseguro que la lectura superficial i semàntica de qualsevol estudi sociològic explica molt menys de la realitat que altres procediments de coneixement i de proximitat de debò.

De manera que la pura recitació de percentatges d'opinions sobre una determinada qüestió, en aquest i en altres terrenys, acostuma a ser la millor manera d'enganyar-se sobre una determinada realitat.

I som conscients..., s'han de fer enquestes. Les hem fet. Més aviat les que tenim indiquen que en aquests terrenys anem a millor; les que tenim indiquen que en aquests terrenys estem millorant. L'estudi del Síndic de Greuges això també ho mencionava; l'estudi que vam realitzar des del departament també, amb la col·laboració del Departament d'Interior en els anys 2005-2006: estem millor en tots aquests terrenys de convivència escolar del que estàvem fa sis anys. Si alguna cosa hauríem de notar del seu mètode de coneixement és això.

Però més enllà d'això, escolti, si hi ha alguna cosa..., no sé..., algú em diu que m'excedeixo, em passo bastantes hores en els centres. Entro a les aules, parlo amb els professors. I, per tant, començo a creure que tinc ara ja, potser des de fa pocs mesos, alguns elements de coneixement que vostè, com acaba de dir, que ha marxat de l'escola, doncs comença a no tenir, malgrat que els hagi tingut durant molts anys. I li asseguro que la realitat

que vostè descriu no és la que aquests companys seus, aquests professionals em descriuen, em fan arribar.

Jo comparteixo una altra qüestió: l'Administració està obligada a estar al costat de tots i de cada un dels professionals docents d'aquest país. I no pot deixar amb indiferència que ningú pateixi situacions de dificultat o de, diguem-ne, fins i tot amb repercussió sobre la seva salut, derivades de l'exercici de la seva professió. I és cert que hi ha casos en aquest sentit. I és cert que n'hi ha hagut, i és cert que n'hi segueix havent. I és cert que segurament n'hi seguirà havent alguns. Però és cert encara més que l'Administració no només ha pres les determinacions necessàries per corregir, millorar o eliminar aquestes situacions, sinó que està en absolutes capacitats per anar en aquesta direcció a l'obtenció dels millors resultats.

Miri, el que hem de fer és crear els nostres escoles, els nostres centres, sobre la base de l'autonomia del centre, la convicció que estem en condicions d'obtenir els millors resultats, que podem anar cap a l'excel·lència escolar. I això inclou esforç. I inclou exigència dels alumnes. I inclou, efectivament, disciplina. Sí, també, autoritat ben entesa. Naturalment. En això estem i això farem. Tenim un decret de drets i deures de l'escola, dels mestres i alumnes, i segurament és revisable, és perfeccionable, l'hem de saber aplicar, l'hem de saber gestionar, però tenim, sobretot, la determinació, i ara ja també el marc orgànic, el marc normatiu complet –Estatut de Catalunya, Llei orgànica d'educació i desplegament català d'aquestes normes–, que ens permetran aprofundir en el concepte d'autonomia de centre; posar en els centres totes les eines de gestió i d'apoderament professional que aquests docents necessiten, i aconseguir efectivament que, per la via de l'esforç, per la via de la gestió intel·ligent dels grups classe, per la via de la comprensivitat garantida també, per la via d'introduir a la nostra secundària, correctament gestionat, el concepte de transició escola - treball, que és el que estem fent, la immensa majoria d'aquests problemes desapareguin.

Ara, ho farem sense crits, sense soroll, sense que caiguin arbres. I sense autoritarisme. I sense alarmisme, i, encara menys, sense catastrofisme, com el que vostè utilitzava sobretot en la seva primera intervenció.

Estem ben situats, cregui'm, senyor diputat, en aquesta direcció. Comptem i comptarem cada cop més amb la complicitat i la confiança dels docents, del conjunt dels docents. Li faria arribar l'explicació que ahir mateix, fa dos dies..., vaig tenir en una interessant reunió amb l'associació de catedràtics de secundària a Catalunya. Apassionada, implicada, però positiva. Anem en la bona direcció i hi anem junts, amb aquests docents que vostè diu que s'ho passen malament i que s'ho passaran cada cop millor, com els nois que estan en les seves classes.

Gràcies.

El president

Suspenem la sessió, que aquesta reprendrem a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les quatre i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures que pensa prendre amb relació a la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya de fer president de la Generalitat el cap de l'oposició (tram. 317-00034/08)

Té la paraula per formular la primera, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. La nostra pregunta va enfocada a la darrera polèmica dintre del Govern de Catalunya, i la pregunta és ben clara, és a dir, quines són les mesures que pensa prendre el president del Govern davant de la deslleialtat d'Esquerra Republicana que proposa fer president el senyor Mas si es compromet a celebrar un referèndum sobre independència a Catalunya?

Alguns diran que això ja s'ha parlat, però com bé saben vostès això es formula a principis de la setmana i nosaltres no sabíem que hi havia calçotades, amb la qual cosa no estem preparats per a aquest tipus d'intervencions, i vam haver de formular la pregunta. Per tant, ja m'avanço, si algú diu que això ja està contestat, aquesta és una pregunta al president de la Generalitat, i el president ha de contestar, i si creu que ja s'ha contestat abans, ha de tornar a fer la mateixa resposta.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament vostè ha estat testimoni i particip, no?, d'un debat que hem tingut aquests dos dies, i per tant ha comprovat que, manifestacions de diumenge al marge, el Govern ha presentat unes propostes per desplegar l'Estatut, que era l'objecte d'aquest Ple, i ho ha fet cohesionat, i ho ha fet, a més a més, prenent la iniciativa, i ho ha fet,

com vostè ha comprovat, amb el suport dels tres partits que li donen suport; per tant, d'Esquerra Republicana. Crec, per tant, que a la seva pregunta la resposta està donada en el debat que hem celebrat i en les votacions que hem celebrat en el dia d'avui.

Gràcies.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Jo li diré ara unes paraules que potser li sonen o li són familiars. Diu: «Catalunya avui no necessita recordar obsessivament la seva marcada personalitat nacional.» I parla també de polítiques socials i diu: «Així farem més patriotisme que amb mil proclames sobre la nostra identitat.» Paraules de l'actual president de la Generalitat, el senyor Montilla, en el seu discurs d'investidura.

Per tant, nosaltres li formulem aquesta pregunta perquè allò que vostè prometia en el seu discurs d'investidura ja veiem que als quatre mesos no s'està complint; ja veiem els primers símptomes d'aquesta falta de lleialtat amb aquest Govern. I evidentment, vostè comenta que han tingut un comportament cohesionat. Home, no sé fins a quin punt els ciutadans entenen cohesió a oferir com en una subhasta al líder de l'oposició la presidència de la Generalitat. No sé si vostè, com deien els mitjans, està empenyat o no, però en qualsevol cas la institució de president de la Generalitat mereix un respecte, mereix que no sigui oferta al líder de l'oposició com si fos qualsevol cosa.

Els ciutadans de Catalunya creuen que el seu president ha de tenir una dignitat i el seu càrrec, i per tant jo li demano a vostè que prengui mesures, i si no les pensa prendre, com veiem que no les prendrà, almenys que els ciutadans de Catalunya quan ens vegin sàpiguen, doncs, que el president està disposat a aguantar de qualsevol manera i a qualsevol preu amb aquest Govern, diguin el que diguin, li ofereixin el càrrec a qui li ofereixin, i demanant independències o qualsevol altre tipus de demandes. Això és el que volíem deixar palès avui, això és el que volíem dir aquí avui amb aquesta pregunta, que ja sabem, evidentment, com altres vegades, que no serà resposta, però com a mínim els ciutadans que ens estan veient han de saber que vostè no pensa prendre cap mesura, que ja li va bé tot, que ja li va bé governar amb qui sigui, com sigui i encara que li ofereixin el seu càrrec al líder de l'oposició –i amb tots els respectes, evidentment, al líder de l'oposició.

Creiem que aquí s'ha fet una majoria, i aquesta majoria i aquest discurs d'investidura que vostè deia, ja quatre mesos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...després –sí, acabo, senyor president–, s'ha vist incomplet.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Anar amb qualsevol i per fer qualsevol cosa, no. Amb vostè, per exemple, no, senyor Rivera. Vistes les posicions que avui ha defensat, i les que ve defensant des de fa ja..., des que va prendre possessió de l'escó. Miri, aquí, avui, hem aprovat una resolució proposada pels tres grups parlamentaris que donen suport al Govern. Aquest és el full de ruta, com ho és el pla de govern que varem aprovar fa unes setmanes; pla de govern que estaria bé que vostè pogués llegir, perquè segurament hi trobarà aquestes coses que ara, en fi, hi feia esment. És el que crec que ha de fer, eh?, un bon consell.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aplicació del Pacte nacional per a l'educació (tram. 317-00035/08)

...la formula la senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula per formular la següent pregunta.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, el 20 de març de l'any passat se signava el Pacte nacional per a l'educació entre una vintena d'entitats representatives del món social i educatiu de Catalunya i el Govern de la Generalitat. L'acord, històric al país pel seu abast i la seva ambició, reconeixia que algun dels elements que han caracteritzat el nostre sistema educatiu necessiten una profunda reforma estructural que permeti a l'escola assumir un alumnat cada dia més divers, afrontar de forma decidida elements de millora de la qualitat i sobretot garantir la gratuïtat a tots els centres i la igualtat d'oportunitats a tots els alumnes, aprenguin on aprenguin.

La base del pacte és assumir compromisos per part de tothom. El Govern, el primer, però també els ajuntaments, la patronal de l'escola privada, els sindicats i representants dels professionals, i les famílies i els mateixos estudiants. És també un acord per garantir que tots els centres que reben fons públics garanteixin un servei públic i facin front a responsabilitats comunes amb iguals drets i deures, sense cap tipus de discriminació; un objectiu ben obvi, però malauradament encara lluny de ser real.

Nosaltres entenem que per sobre de qualsevol altre dret el Govern ha de garantir l'accés a una educació gratuïta que permeti a nens i nenes de tots els orígens i circumstàncies esdevenir ciutadans i ciutadanes lliures, crítics i compromesos. El pacte significa un compromís ferm de més i millors recursos econòmics i humans, però sobretot el desplegament de mesures a tots els nivells.

A un any de la signatura del pacte, hi ha mesures que demanen un avenç més important, com els contractes programa amb les escoles privades concertades per fer real la gratuïtat o el suport als centres per a l'aplicació de la sisena hora. El seguiment i execució d'aquestes mesures és el que ha de donar credibilitat a l'acord, i la seva traducció política ha de venir de la mà de la nova llei d'educació de Catalunya.

El nostre grup treballarà, esperem que amb el consens de tothom, per una llei que amplii els drets educatius més enllà de l'ensenyament obligatori i per una escola catalana plural, gratuïta, laica i amb coeducació.

Per tot això volem saber, senyor president, quina és la seva valoració d'aquest primer any de l'acord, del Pacte nacional per a l'educació, i quins són els propers passos a seguir pel seu Govern.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyora diputada, la valoració que faig de l'aplicació del Pacte nacional per a l'educació és una valoració positiva. L'assoliment del mateix pacte va ser una bona notícia per al país i els fruits aconseguits són la constatació d'aquesta afirmació. Però sense quedar-nos en la retòrica, i anant a les dades, per exemple, senyora diputada, s'ha invertit més de 113 milions d'euros, el passat any, en compliment del pacte nacional. La pràctica totalitat de les mesures previstes en l'acord s'han desplegat o s'han començat a desplegar. S'han iniciat els treballs per poder fer realitat un dels principals compromisos del pacte, que és precisament al que vostè feia referència, a l'elaboració de la llei d'educació de Catalunya per tal de tenir-la enllestida abans que finalitzi aquest any.

Amb referència, per exemple, al capítol de famílies i educació, s'han invertit 23 milions d'euros. Hi podem destacar el milió d'euros dedicats als serveis d'acollida matinal; l'increment d'un 13 per cent de les beques de menjador respecte al curs anterior, i els programes de reutilització de llibres de text. S'ha aplicat ja la primera fase dels contractes programa per a la gratuïtat de la sisena hora en set centres concertats, durant aquest curs. S'han invertit 21 milions d'euros en l'extensió de la sisena hora a l'educació primària en les escoles públiques. En aquests moments, el 80 per cent dels alumnes catalans escolaritzats en l'escola pública tenen ara mateix una hora més i arribarà al 90 per cent l'any vinent. I amb relació a la col·laboració amb els ajuntaments, actualment s'estan desenvolupant 74 plans educatius, signats amb vuitanta municipis, que impliquen la participació de més de 227.000 alumnes de tres a setze anys.

I aquests són només alguns dels objectius que s'han aconseguit en només un any, resultats pels quals ens hem de felicitar tots i pels quals hem de continuar, evidentment, treballant, senyora diputada.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la defensa davant el Govern de l'Estat de la posició expressada per la societat civil catalana amb relació a l'aeroport de Barcelona (tram. 317-00033/08)

...la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, aquest matí, doncs, hem assistit a un espectacle, hem vist com vostè gestionava, i li haig de dir que raonablement bé, l'enèsima deslleialtat de costellada, i el felicito. Hem vist també com Convergència i Unió ha demanat un estat propi per Catalunya, i és bo que tots en prenguem nota; hem vist també com vostès rebutjaven una resolució del Partit Popular demanant simplement respecte i acatament a les sentències del Tribunal Constitucional; per tant, avui n'hem vist de molt grosses.

Però val a dir que també hem vist alguna cosa positiva. I em refereixo, doncs, a l'acord..., al marge de Convergència i Unió, que vol que l'aeroport de Barcelona sigui gestionat per la Generalitat de Catalunya, hi ha un acord entre quatre, cinc grups de la cambra respecte al futur model de gestió de l'aeroport del Prat, amb uns principis que han quedat molt clars.

Jo li demanaria avui, senyor president, perquè crec que és un tema molt important, que més enllà d'allò que hem aprovat avui, m'agradaria saber, ens agradaria saber al meu grup parlamentari, si el seu Govern té criteris específics i concrets respecte a com ha de ser aquest model de gestió descentralitzada i respecte a la distribució de la futura terminal Sud quan estigui en funcionament.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, amb referència a la seva pregunta, la que ha formulat i la que figurava escrita, no?, li haig de dir que, certament, respecte al tema que ens ha ocupat avui, i que ha ocupat una part substancial de la societat civil aquests dies, precisament em vaig reunir amb els màxims impulsors d'aquest acte. Ja havia parlat, òbviament, abans amb alguns d'ells, i vaig aprofitar per exposar, per conèixer, evidentment, les seves propostes, i per donar, també, a conèixer la posició del Govern –per cert, recollida en les resolucions aprovades aquest matí. I vaig constatar la possibilitat de treball en comú amb la societat civil, i de sumar esforços. Recollint l'esperit majoritari d'aquesta cambra, com s'ha demostrat avui.

Miri, jo he de dir que vostè ha decidit que ha estat al costat del Govern i de la majoria de la cambra, no?, i això crec que és bo per al país, que és bo que estigui al costat del Govern, de la societat civil, també, per defensar que Catalunya tingui un veritable aeroport de primera. És bo per a tots.

Vostè sap que el Govern té previst crear un ens gestor dels aeroports de Catalunya, en el marc del pla d'aeroports i heliports, en procés d'elaboració. Que apostem per la gestió consorciada i mixta –i mixta– de cadascun d'aquests aeroports de Catalunya, en un consell en què hi hagi el Govern, el món local i els agents econòmics i socials. I que, evidentment, en aquesta línia negociarem amb el Govern central la desclassificació dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell. I a la vegada, també, vostè sap que, d'altra banda, creiem necessària la descentralització d'AENA i la gestió autònoma dels aeroports d'interès general, el del Prat, i en aquest sentit apostem per una gestió consorciada per al Prat, amb un paper determinant de la Generalitat, i amb una presència, repeteixo, compartida de les administracions i dels governs, també del govern local i del món empresarial.

I, finalment, pel que fa a l'assignació dels espais de la terminal Sud, el Govern treballarà perquè es faci, sense hipoteques ni condicionaments, a l'oferta més consistent, a l'oferta més ambiciosa, per raó dels vols i les destinacions de les connexions, i les línies, també, intercontinentals que pugui haver-hi.

Estic convençut que, com hem votat aquest matí, aquesta és la posició majoritària d'aquesta cambra, i és per la qual treballarà el Govern de Catalunya, també al costat dels agents socials i de la societat civil que es va manifestar el dia 22.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, jo li haig d'agrair la resposta, i em sembla que podem treballar conjuntament, d'acord amb la voluntat majoritària d'aquesta cambra per fer de l'aeroport del Prat el que tots volem, que és un centre d'interconnexió intercontinental que no sigui només un ens prestador de serveis i d'espais, sinó que sigui un element de dinamització econòmica del país. I, per tant, aquí s'hauran de prendre moltes decisions. Jo crec que hem de discutir encara molt.

I més enllà de l'acord bàsic a què avui hem arribat, crec que és molt important que fem un exercici de distinció conceptual entre el que ha de ser la titularitat de l'aeroport i el que ha de ser la gestió aeroportuària. I la gestió aeroportuària perfectament pot estar en mans, a través d'un sistema de concessió administrativa transparent, d'entitats privades. Això és així en molt indrets, als aeroports més importants del món. Hi ha importantíssimes empreses espanyoles, algunes d'elles amb seu a Barcelona, que gestionen d'una manera molt eficient grans aeroports a grans països del món, no? I, per tant, crec que val molt la pena que tinguem molt present aquesta

distinció, i que respecte a l'atribució de la terminal Sud, no ens precipitem. No crec que hàgim de precipitar-nos, ni crec que hàgim d'optar per una opció o una altra, *a priori*. La terminal Sud trigarà molts anys a saturar-se, i pot ser perfectament –i hem d'anar veient com evolucionen les coses– distribuïda entre les diferents aliances. Hem de potenciar l'aviació general, hem de potenciar l'aviació, diguem-ne, regional, hem de potenciar la càrrega, hem de potenciar les línies també de *low cost*, de baix cost... Tot això és compatible fer-ho a curt, i després amb flexibilitat ja anirem veient com funcionen les coses.

Per això és molt important que, abans de prendre qualsevol decisió respecte a la titularitat i el model de gestió, tinguem molt en compte aquestes coses. Ens hi trobarà, senyor president...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...i estic segur que al final els beneficiaris serem tots plegats.

Gràcies.

El president

No hi pot haver resposta, perquè s'ha acabat el temps.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el manteniment de les emissions de Televisió de Catalunya al País Valencià (tram. 317-00032/08)

Passem a la següent pregunta, perquè és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. L'il·lustre senyor Joan Ridao té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Vostè sap tan bé com jo que les freqüències de Televisió de Catalunya, durant anys, al País Valencià i a les Illes Balears, entre altres indrets, han esdevingut en la pràctica i per raons òbvies l'únic mitjà efectiu de vertebració d'un espai comunicatiu i cohesionador d'aquests territoris de parla catalana. Per això creiem que és molt important per al futur de la nostra llengua, també de la nostra cultura, que, com vostè sap, és comuna a aquests territoris, que siguem capaços d'estrener, de continuar estrenyent aquests vincles, i també d'afrontar plegats el que ens depara un món global; per exemple, la necessitat de crear un mercat cultural propi en què tots hi tenim molt a guanyar si anem plegats, no si anem dividits. I precisament en aquest context d'un món global creiem que és decisiva la consolidació d'aquest espai comú de comunicació audiovisual, sobretot si som conscients de la manca de compromís del sector privat, exactament el contrari del que els pot interessar als mitjans de la Corporació de Ràdio i Televisió a Catalunya, que per raons de productivitat, d'eficiència

econòmica, evidentment, pot estar interessada, i molt, a cobrir una àmplia audiència de catalanoparlants.

Abans-d'ahir, com tothom sap, el Govern de la Generalitat Valenciana, en mans del Partit Popular, va fer efectiva una decisió que jutgem de greu, de suspendre les emissions de Televisió de Catalunya al País Valencià, tancant els repetidors d'Acció Cultural. El Govern ha anunciat –ho sabem– que emprendreà totes les accions necessàries, i a més ha ofert ja, per exemple, una solució de reciprocitat per a l'intercanvi d'emissions entre Canal 9 i Televisió de Catalunya, i segurament hi ha moltes altres accions que s'estan estudiant i que voldríem conèixer de la seva veu.

Som conscients, tanmateix, senyor president, que el clima plenament electoral que es viu al País Valencià no és el més propici. Malauradament, aquesta qüestió sempre s'acostuma a polititzar injustament, però al cap i a la fi hem d'admetre, lògicament, que estem davant d'una qüestió que depèn de la voluntat política, com és el fet, jo diria, gairebé insòlit, que cada dia des de casa nostra, confortablement, puguem veure la televisió del Marroc, puguem veure fins i tot la de Finlàndia, i en canvi no és permès de veure arreu un canal com TV3, que sembla que ha comès el pecat de ser un referent, no només de pluralitat informativa, sinó també un referent de la unitat de la nostra llengua i cultura.

Per tant, senyor president, li demanem què és el que vostè i el seu Govern pensen fer respecte a això.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè planteja un tema que per descomptat preocupa al Govern. De fet, el passat dimarts vaig poder parlar amb el president de la Generalitat Valenciana per traslladar-li aquesta preocupació. També el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació ha fet gestions amb el seu homòleg valencià, i també algun altre diputat d'aquesta cambra s'ha interessat pel tema, cosa que agraeixo.

La decisió del Govern valencià, que no ens agrada, s'ha d'emmarcar en el procés d'ordenació de l'espectre radioelèctric en el trànsit de la televisió analògica a la televisió digital terrestre. El Govern de Catalunya entén que hi ha un marc competencial per a les accions que ha emprès el Govern de València, però que hi ha solucions tècniques possibles que només depenen de la seva voluntat política. Per això el Govern valencià ha de ser conscient que des de fa més de vint anys, com vostè ha dit, un nombre molt important de ciutadans d'aquell territori han expressat la seva voluntat de rebre les emissions de TV3.

Igualment, creiem que l'única manera de donar empara legal a aquesta demanda és la reciprocitat amb les emissions en valencià de la Radiotelevisió Valenciana en català al territori de Catalunya, i li diré també que aquesta voluntat del Govern ve de lluny. El 7 de maig del 2004 es va signar un conveni de reciprocitat entre el Govern de les Illes Balears i el Govern de la Generalitat per asse-

gurar la reciprocitat de les emissions de TV3 i d'IB3 als dos territoris, i ja en aquell moment es va convidar el Govern de la Generalitat Valenciana a participar-hi. Malgrat la negativa, els dos signants es van comprometre a seguir buscant aquest acord amb el Govern valencià, i ara el trànsit de la TDT es presenta com una oportunitat magnífica per reprendre aquesta voluntat, en la mesura que les televisions públiques disposen, totes elles, de més canals o programes d'emissió.

I en aquest sentit el Govern de Catalunya ja ha instat la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a fer-se càrrec de la difusió de les emissions en català de la Radiotelevisió Valenciana en el territori de Catalunya, en el supòsit que se n'acordés la reciprocitat, i en aquest sentit, amb voluntat d'acord, és en el que estem treballant i continuarem treballant per evitar que TV3 deixi de veure's al territori valencià.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures mediambientals que ha aprovat recentment (tram. 317-00036/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, aquests dies hem tingut ocasió d'assistir a debats interessants, tanmateix en l'agenda política tenim qüestions que com a mínim són igual d'importants per al futur del nostre país. Per exemple, com contribuïm des de Catalunya que Espanya compleixi els objectius assignats en el protocol de Kyoto; com afrontem el debat, que ens ha arribat amb força, que no desapareixerà perquè tenim un problema nosaltres també, al voltant del canvi climàtic; caldrà, senyor president, reflexionar i prendre decisions sobre el model territorial; haurem de reflexionar i prendre decisions sobre la política energètica que necessitem impulsar i que necessàriament haurem de coordinar amb l'Estat i amb la Unió Europea.

L'accés a l'energia, en quantitat i qualitat, a un cost raonable i amb respecte al medi ambient, també és un dret dels ciutadans. Catalunya és un país petit, dependent energèticament, amb pocs marges per actuar de forma substancial sobre l'oferta. La nostra estratègia com a país passa per actuar de forma proactiva sobre el màxim desenvolupament possible del seu potencial d'energies renovables, que a més a més pot ser una font de dinamisme econòmic important, i des del vessant de la demanda, apostant per l'estalvi i per l'eficiència energètica, com una de les prioritats polítiques.

El meu grup creu que també des de Catalunya podem fer una contribució important a les polítiques que han de portar a canviar les tendències anunciades per la comuni-

tat científica i que ens han de portar també a guanyar la batalla per fer front a deteriorament del planeta. Haurem de desplegar les nostres polítiques coordinadament amb els objectius fixats per la Unió Europea.

És per això, senyor president, que li volem preguntar quines són les primeres mesures que en política energètica impulsarà el seu Govern.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè sap, un dels compromisos del Govern de la Generalitat és fomentar un creixement econòmic sostenible i territorialment equilibrat, i la garantia de subministrament d'energia i el seu ús són factors claus per al desenvolupament econòmic i territorial de qualsevol país. I l'objectiu del Govern és garantir el subministrament energètic a tot el territori, però sense deixar de ser exigents amb l'ús que fem d'aquesta energia, no? I per aquest motiu el Govern de la Generalitat té el propòsit d'avançar significativament en matèria d'estalvi i eficiència energètica, fomentant un ús més racional de l'energia entre les nostres empreses, llars i institucions, i impulsant l'augment del pes de les energies renovables en el còmput global de la potència instal·lada.

Miri, el programa que acaba d'aprovar el Govern conté mesures molt ambicioses, tant pel que fa a l'augment del pes de les energies renovables com per allò que té relació amb l'estalvi i l'eficiència energètica. En aquest sentit, el Govern va donar el passat 20 de març un nou impuls al Pla per a l'estalvi i l'eficiència energètica. Aquest programa, aprovat en aquesta sessió de govern, comptarà amb més de cinquanta milions d'euros d'aportacions i pretén aconseguir un estalvi equivalent a 1,9 milions de tones de petroli fins al 2010 i una important reducció de les emissions de CO². Pretenem millorar a curt termini l'eficiència energètica promovent les inversions necessàries i avançant en la conscienciació ciutadana per tal d'introduir certes pràctiques en l'ús de l'energia, com a costums habituals de la població, i el programa també suposarà la posada en marxa de diferents actuacions, com ara programes de millora tecnològica, canvis d'equips per altres més eficients, línies de finançament d'inversió, campanyes de difusió i conscienciació o un pla Renove d'electrodomèstics, que proporciona subvencions per canvi d'aparells domèstics poc eficients.

En definitiva, tot un conjunt de mesures que, en compliment del Pla d'energia, han de millorar l'eficiència energètica apropant-nos als valors vigents en els països del nostre entorn, i tot això, senyor diputat, ha de servir tant per millorar la nostra competitivitat com la nostra contribució a la sostenibilitat global.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política (tram. 317-00037/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, suposo que és plenament conscient de la gravetat dels fets que s'han viscut aquesta setmana en el Parlament de Catalunya; vostè ho expressarà o no, però la gravetat hi és, i suposo que vostè l'ha entesa. Gravetat que ve com a conseqüència que un partit que forma part del Govern, no un partit qualsevol, perquè és qui té la clau d'aquest Govern i qui fa possible que vostè sigui president, li ha portat al Parlament una votació, una proposta que, de fet, trenca i va absolutament en contra del mateix programa de govern aprovat ara fa quatre mesos. Aquest fet ja és insòlit, però a més a més és greu. Però és que no ha acabat aquí: a més a més, com s'ha dit abans, s'ha posat a pública subhasta la presidència de la Generalitat i se li ha ofert reiteradament aquesta presidència al líder de l'oposició, que l'ha rebutjada en tot moment.

Suposo que també és conscient fins a quin punt la responsabilitat de Convergència i Unió no votant una iniciativa d'Esquerra Republicana, que no estava tan equivocada en el fons, sinó en la forma, ha fet que avui el seu Govern pugui, més o menys –més o menys–, salvar la cara.

Per tant, li demano, a través d'aquesta responsabilitat d'exercida per Convergència i Unió, quines són les mesures que vostè pensa emprendre a partir d'ara.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, qui no ha salvat la cara avui són vostès. I aquest Govern el que pensa fer és continuar governant, i vostès, a l'oposició.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Entenc, senyor president, que vostè estigui enfadat, i fins i tot que estigui contrariat; ho entenc perfectament. Suposo que és conscient que aquesta resposta que ha donat no és una resposta que estigui a l'alçada del que ha de contestar un president quan se li pregunta sobre mesures concretes –suposo.

Li diré una altra cosa: de circumstàncies diverses del tripartit, no només d'aquest, n'hem viscut de tota mena, però ni tan sols en els pitjors moments del tripartit presidit per Pasqual Maragall s'havia arribat a aquest ex-

trem. Mai durant aquella època, els tres anys aquells, que van ser moguts, es va arribar a subhastar públicament la presidència de la Generalitat. I a vostè això se li ha fet, i vostè sembla que no..., que no va per vostè això, com si no se n'hagués assabentat. Se'ns demana respecte per la presidència de la Generalitat; jo demano també que la presidència de la Generalitat es faci respectar, no vostè com a persona, sinó el càrrec que ocupa. I fer-se respectar no és deixar-se fer aquestes coses.

Per tant, senyor Montilla, senyor president de la Generalitat, jo li demano que prengui mesures; té uns dies per prendre-les, per reflexionar-hi. Si vostè no les pren, les prendrem nosaltres, per restaurar la credibilitat i la dignitat de la presidència de la Generalitat.

El president

Molt honorable president de la Generalitat, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, jo no estic contrariat; potser vostè sí. I, si us plau, deixi de referir-se al Govern de Catalunya com el tripartit, deixi de referir-se al Govern de Catalunya... (*veus de fons*), parli del Govern de Catalunya, ja que parla vostè de respecte.

Miri, senyor diputat, vostè va plantejar un ple per pur oportunisme polític. Diu que vol parlar del desplegament de l'Estatut i ve aquí sense cap proposta seriosa; això és el que vostès han fet. A més a més, han intentat arrossegar Esquerra Republicana allà on pogués fer mal al Govern. (*Fora remor de veus.*) No ho han aconseguit –no ho han aconseguit. Però segurament vostès s'han arrossegat fins cap a un altre cantó; el senyor Piqué segur que avui està molt content.

Mal negoci polític, senyor diputat, el que vostè ha fet. Vostè avui, en només un dia i mig, el que ha fet és perdre credibilitat i perdre centralitat. Queda clar?

Moltes gràcies.

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre la recepció de les emissions de TV3 al País Valencià (tram. 310-00044/08)

...en aquest cas al Govern, la formula l'illustre senyor Francesc Pané, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller de Cultura, ja em disculpo ara mateix per la reiteració en les preguntes, però és que és prou important. És possible

que en aquestes hores encara arribi el senyal de TV3 als receptors de televisió del País Valencià. Aquesta circumstància, que fa vint-i-un anys que es materialitza gràcies a l'Acció Cultural del País Valencià, potser que tingui les hores comptades.

Els que a València s'anomenen «campions de la llibertat», i que no són sinó el Partit Popular, han decidit sentenciar les emissions de TV3 des de l'alta instància del Govern de la Generalitat Valenciana. Ni la resistència ni els recursos interposats o interposables no podran perllongar gaire l'agonia si hom no hi actua amb decisió i amb encert.

La importància que les cases del territori valencià rebin la programació de TV3 és evident, no per a Catalunya, sinó per a la cultura, per a la riquesa de la pluralitat informativa. El Govern Popular vesteix aquesta presència com una invasió i els «blaveros» com una mostra d'imperialisme cultural. Aquesta cambra, però, sap que es tracta de donar l'oportunitat a la gent, en les marges de la seva llibertat, de connectar-se en la llengua comuna, de gaudir d'una producció que es realitza en els espais culturals que compartim. I també sabem, en aquesta cambra, que la presència de TV3 al País Valencià, com de qualsevol altra cadena, és una oportunitat més per a la pluralitat, i la pluralitat és llibertat.

El nostre grup al Congrés està fent gestions, prop del ministre Clos, per resoldre satisfactòriament aquest litigi. Sabem, com ha estat dit, que el president Montilla ha fet també les seves pròpies gestions, així com vostè, senyor conseller de Cultura. I, en aquest punt, encara volem agrair al Partit Popular de Catalunya que també les hagi fetes. Ignorem si aquests esforços tindran fruit, però hi ha una certesa: el Govern del País Valencià ha usat la marranada de les argücies legals contra un compromís ferm que lliga des de fa temps el Ministeri d'Indústria amb Acció Cultural.

Sabem que el president Josep Montilla, com ha estat dit per ell mateix, ha ofert una solució de reciprocitat. No s'ha acceptat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...perquè —sí, acabo— hi ha una sentència de mort dictada des del Govern Popular de València. Quina és la intenció, doncs, senyor conseller, del Govern i seva...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...pròpia per a salvar aquesta situació?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, senyor Joan Manuel Tresserras.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, senyor president. Senyor Pané, senyores i senyors, el que ha fet el Govern, de bon començament, d'ençà que van arribar les primeres notícies de quina era la intenció que hi havia respecte a les emissions de TV3, va ser posar-se en contacte amb el ministeri per conèixer quin era l'àmbit legal a partir del qual s'actua i es podia interferir aquestes emissions. Una vegada coneguda l'opinió del ministeri, i veient que la clau de volta no era en el ministeri, va ser quan vam començar a treballar des d'aquí, per veure què podríem fer, i en boca del secretari de Comunicació, el senyor Albert Sáez, es va formular, per primera vegada, de nou la idea de reciprocitat.

De fet, el maig del 2004 hi va haver un conveni que es va signar amb el Govern de les Illes Balears, a iniciativa del llavors conseller Bargalló i també del secretari de Comunicació d'aleshores, Enric Marín, i es va arribar a un acord amb les Illes Balears que no es va estendre al Govern valencià. En el conveni es fa explícita la voluntat d'estendre-ho al País Valencià. D'ençà de llavors hem intentat reiterar la voluntat de buscar un acord sobre la base de la legalitat i la reciprocitat. I he de dir-los també que en aquest cas hem comptat amb el suport del Grup Popular d'aquesta cambra i, particularment, del senyor Piqué, que ens ha ajudat a fer contacte amb ells.

El mateix molt honorable president ha parlat amb el president del Govern valencià; jo m'he adreçat per escrit al conseller de la Presidència del País Valencià, i estem pensant que hi pot haver, amb la col·laboració de tothom, de fet, l'hem tingut, ho reconec públicament, la possibilitat que es pugui arribar a una solució més estable.

Tots sabem que fins ara en aquest tema s'havia estat en una situació precària, al marge de la legalitat, però perquè la legalitat no era justa i no permetia que es fes efectiu allò que era de sentit comú, que és la reciprocitat de les emissions. Per tant, no és pas culpa de ningú. Es va fer el que es va poder en les circumstàncies que hi havia. No ens podem fer retrets respecte a això, però ara hauríem de buscar una solució que garanteixi l'estabilitat, una base legal, o tan legal com sigui possible, sobre la base també de l'acord polític que permeti solucionar les qüestions estrictament tecnicojurídiques mentre guanyem temps per poder-les resoldre definitivament.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Govern sobre el garantiment de la disponibilitat de la banda ampla en l'àmbit rural (tram. 310-00041/08)

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, tots som conscients de la importància que l'accés a la banda ampla té per a la fixació de la població i de l'activitat econòmica al territori, i de la importància que tenen també les infraestructures de telecomunicacions per vertebrar aquest territori.

A finals del 2003 la Generalitat va posar en marxa el projecte de la banda ampla rural amb la intenció de millorar la deficient cobertura dels serveis de telecomunicacions que aleshores afectava moltes poblacions de Catalunya, del Pirineu i del món rural en el seu conjunt. La iniciativa es va marcar l'objectiu de fer arribar la connexió a internet de banda ampla a totes les poblacions de més de cent habitants que no tinguessin cobertura de servei d'ADSL.

Se sap que la Generalitat va convocar i adjudicar els contractes de desplegament de la banda ampla rural i ho va fer en dos blocs –en dos blocs– corresponents a zones equivalents en nombres d'usuaris potencials i que englobaven un conjunt de comarques amb continuïtat geogràfica.

El primer lot integrava les comarques de Ponent, de l'Alt Pirineu i l'Aran, de les Terres de l'Ebre i del Camp de Tarragona, i el segon lot l'englobaven les comarques de Barcelona, de Girona i de la Catalunya central. Sembla que es va demostrar que les solucions tecnològiques proposades inicialment no eren eficients i que, finalment, es va optar per la tecnologia sense fils Wimax. Ens consta que aquest fet va provocar un endarreriment global del projecte i un ritme de desplegament diferent entre els dos lots.

En aquest sentit, honorable conseller, li pregunto per l'estat actual del desplegament de la banda ampla rural a tot el territori i també sobre les previsions per fer arribar la banda ampla a aquells nuclis de població de menys de cent habitants.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Joan Puigcercós, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Ausàs, miri, coincidim en la importància que té per al país i per a l'equilibri territorial que avui en dia quan parlem d'equilibri territorial sobretot ho fem també de telecomunicacions.

Com ha dit molt bé vostè, el 2003 va començar un ambiciós projecte de banda ampla rural que tenia com a objectiu cobrir el 85,2 per cent de la població de Catalunya. El 2007 hem renovat aquest projecte i estem en l'objectiu de cobrir el 97,7 per cent, si bé és veritat que el projecte ha tingut un retard important, degut bàsicament a dues raons. La primera era una concepció inicial precipitada –és lògic, s'acostaven eleccions el 2003–,

però hi ha una raó també de molt més pes, que és l'evolució tecnològica que ha tingut el model de banda ampla rural amb la implementació del sistema Wimax, un sistema que ens permet molta més qualitat i molt més radi de garantia de què s'arriba a les llars i als nuclis de població, molt més enllà fins i tot dels pobles o dels municipis en els quals ens havíem instal·lat.

Aquesta tecnologia, com deia, ha fet possible que es cobreixi moltes poblacions de menys de cent habitants que es troben, ho repeteixo, en un radi d'influència que no era objectiu del projecte inicial. I fins i tot s'ha pogut donar connectivitat a municipis aïllats.

La voluntat del departament i del Govern és duplicar aquest pressupost. De 10 milions d'euros hem passat a 19,5 milions d'euros per al desplegament de la banda ampla rural. Haurem passat, així mateix, de 645 municipis, el 2003, a 1.325 municipis, a final d'any. I, a més a més, hem aconseguit també que aquests municipis ho fem en aquells no només on hi ha preinscripcions o peticions de banda ampla, sinó que podem garantir que hi haurà un desplegament fins i tot en els nuclis o municipis de menys de cent habitants i al voltant de cent habitants que, en aquests moments, no hi ha ni peticions prèvies per poder disposar de banda ampla. Això ens permet que en determinats sectors creixents en el món rural, com el turisme o com, fins i tot, en polígons industrials que en aquests moments es troben fora de les grans àrees urbanes, puguin disposar en el futur d'aquesta cobertura.

També hem iniciat la substitució dels TRAC, el model antic de telecomunicacions que es disposava. Malgrat que el 70 per cent de l'àrea de cobriment dels TRAC ja queda coberta per la banda ampla rural, estem en negociacions amb Telefónica i Iberbanda perquè puguin aplicar el Wimax als seus sistemes, que en aquests moments estan donant. Sobretot perquè el sistema Wimax ens permet metodologia i tecnologia IP, a més a més del mateix Wimax.

I, finalment, dir-li, senyor diputat, que l'objectiu d'aquests 1.325 nuclis es poder arribar fins i tot en el futur a cobrir el cent per cent del territori.

El president

Honorable conseller, gràcies.

— Pregunta al Govern sobre la sobreocupació d'habitatges (tram. 310-00045/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor conseller de Medi Ambient i Habitatge, la nostra pregunta, que ja s'ha fet en aquest cambra en aquest període de sessions, té una preocupació. Més enllà de la situació del mercat de l'habitatge –que ens preocupa i ens preocupa de forma important–, sobretot tenim la preocupació de la situació actual del mercat amb relació

a aquelles persones més desvalgudes i amb menor nivell de renda. Ens preocupa el fenomen de l'assetjament immobiliari, el de l'infrahabitatge i el del parc de l'habitatge buit, però de forma especial aquell fenomen que podem anomenar de la «sobreocupació d'habitatges». D'aquest darrer tema, conseller, volem conèixer el capteniment del Govern, perquè entenem que això afecta no només el debat del desplegament de la futura llei de l'habitatge, sinó també les polítiques d'habitatge del seu departament i, entre ells, el decret de mínims d'habitabilitat.

Entenem que el problema de la sobreocupació dels habitatges és un fet constatable però realment poc estudiat. Quin és l'abast del problema, hauria de ser un objectiu bàsic de l'acció del Govern per conèixer àrees, zones, situacions i les actuacions que es duen a terme avui per combatre-les.

Volem evitar, conseller, i vostè ho sap, el discurs segregacionista, i fins i tot el tint xenòfob que a vegades té alguna reacció amb relació a aquest tema, que en ocasions plana sobre aquest debat.

Apel·lem, conseller, a un tractament social i objectiu, mitjançant noves mesures d'intervenció pública per tal d'abordar aquest tema. Concretament, conseller, aquest problema en dos aspectes fonamentals. Ens interessa saber si la nova normativa és capaç de dotar els ajuntaments de major capacitat d'intervenció en aquest tema, ja sigui en matèria de control, d'inspecció, com en capacitat sancionadora. La llei parla exactament d'aquestes qüestions, però vull constatar de la seva opinió la capacitat d'orquestrar-les. I ens interessa saber, també, si es preveuen, conseller, mesures, aquelles mesures d'acord social per tal de prevenir el fenomen de sobreocupació més que no només tractar-lo *a posteriori*, sinó prevenir-lo, com per exemple una proposta d'acord amb agents socials, de forma tal que la gestió del primer habitatge, sobretot en els treballadors immigrants, que són principalment els més afectats per aquesta situació, pugui tenir una intervenció activa d'empresaris i de sindicats per evitar aquesta qüestió.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Gràcies, conseller.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, el conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Senyor president... Senyor diputat, dir-li que, evidentment, en el Projecte de Llei del dret a l'habitatge es diu justament: «Habitatge sobreocupat és aquell en què s'hi du a terme una activitat d'allotjament amb ocupació excessiva en consideració a la superfície i els serveis de l'habitatge, tal com la determinen els estàndards de la superfície per persona, fixats com a requisits mínims

d'habitabilitat a Catalunya. No s'entendrà que constitueixi situació de sobreocupació als efectes d'aquesta llei les unitats de convivència vinculades per llaços de parentiu fins a segon grau, encara que superin aquests estàndards.»

Evidentment, aquest és un dels temes de la màxima preocupació del Govern, i així ho ha expressat en diferents moments, relacionant-se essencialment amb tots aquells municipis, uns de l'entorn metropolità de Barcelona i altres en altres llocs de Catalunya, en els quals s'està produint això.

Per què ens preocupa especialment? Ens preocupa per tres raons fonamentals. La primera és perquè d'unes necessitats s'està fent un abús. És a dir, quan un habitatge que podrien viure-hi cinc o sis persones s'està llogant a trossos, a tres-cents euros, a vint, evidentment s'està fent un abús, i s'està espoliant, en aquest cas, unes persones que tenen una necessitat bàsica.

En segon lloc, això genera un problema afegit de convivència. Problema afegit de convivència que afecta, d'entrada, l'Administració local i, posteriorment, evidentment, el Govern de Catalunya, com no podria ser d'una altra manera.

Per tant, com creiem que s'ha d'intervenir aquí? S'ha d'intervenir a tres nivells. Primer, la mateixa llei preveu no solament el dictamen de com és la sobreocupació, sinó com es combat la sobreocupació. Però mentrestant això no arriba, hem de prendre mesures. I, en aquest sentit, és propòsit d'aquest Govern establir un decret on quedi clar quins són els mínims d'habitabilitat, i aquests mínims s'hauran establert fruit d'un diàleg ja començat tant amb els professionals del sector com amb els ajuntaments, entenent que es pot complementar la xifra màgica del nombre de metres quadrats, sobretot, també, amb uns paràmetres sociosanitaris, que són els que s'haurien d'articular amb el primer, no fos cas que féssim mesures injustes i mesures segregacionistes, com molt bé vostè explicava.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre l'elaboració del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2007 (tram. 310-00043/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Economia i Finances, a aquest diputat que li parla i al Grup Parlamentari Popular que representa, ens agradaria saber quin és el seu propòsit de capteniment amb relació al pressupost de la Generalitat per a l'any 2007. Vostè sap perfectament que aquesta és la llei més important

que un parlament aprova en el transcurs d'un any, del seu exercici, no? I vostè sap també que a hores d'ara, pràcticament a final del mes de març del 2007, seria raonable que haguéssim pogut ja debatre aquesta llei, aquest projecte de llei, en aquest Parlament.

Curiosament, va ser tan bon punt presentar o anunciar la nostra pregunta que hem llegit en els diaris que vostè sembla –només parlo del que conec per la premsa– que presentarà aquest projecte de llei, en una reunió extraordinària del Govern, demà mateix. Ens agradaria saber si això és així, ens agradaria que expliqués quines són les línies mestres d'aquest pressupost, quin és el motiu pel qual això es retarda tant i, en definitiva, doncs, quin és aquest pressupost que veurem, com el pensa finançar i quins són els principals fons que afrontarà.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia del Govern, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Bé, molt honorable senyor president, il·lustre senyor diputat, senyores i senyors diputats... Com vostè sap, es van celebrar eleccions al Parlament de Catalunya l'1 de novembre de l'any passat, de l'any 2006; el Govern va prendre possessió el 29 de novembre, de manera que era obligada la pròrroga dels pressupostos. Del 29 de novembre al 30 de desembre era impossible dur a terme tot el tràmit que exigeix l'aprovació dels pressupostos, de forma que el 27 de desembre es va signar, es va aprovar el decret de pròrroga.

I la seva pregunta no pot ser més oportuna: demà, efectivament, espero que el Govern aprovi el Projecte de llei de pressupostos i que pugui tenir entrada en aquest Parlament. I, escolti'm, senyor diputat, ja veu quina és la forma d'actuar, fulminantment, a partir d'ara, si vol vostè que els pressupostos es presentin aviat, no?

Molt bé, moltes gràcies, senyor diputat.

(Remor de veus i rialles.)

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies, honorable conseller. Francament, li agraeixo molt el consell; a partir d'ara..., és clar, si jo hagués sabut que vostè tenia tanta pressa a presentar el pressupost, immediatament que jo presentés la pregunta, li ho hauria preguntat fa dos mesos. No sé si hauria tingut la mateixa pressa a fer-ho..., o hauria pogut fer-ho, perquè suposo que a la vista de la dificultat que representa organitzar un govern amb tres partits, que tots volen tenir el pes que han de tenir, el poder que han de tenir, imagino el difícil que ha de ser organitzar un pressupost on cada un dels tres partits d'aquest Govern deuen voler estirar el seu per a la seva àrea corresponent de poder, no?

En qualsevol cas, me n'alegro, que vostè presenti demà aquest pressupost, aquest projecte de llei al Govern, espero que l'aprovin, però sobretot espero que el puguem debatre en aquesta cambra abans de les eleccions municipals, perquè és el que tots voldríem, no? Espero que això no quedi en els tràmits interns i burocràtics i que, per tant, aviat en puguem conèixer el contingut aquí, i, sobretot, dos elements importantíssims en què vostè avui no ens dóna llum però en què ens hauria agradat molt que ens donés llum, sobre aquest pressupost.

Un, com quedarà la liquidació del 2006. Això, evidentment, no ho podrem veure fins al 30 d'abril, que vostè té l'obligació de presentar-ho per llei, i per tant sabrem com s'ha liquidat, perquè tan important és com es pressuposta un pressupost, una llei de pressupostos, com també com es liquida –això és importantíssim–, amb despeses en equipaments i en infraestructures. Ens agradarà molt i hi estarem molt amatents per poder-ho comprovar.

I sobretot, també, com finançarà vostè o com preveu finançar l'endeutament acumulat que arrosseguem. Vostè va agafar un pressupost l'any 2004, en el qual també va tenir el seu temps necessari per poder presentar el pressupost, amb un endeutament que ja superava els 16.000 milions, però vostè l'últim el deixa ja en més de 20.000 milions. Per tant, l'objectiu que vostè tenia de reduir l'endeutament, no l'ha aconseguit, i en aquests moments les notícies que tenim de com anirà aquest pressupost no fan...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...que dir que hi ha més despesa. Com la finançarà i com reduirà aquest endeutament? I aquest dèficit zero que tots volem, com l'aconseguirem?

Gràcies.

El president

L'honorable conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, moltes gràcies. Senyor diputat, ja vaig comparèixer davant d'aquesta cambra, a la comissió corresponent, a finals del mes de gener, i en aquell moment vam adoptar un compromís que estem complint escrupolosament, de dir: «Durant el mes de març es presentarà el projecte de llei al Parlament.» Així serà: demà, dia 30 de març, presentarem en aquest Parlament el Projecte de llei de pressupost. Després s'entrarà dins del que és la tramitació parlamentària habitual. Forma part de les prerrogatives del Parlament decidir els ritmes, calendaris, etcètera. Nosaltres som molt respectuosos, però és evident que ens agradaria que això anés amb la celeritat adequada perquè poguéssim tenir aprovat el pressupost, segons els nostres càlculs, a finals del mes de juny, primers del mes de juliol.

Això semblaria el que és raonable d'acord amb tot el calendari de tramitació parlamentària i tenint en compte aquells nous aspectes, aquells nous punts que, per tal de garantir-ne una major transparència, una major participació dels diputats, estableix el nou Reglament. De manera que jo crec que això entra dins dels terminis normals. Vostè repassi governs de coalició, dels quals..., bé, amb suport a governs de la Generalitat, etcètera, vostès veuran, quan hi ha hagut pròrroques pressupostàries, que normalment s'ha tardat més a presentar el projecte de llei.

Aquest projecte de llei és un projecte ambiciós, ho ha de ser, serà un projecte ambiciós; un projecte presentat en un moment en què l'economia del país va bé –això és evident. Seguim tenint grans reptes al davant, als quals ha de fer front el pressupost: polítiques socials –importantíssim–, estem en el moment del desplegament d'un nombre important de polítiques que exigeixen un gran esforç...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...des del punt de vista de la prestació d'aquestes polítiques, en mestres, en metges, en assistència social, en diferents camps, de manera que aquesta segueix sent, com va ser en el passat, la principal prioritat, i, naturalment, un gran esforç de gestió, mantenint el que s'ha fet fins ara, que és reducció del dèficit i contenció del deute. Vostè examini les xifres i veurà...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...com amb relació al PIB hem reduït el pes del nostre deute.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per formular la següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre la clausura iminent de les emissions de Televisió de Catalunya al País Valencià (tram. 310-00046/08)

...l'il·lustre senyor Oriol Pujol, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, és reiteratiu però, davant l'imminent anunci d'acte de tancament de TV3 al País Valencià, voldríem saber per part de Convergència i Unió què han fet el Govern i els que avui en són els membres, què pensen fer-hi i quina res-

ponsabilitat creu vostè que tenen el Govern i els diferents membres que el componen.

El president

L'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Senyor president... Senyor diputat, senyores i senyors diputats, succintament, el que hem fet ha estat remetre una carta, particularment jo mateix, al conseller de la Presidència del Govern valencià, que és el responsable de mitjans de comunicació, per instar-lo que puguem veure'ns immediatament, que se sumi a un model de conveni com el que es va establir amb el Govern balear i que mentrestant no fem això, que no executi la intenció de posar fi a les emissions de TV3. Aquests són els termes de la carta.

A més a més, hi ha hagut un contacte telefònic del president de la Generalitat amb el president de la Generalitat Valenciana en els mateixos termes, i estem expectants, per tant, de poder tenir aquestes reunions i veure com es clou. Aquesta és la part final de les reunions que hem tingut fins ara.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Bé, senyor conseller, ja hem sentit diverses vegades –ho hem anat seguint– que al voltant de l'acord de reciprocitat vostès pretenen, per entendre'ns, plantejar la solució final al voltant del que entenem nosaltres que és un cert pedaç. Entendrà que sorprèn, sorprèn que la solució final, aquest pedaç, vingui precisament de la mà del Partit Popular, que és qui ho pretén executar i, finalment, tancar, no?

Fixi's, senyor conseller, que jo li preguntava què ha fet vostè, no? I és bo que el Govern en bloc això ho assimili, no? Analitzi com ha anat i sabrà –crec jo, eh?– com ha d'actuar.

Tardor del 2005. Reunió de l'Associació Cultural del País Valencià, el que aleshores era ministre d'Indústria i Energia, senyor Montilla, avui molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, i un destacat diputat d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats. Tardor del 2005, senyor conseller. Se'ls convenç, a l'Acció Cultural del País Valencià, a abandonar l'espectre radioelèctric per on emetien i a sotmetre's als canals 47 i 55 de la TDT.

Ara la Generalitat Valenciana el vol tancar, sorprenentment amb informes tècnics del mateix ministeri del qual era ministre el senyor Montilla. I ara el ministre, que ja no és el senyor Montilla, que és el senyor Clos, senzillament se'n renta les mans.

Senyor conseller, vostè ha d'anar al fons de la qüestió. Ens volen eliminar uns referents d'espai comuns de llengua i cultura. I el PP no serà l'únic botxí per fer aquest espai encara més petit. Quina voluntat política

tenen vostès, senyor conseller? Durant vint-i-un anys, Convergència i Unió ha tingut una voluntat política clara i manifesta, i TV3 s'ha vist a València –TV3 s'ha vist a València. Ara els toca a vostès.

Sorprenentment, sumen a la voluntat del Partit Popular la seva desídia, la seva renúncia i fins i tot la trampa parany que al seu dia va gestar en aquella reunió de la tardor del 2005 el que era aleshores ministre d'Indústria i Energia, avui molt honorable president de la Generalitat, senyor José Montilla. Ho va gestar ell, ell va posar la pedra a la sabata. El que aleshores no varen aconseguir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo. El que no van aconseguir ni Barrionuevo ni Zaplana, resulta que ho va gestar l'avui president de la Generalitat.

Escolti'm, no els demanem la independència: els demanem, senzillament, que defensin una freqüència.

El president

El senyor conseller té la paraula. (*Pausa.*) Va sol.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Senyor president... Senyor diputat, senyores i senyors... Vostè ha fet una intervenció extremadament injusta, em sembla. Jo he estat molt curós, i no hi ha molt temps per fer la història concreta. He dit que tothom va fer el que va poder, en circumstàncies que eren molt difícils per a tothom. I de moment ho deixarem així.

El problema no és que el Govern valencià ara pretengui actuar a partir d'un informe tècnic. No és un informe tècnic, no és un problema tècnic. Si fos una qüestió tècnica, la utilització de l'espectre, la clau de volta seria en el ministeri. Però és una qüestió de títol habilitant, i tota la història d'aquestes emissions hem sabut que era un títol habilitant, i quan el Govern valencià es planteja ara intervenir és a partir del títol habilitant. El que fa aquest Govern és intentar plantejar la qüestió de fons, i, com que no la podem resoldre immediatament perquè no hi ha base legal per fer-ho, per trobar una solució estable el que fem és intentar recórrer a la possibilitat concreta que hi ha ara mateix, que és la del pacte polític. I jo els he agraït el suport que donaven tots vostès perquè es fes aquest pacte de reciprocitat.

Aquesta era la política correcta que es va fer servir el 2004, en les condicions del 2004. I ara que hi ha més espectre, en les condicions de la TDT, la política correcta és intentar resoldre el tema del títol habilitant. I vostès saben que la situació de TV3 emetent pel territori valencià és precària, perquè obligaria a replantejar tota la compra de drets d'emissió, si es plantegés en termes estrictes.

Per tant, el que haurem de fer és anar a trobar una solució estable. La via és la via de la negociació i la via de la

reciprocitat. I res vertebrava tant el nostre territori com-partit com la via de la reciprocitat.

El president

Té la paraula, seguidament...

— Pregunta al Govern sobre l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència (tram. 310-00047/08)

...en nom del Grup Parlamentari, també, de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, la nostra pregunta és per saber en quina situació es troba el desplegament a Catalunya de la Llei estatal de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, senyora Carme Capdevila, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Miri, el desplegament de la Llei d'autonomia personal i atenció a la dependència, pel que fa a Catalunya, resta condicionat a l'aprovació per part del Consell de Ministres dels tres reials decrets que regularan el desplegament de la llei: un és pel que fa al sistema de la valoració; l'altre, el decret de prestacions, i la regulació de la Seguretat Social dels cuidadors informals.

Amb tot, li haig de dir, senyor diputat, que a Catalunya estarem preparats per a aplicar la llei a partir del proper mes d'abril.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies. Consellera, amb el que vostè ens diu es veu clarament que la Llei de la dependència envaeix les competències de la Generalitat, tal com nosaltres varem dir. I vostès varen dir que no la portaven, falsament, al Tribunal Constitucional per no endarrerir-ne l'aplicació. Però el que en farà endarrerir l'aplicació és precisament la inoperància i la falta de previsió del seu Govern.

Vostès parteixen d'un greu incompliment, com va ser la no-creació de l'agència catalana d'atenció a la dependència. Ara vostè ha d'atendre aquesta llei i no té l'agència a punt, l'estructura a punt. I això va ser pel protagonisme del Departament de Salut i del Departament, aleshores, de Benestar, que, pels seus protagonismes, va passar això per davant, abans del servei a les

persones. I per això aquesta agència no existeix, tot i que consta al pacte del Tinell i al pla de govern aprovat l'any 2004. Per tant, vostè no té aquesta estructura per fer-hi front.

I, a més, hi ha una manca de presa de decisions pel seu departament. Moltes comunitats autònomes ja saben com afrontar la valoració de la dependència; vostès no. Jo la convido que quan surti d'aquest Ple truqui al seu departament, al telèfon d'informació, i l'informaran que no saben res. I això precisament és el que no pot ser. I les oficines que abans eren de Benestar, que ara són de Governació, tampoc saben res; també he fet la prova.

I per tant això no pot ser, consellera. No pot ser que una persona amb malaltia mental, amb un problema de discapacitat psíquica..., que els seus familiars vulguin saber com funcionarà la llei i els diguin: «Els de dalt no ens diuen res.» Això és el que diu el seu telèfon: «Els de dalt no ens diuen res.» I a això, jo crec, consellera, que hi ha de posar remei. Vostès que són els del patriotisme social sàpiguen que el patriotisme social comença atenent bé, informant i donant resposta a la gent. Vostès tenen uns telèfons d'informació i d'atenció que donen l'esquena als ciutadans que tenen aquesta situació de dependència. I per això els demanem urgentment que hi posin remei.

La llei va entrar en vigor l'1 de gener d'enguany i, a més a més, a partir del mes d'abril, com vostè diu, les valoracions han de començar. Però vostès encara no han dit ni on es farà ni on es podrà atendre. Per tant, li demanem que posi remei a aquesta situació de desinformació i de desatenció a les persones amb dependència.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Miri, senyor diputat, vostè sap que a Catalunya tenim el programa Prodep, que és el que treballa, com a organisme públic, i el que gestiona les actuacions en matèria de protecció de les persones amb dependència des d'una vessant interdepartamental. D'aquest programa, el Prodep, en sortirà properament l'agència catalana de la dependència. Però jo li diré les actuacions amb les quals el Departament d'Acció Social i Ciutadania està treballant en aquest moment, perquè, tal com li he dit abans, el mes d'abril estarem en disposició de poder fer el desplegament de la llei.

Miri, en aquest moment s'està treballant en la campanya d'informació que hem d'adreçar a totes les persones en situació de dependència. I dic «s'està treballant», perquè abans li he dit també, a vostè, que ens falta, està pendent l'aprovació d'un real decret, que és el que regularà els mínims, el copagament, etcètera. (*Remor de veus.*) Aquest decret és bàsic per nosaltres poder donar aquesta informació.

En segon lloc, s'està treballant en un sistema d'informació, coordinat amb els ajuntaments i amb els sistemes de salut, entitats locals, proveïdors de serveis socials, per poder traspasar, a través del suport d'un *call centre*, aquesta informació a tota la ciutadania.

Hem posat en marxa un sistema d'atenció a la dependència, a través del sistema català que s'implantarà a través dels serveis socials, que gestionaran l'atenció i la recepció de les sol·licituds, i, com deia, això ho farà l'atenció primària.

S'ha creat..., estem a punt de la creació de vint-i-tres equips de valoració de la dependència, que tindran una capacitat de realitzar 125.000 valoracions l'any, distribuïts arreu del territori i preparats per fer les valoracions en els domicilis.

S'ha fet –i ho estem preveient a través dels convenis marc– un reforç dels serveis d'atenció social primària per a l'elaboració dels programes individualitzats previstos en la llei, com vostè sap.

I estem a punt de concloure el decret...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...que ens ha de permetre el desplegament de la llei a Catalunya.

El president

Gràcies.

Interpellació al Govern sobre el Pla de millora per a l'educació secundària (tram. 300-00028/08)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el Pla de millora per a l'educació secundària. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Carina Mejías.

El vicepresident primer

Pot començar, senyora Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, no cauré en el parany de fer-li una interpellació amb el to que se li ha fet aquest dematí, un to catastrofista, però tampoc de fer una interpellació amb el to cofoista que he sentit en algunes de les respostes que avui, en matèria educativa, s'han donat en aquest Parlament, per fer veure... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Perdó, perdó.. Senyora Mejías, si us plau, perdoni un moment, perquè així intentarem que els diputats i el conseller que estan xerrant puguin fer-ho fora o en una altra ocasió. Si us plau... (*Pausa.*) Gràcies. Pot continuar.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Li deia, honorable conseller, que si bé no és tot tan catastrofista com ens ha fet veure

aquest dematí el senyor Robles amb la seva interpellació, tampoc és tot tan cofoista com ens han fet veure algunes de les respostes que s'han lliurat en aquest Parlament respecte a matèria educativa, en resposta a la senyora Camats o en altres preguntes que s'han fet en matèria educativa.

Dir-li que m'he decidit a fer-li aquesta interpellació, perquè realment penso que portem molt de temps perdent grans oportunitats. Hem viscut una etapa d'una profundíssima ineficàcia en el Govern en matèria educativa i tinc la impressió que, en aquests moments, això no canviarà. Tingui en compte, senyor conseller, que pel Partit Popular –i la veritat és que em congratulo de portar aquest tema a debat del Parlament– ha sigut sempre l'educació una prioritat en tots els llocs en què hem governat, tant a les comunitats autònomes, com quan ho hem fet en el Govern de l'Estat. I d'aquesta prioritat n'hem extret dos objectius, que vull que tingui clars, que quan el Partit Popular li parla és la nostra única finalitat. El primer és aconseguir millorar la qualitat del sistema educatiu. I el segon, que ha de ser el nostre objectiu principal, és millorar el rendiment dels nostres alumnes –el rendiment escolar–, és a dir, lluitar contra aquest tremend fracàs escolar que avui en dia tenim.

L'educació, per tant, necessita estabilitat, i tal com hem vist aquests dies de debat no és això precisament el que aporta aquest Govern. Hem estat incapaços de liderar projectes que portin solucions a veritables problemes que té l'ensenyament, que estan en boca de tots i que podem veure cada dia en els mitjans de comunicació, i ara, que portem quatre mesos de legislatura, de l'únic que hem parlat ha sigut de conflictes competencials, que creguin que, a diferència del que opina el senyor Puig, això no interessa gens la comunitat educativa, com tampoc ha sigut ella la que ha fet un *drama* per una hora més de castellà al currículum. Són, per tant, debats estèrils, que tota la comunitat educativa ha denunciat, per tal que no s'installin en l'educació, aquestes batalles polítiques, i que veritablement el que hem de fer és alguna cosa positiva per a ells.

Tinc la sensació que estem perdent un temps valuós, moltes oportunitats en educació per als nostres joves, i que el futur ens passarà factura. Hem estat pràcticament tres anys discutint el Pacte nacional per a l'educació –signat en fals, senyor conseller, amb presses–, basat en acords de finançament que garanteixen la convivència de les dues xarxes educatives, que garanteixen també la implicació de totes dues en l'atenció dels alumnes nouvinguts, i també per implementar la sisena hora, però poc resolutiu en el que és el dia a dia a les aules, els problemes reals de l'educació. I em remeto a les notícies que han sortit en els mitjans de comunicació aquests últims dies i als comunicats fets pels sindicats, que avui mateix han amenaçat amb mobilitzacions si no es donen solucions.

Lluny de fer una autocrítica, el que fem és posar totes les esperances en el cabàs de la propera llei d'educació, que s'emportarà per endavant, senyor conseller –i és la meua opinió–, més temps i més diners. Mentrestant, tots els indicadors, tant nacionals com internacionals, assenyalen que Catalunya no va bé, que hi ha grans déficits en matèria educativa, que són necessaris canvis

importants, prendre mesures organitzatives, directives o programàtiques, i estimular els alumnes i els professors per tal de millorar el rendiment escolar. Suposo que vostè sap que els objectius acordats a Bolonya el 2010 són els que ens han posat un horitzó més aviat proper que hem d'aconseguir.

Tampoc s'aborda com millorar els greus problemes de convivència –aquest dematí n'ha parlat amb el senyor Robles– entre els alumnes, i els alumnes i professors, el tractament de conflictes a les aules. Dir-li que són diàriament notícia i que el Síndic de Greuges ha trobat suficientment important el problema com per fer un informe especial, que, a més a més, aporta tota una sèrie de solucions que crec que hem d'implementar.

El nostre grup va presentar una proposta amb aquesta qüestió a l'última Comissió d'Educació per modificar precisament un dels instruments més importants, que és el Decret de drets i deures dels alumnes, i que curiosament s'hi va votar en contra.

Ens agradaria saber quina és la proposta que ens fa per a tot això. Com hem de valorar aquesta situació? Hem d'escoltar el professorat? És necessària una llei, senyor conseller? Ens convé o esperem a posar mitjans per solucionar els problemes?

Per nosaltres, el Pacte nacional per a l'educació ha sigut una gran oportunitat perduda per solucionar els greus problemes que avui pateix el nostre sistema educatiu. Amb el pacte no abordem cap dels problemes importants del sistema català i hi ha una manca total d'objectius per millorar la preparació i el rendiment dels nostres alumnes, que són o han de ser el primer objectiu.

En el pacte, la secundària, que és justament la més necessitada d'atenció, va ser la gran oblidada. Ni una sola mesura per a la secundària. Tant és així que l'últim conseller, el senyor Del Pozo –que, per cert, ara no hi és i que ha sigut designat per fer la nova llei d'educació– va haver d'impulsar un pla de millora, del qual ara vull parlar-li.

El Pla de millora de la secundària és, sens dubte, o així ha estat valorat per part del professorat, l'acció més perjudicial de totes les que s'emmarquen en el Pacte nacional per a l'educació. Dit en paraules dels sindicats i d'algun claustre –i a ells els remeto–, respon tan sols a una política d'aparador que pretén emmascarar les alarmes enceses dels últims resultats educatius a Catalunya i per manca de qualitat del sistema.

L'aplicació del departament dels plans de millora ha decebut el professorat, senyor conseller. «Oferir millores econòmiques als centres i al professorat, a canvi de millores en el percentatge d'aprovat anuals en la secundària, en el batxillerat i en els cicles formatius de grau mitjà, sense cap control extern per saber si aquestes millores són reals o no, és senzillament una proposta indecent» –i no són paraules meves, són paraules d'algun sindicat. En paraules d'un claustre, de l'acord d'un claustre: «L'augment del pressupost, si es milloren resultats, sembla una mena de xantatge», no són paraules meves, estan recollides en un acord de claustre.

Dir-li, senyor conseller, que la seva responsabilitat és aportar als centres aquells recursos, si veritablement els

necessiten, i mai fer-los condicionar a la millora o no dels resultats; aquesta és la seva responsabilitat, i vostè l'ha d'abordar, senyor conseller. No podem convertir l'ensenyament en un pacte de diners a canvi d'aprovats. Qui controla això? Qui assumeix la responsabilitat d'avaluar des de fora els resultats d'aquest pla de millora? Els centres no poden ser, a la vegada, jutges i part. Molts professors i professores s'han indignat amb aquesta proposta; altres l'han acceptat, simplement perquè el seu centre necessitava millores.

El plantejament, per tant, pel Grup Popular i per molts dels sindicats i de les associacions de professors, és erroni, atès que incita a donar unes qualificacions superiors per tal de continuar obtenint els recursos promesos. Podria fomentar, a més a més, la promoció d'alumnes que encara no estan prou preparats, o condicionar aquest nombre d'aprovats en funció de les necessitats dels centres.

En resum, senyor conseller, l'educació secundària amaga avui un gran percentatge de frau a la societat. El departament ha d'assumir aquesta responsabilitat de vetllar per evitar precisament aquest frau, que ja no existeix cap control als centres, externs, sobre els coneixements reals dels alumnes al final de l'ESO, i cal implementar-los.

La solució és fàcil, senyor conseller. Vostè té la responsabilitat, i simplement el que ha de fer és precisament establir, implementar aquests controls que siguin externs als centres, fets per la mateixa Administració, que ha de fer-se'n responsable i aprofitar aquesta oportunitat que els plans de millora li dona per resoldre un greu problema.

Entre altres problemes, que també trobem, hi ha: la manca d'estímul que presenta el sistema, la falta de vies que donin satisfacció a les diferents capacitats i interessos de l'alumnat.

Vostè, en la seva compareixença com a conseller per explicar el pla de govern, va parlar de vies alternatives, de possibilitats de professionalització, i clar, nosaltres el que volíem saber és exactament com pensa implementar això. De quina manera hi pensa donar sortida, perquè és una gran oportunitat per a aquells alumnes que no són capaços d'estar-se massa hores a la classe, que necessiten una activitat més pràctica, més tècnica, i que, a més a més, pràcticament el conjunt de la comunitat educativa ho demana fa temps; és el que la Llei de qualitat parlava d'itineraris, i que, en aquell moment, va semblar una iniciativa a rebutjar i que ara sembla que s'aplica.

Per altra banda, també, volíem parlar de finançament; és a dir, la quantitat que aplicarà a aquests plans de millora consta en algun lloc quina serà? Quants diners dedicaran a aquesta implementació?

I per últim, respecte al professorat. Vostè sap que aquests dies s'ha fet la convocatòria més important de places de professors. Però tot i així, la implementació de la sisena hora ha creat gravíssims problemes per la falta de professionals que puguin respondre. En aquests moments seguim en la mateixa situació. De tots és conegut que l'Administració ha repetit constantment que els llicenciats tenen poca preparació pedagògica per donar classes als alumnes de secundària i, en canvi, quan a

l'Administració li ha interessat, els ha enviat a donar classes als alumnes de primària. Això no és correcte i vostè ho sap. Volem saber exactament quines mesures aplicarà perquè després, ateses totes aquestes problemàtiques, els plans de millora donin el resultat que sigui necessari i que després els indicadors internacionals no ens tornin a col·locar a la cua del rendiment escolar.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, president. Senyora diputada i senyors diputats, començo per on vostè ha acabat. A la cua dels indicadors internacionals és des d'on estem començant a reaccionar ara, després d'una política, la del Govern del Partit Popular, que durant vuit anys ens ha portat exactament a aquest lloc; és aquí on estem ara, després del temps en què vostès van governar a Espanya i a Catalunya amb una coalició parlamentària, de fet, amb uns socis que eren el Govern conservador de Convergència i Unió. I el que estem fent, ja en el mandat anterior i ara, és precisament reaccionar des d'aquesta situació pèssima en què vostès van deixar el país i l'educació del país. I ho estem fent, jo crec que amb tota la fermesa i amb totes les conseqüències i amb tota determinació.

Miri, el Pacte nacional per a l'educació, que vostè ha esmentat reiteradament, si alguna cosa és, és l'expressió de la voluntat àmpliament compartida i explicitada de tota la comunitat educativa. No, ja sé que vostè ha citat un sindicat concret. Observo, en fi, amb un cert interès, diguem-ne que sociològic, la coincidència entre el Partit Popular i un sindicat que no ha signat el Pacte nacional per l'educació. En fi, és una notícia, diguem-ne, interessant en aquest país. Ja ho comentaré també amb ells, perquè vegin quina mena de coincidències acaben aconseguint.

Mirin, la interpellació que vostès han formulat tractava..., amb relació als plans de millora, dels quals, efectivament, vostè ha fet menció en una certa..., petita part de la seva exposició. I li donaré el que jo crec que és explicació suficient amb relació a aquests plans de millora, perquè vegi que són en si mateixos pura continuïtat i coherència amb la filosofia, amb la voluntat i amb els continguts del Pacte nacional per l'educació, que efectivament no va esgotar, ni molt menys, tots els aspectes del sistema educatiu, ni tampoc ho pretenia, però Déu n'hi do la feina que va representar de delimitació, d'identificació de qüestions i de fixació de línies i estratègies.

Els plans de millora són, diguem-ne, un fill natural del pacte, eh?, i un fill que està començant a créixer amb saviesa, «en edat i en saviesa», com deia l'Evangeli. Mireu..., però només portem quatre mesos d'aplicació dels plans de millora, eh? És a dir, vostè diu que no vol fer catastrofisme, però Déu n'hi do: portem quatre mesos d'aplicació dels plans de millora aquest curs, i ja n'estem traient conclusions d'una, en fi, contundència

i d'un grau de definició que em sembla que no només no es mereixen, sinó que estan carregats d'inexactituds i de falses impressions.

Mireu, el Pla de millora és l'expressió conjunta i explícita dels principis d'equitat, de cooperació, de confiança, de compromís i de coresponsabilitat. L'objectiu que hem explicat en aquest Govern és arribar a uns graus i uns percentatges molt superiors als actuals quant a èxit en el final de l'educació secundària obligatòria, al final de l'ESO, i com a conseqüència d'això també en un grau molt superior, un percentatge molt més alt d'alumnes, de nois i noies matriculats bé sigui a batxillerat, bé sigui en algunes de les modalitats de cicles formatius de formació professional. I això, per cert, com vostè diu –si vol després un altre dia ho podem discutir amb més calma–, inclou discutir bé i aplicar bé mesures, no d'itineraris diferents, sí de comprensivitat i atenció individualitzada del concepte «escola i treball», també a l'educació secundària obligatòria. I és el que farem, efectivament.

Però mentrestant els plans de millora són una primera línia d'avenç, una primera línia de definició de mesures encaminades directament a l'èxit escolar, que són per elles mateixes, em sembla, perfectament autoexplicatives. He mencionat els principis d'equitat, de confiança, de compromís, de coresponsabilitat.

El paper dels plans de millora, quin és? És el paper d'emetre un missatge potent i clar al conjunt del sistema educatiu, als centres de secundària explícitament, respecte a la voluntat ferma de l'Administració educativa, del Govern, del Departament d'Educació, per dir «hem de reaccionar», i ho hem de fer junts. No ens conformem on estem; som conscients que hem de millorar i que hi ha un camí per recórrer. I aquesta reacció, aquesta funció catalitzadora, els plans de millora l'estan complint perfectament.

És un missatge de no-resignació, de no-conformisme, és un missatge d'ambició i, molt especialment, de confiança en els docents d'aquest país, tota la que a vostè li falta, senyora diputada, que nosaltres tenim, i sabem que la podem tenir, i sabem que hi han centenars, milers de professors que esperen aquest missatge de confiança i esperen veure'l confirmat en la pràctica. I és el que estem fent.

Mireu, hi han dos tipus d'instruments concrets en aquest terreny. Hi ha el pla de millora, diguem-ne, de concepció simple, que és d'aplicació inicial, que significa, diguéssim, una primera mesura de dotació d'autonomia als centres, en el sentit de formular a la seva manera, amb el seu llenguatge, amb els seus recursos i amb la seva filosofia una determinada via de millora del conjunt de la seva activitat, naturalment incloent-hi els resultats, perquè d'això es tracta. I jo comparteixo amb vostè que hem de millorar els resultats acadèmics dels nostres alumnes, i el que estem fent és estimular els centres a exercir la seva capacitat, amb la seva autonomia i amb la seva professionalitat, per avançar en aquest camí. I això també significa recursos econòmics globalment per ajudar que els centres formulin i posin en pràctica aquests plans, naturalment. Ara, això no té res a veure amb cap mecanisme ni de xantatge ni de condiciona-

ment de diners per resultats, en absolut. I així ho han entès tots els centres que ho estan, en aquests moments, aplicant d'una manera perfectament definida.

Miri, en aquests moments tenim plans de millora inicials a 180 centres de tot Catalunya, i tenim plans de millora i suport, que són un grau més avançat, que implica un pla d'actuació immediat per a aquest curs, però sobre-tot un pla estratègic a tres anys, en què ja es comença a plasmar el concepte d'autonomia de centres amb major abast i amb major concreció. I això ja s'aplica en 192 centres, dels quals 118 són instituts d'educació secundària. És a dir, més del 60 per cent dels centres d'educació secundària del país estan aplicant el concepte de pla de millora.

Suposar que això és una operació de xantatge o suposar que ho fan forçats per una determinada política de repartiment de quatre pessetes –que són molt pocs, els que hi han encara en aquests plans– és tenir una consideració baixíssima i una confiança nul·la en els professionals d'aquest país. I em sap greu que ho formulï en aquests termes, perquè no s'ho mereixen –no s'ho mereixen. Al contrari, es mereixen la confiança que els donem, i es mereixen més del que els estem donant, i és la que els donarem.

A partir d'ara, amb el desplegament de la LOE podrem, efectivament, definir què vol dir «autonomia de centre», i és el que estem fent. Ho estem fent amb els decrets d'ordenació curricular, que ben aviat arribaran i que ben aviat estaran vigents, i a partir d'aquí, a partir d'aquesta ordenació, estarem en condicions del tot de passar de l'experiència que representa el pla de millora, que no passa d'aquí... Són tots, o són..., no tots, són molts, ja, els centres que l'apliquen; però ni són tots ni està regulat com un criteri definitiu. Hem de passar de l'experiència a la normalitat, i hem de passar de la possibilitat a la normalitat, de l'excepció a l'absoluta estabilitat del concepte d'autonomia expressada en projectes educatius. I això és el que farem a partir d'ara.

I amb aquests criteris estarem en condicions, efectivament, d'acostar-nos en les millors condicions a la redacció de la llei, que vostè també sembla menystenir o convertir en una pura qüestió quasi de tràmit. No, la llei és molt important, perquè per primera vegada ens donarà, a aquest país, per primera vegada, després de vint-i-cinc anys d'autogovern, la possibilitat d'expressar-nos, de definir quines són les nostres conviccions i quina és la nostra filosofia per desplegar el sistema educatiu. El concepte d'autonomia de centre en serà una, de les novetats principals, i el seu potent desplegament. I aquí els centres de secundària hi trobaran, ja li ho ben asseguro, una resposta, diguéssim, adequada, digna i a l'alçada del que efectivament necessiten.

I el que necessiten és confiança, ho repeteixo, necessiten més recursos, i els han d'anar tenint, i els anem tenint, i necessiten recolzament sistemàtic de l'Administració, i necessiten proximitat, i necessiten que el paper en el seu entorn canviï, necessiten que la relació amb els seus ajuntaments i amb la seva comunitat educativa també canviï, i necessiten que les seves activitats de formació professional que en molts d'ells es tenen, com vostè sap, estiguin absolutament incardinades en una rela-

ció concreta i activa amb el territori, és a dir, amb les demandes de les administracions locals, dels ajuntaments i dels empresaris locals. I és a partir d'aquesta autonomia i d'aquest encaix en la proximitat real i en la realitat de cada territori que tindrem èxit a l'educació secundària; també tractament adequat del concepte de transició escola - treball a l'ESO, i després en la formació professional.

I en aquestes condicions el camí cap a l'èxit està obert, i espero que el podrem seguir junts, fins i tot amb vostè, senyora diputada.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Mejías, té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè i jo ens coneixem ja fa temps, i la veritat és que no m'esperava que fes servir un argument tan pobre com el de tirar la culpa al PP de tots els mals de l'ensenyament. Miri, escolti, nosaltres el que vam fer quan vàrem arribar al Govern va ser aplicar la seva llei, la LOGSE, aquesta que vostès van aprovar i que és, precisament, el fruit o la causa de tots els mals de l'ensenyament. I vam elaborar una altra llei que vostès també es van encarregar que no s'apliqués, també anunciant la catàstrofe que vindria a darrere; però és que no hem tingut ni temps de comprovar-ho, si era catastròfica o no, perquè no ens han deixat aprovar-la.

Dir-li que, home..., clar, diu: «Parlem d'educació amb fermesa i dedicació.» Doncs, home, per ser fermes, tres consellers en tres anys, vostè n'és el quart..., escolti, quina manera de guiar l'educació és això? Aquí no hi ha manera de tirar endavant un projecte amb uns objectius clars, perquè cada conseller que arriba en fa un de nou, de projecte.

Jo no sóc portaveu de cap sindicat, senyor conseller. Només em referiré a una roda de premsa conjunta que han fet tres sindicats, tres sindicats de professors, que diuen: «L'aplicació que el Departament està fent dels plans de millora no concorda amb el que nosaltres vàrem pactar. Introdueix mesures que subordinen les dotacions en material i en professorat a la millora dels resultats acadèmics dels alumnes.» Senyor conseller, això ho diuen tres sindicats de professors, tres; no un que no ha signat el pacte, no, tres. A més a més n'hi ha un altre que també ha fet una menció referida a això.

I, miri, no m'expliqui el Pacte nacional per l'educació, perquè sé llegir. Me l'he llegit, i sé que no hi ha ni una sola mesura dedicada a la secundària. I a més a més sé –ho sé perquè m'ho expliquen precisament els representants dels sindicats, de les associacions, de les patronals– que aquí darrere el que hi havia és un acord de finançament per garantir aquesta convivència entre la xarxa pública i la xarxa concertada. És un pacte, pràcticament, de no-agressió, però en realitat, objectius clars per acabar o per millorar el rendiment escolar –ja que no m'agrada fer servir aquest terme de «fracàs esco-

lar»–, per acabar o per millorar el rendiment escolar, doncs, la veritat és que no hem sabut trobar-ne cap.

Diu vostè que porta quatre mesos d'aplicació dels plans de millora. Doncs, miri, en quatre mesos ja té tots els sindicats en peu de guerra. Alguna raó hi deu haver. No m'ho invento, senyor conseller! És que són els sindicats els que li diuen que això no funciona, que aquest no és el camí, que per aquí no anem bé. Vull dir, no és una qüestió que jo m'inventi, ni sóc portaveu de ningú, dels que han signat i dels que no; és que són ells els que ho diuen.

I, clar, intentar per aquest camí aconseguir l'èxit final de la secundària... Escolti, com ho controlarà? Perquè, clar, vostè diu: «Ho posem tot en mans de l'autonomia de centre i confiem en els professors», però, escolti, a part de tot això..., que a mi em sembla molt bé l'autonomia del centre, perquè es puguin organitzar, perquè puguin aplicar, doncs, totes les necessitats que l'entorn del centre necessita, amb aquests plans d'entorn, que vostè parla d'enginyeria educativa i totes aquestes coses. Però, escolti, al final –al final–, després de tot això que ja fa molts anys que en parlem, de comprensivitat, de millorar recursos, de tot això, al final qui comprova els resultats?, qui garanteix que aquests resultats que donen els centres són fefaents? Perquè després arriben els indicadors internacionals i ens tornen a situar a la cua. I aquesta és la realitat, senyor conseller! Vostè ha de garantir que això que li diuen els centres, que això, aquests resultats dels plans de millora, és real, correspon a la realitat. I ara, de moment, no és així –no és així.

Per tant, jo el que li demano és que vostè el que faci és implementar aquells controls que permetin garantir-nos que això que ens diuen és veritat. I ja no li ho dic ni com a diputada, ni com a portaveu dels sindicats, ni com a re: li ho dic com a mare. Jo vull que, quan els professors em diguin que els meus fills tenen un nivell de rendiment, l'Administració m'ho garanteixi a més a més, que m'ho certifiqui, que és la seva responsabilitat.

Menysteniment de la llei. No, jo no menystinc la llei; jo només dic que fa, em sembla que són vuit anys, que fem lleis i, escolti, no hem arreglat res amb aquestes lleis. Si ara ens entestem a fer-ne una altra, l'únic que aconseguirem és perdre més temps i esmerçar més diners en coses que potser podrien ser programes més concrets i més efectius a l'hora d'arreglar problemes veritables que ens trobem cada dia a l'aula. Escolti'm, quin pla, quin mecanisme farà servir vostè per tal d'arreglar aquesta conflictivitat a què es refereixen els professors, els mitjans de comunicació i tot? Perquè, clar, si em diuen: «No, la modificació del Decret de drets i deures –que és un instrument que també demanen tots els sindicats–, em diuen que no, i m'ho rebutgen en una comissió.» Escolti'm, doni'm una alternativa, perquè aquest dematí no n'he sentit cap, i ara en aquests moments tampoc.

Parlem de coses serioses, concretes, senyor conseller, concret i coses.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, senyor president. Senyora diputada, miri, a mi em sembla que, efectivament, estem en condicions de concretar, i de concretar d'una manera fefaent i sense massa dubtes. Estem a mig curs –quatre mesos, quatre mesos i mig, cinc mesos...–, i els sindicats, feliçment, en aquest país, no parlen d'indecència i de xantatge, eh? Parlen de qüestions d'ajust... (*veus de fons*), els sindicats no, parlen de qüestions d'ajust i del funcionament del desplegament d'aquests plans. I em sembla que és bo que parlin d'això, em sembla que està bé. Exerceixen la seva funció, vigilen de prop la realitat, ens fan arribar la seva experiència concreta, i nosaltres els fem arribar la nostra, evidentment.

Ja li ho ben asseguro, senyora diputada: estem en diàleg permanent amb els sindicats sobre aquestes qüestions, sobre els plans de millora i, sobretot, el contingut de desplegament del Pacte nacional per l'educació; també sobre la sisena hora. I la concreció és que hi haurà acord de tots els signants del pacte, tant sobre una cosa com sobre l'altra, especialment sobre la sisena hora, que és, efectivament, la responsabilitat del pacte. Està funcionant la comissió de seguiment, s'ha reunit aquesta mateixa setmana, es reunirà la que ve, i comprovarà vostè com, efectivament, el desplegament d'això, després de tenir els debats, després de l'apassionament implícit en la funció de govern i de representació sindical, arribarà a la conclusió que el pacte està ben viu, que està absolutament en aplicació normal i que l'any que ve hi haurà el segon i ferm grau d'aplicació de l'acord sobre la sisena hora. I que els plans de millora, que d'aquí a un any ja començarem a tenir-ne elements de judici suficients, estaran ja d'aquí a un any acompanyats d'una primera visió global del que vol autonomia de centre; concreta, eh?, amb recursos i regles de joc clars per als centres, i, naturalment, amb mecanismes d'avaluació. I amb una avaluació que és la millor de totes, que és la dels resultats acadèmics.

I és aquest el compromís, naturalment que és aquest. Aquest és l'objectiu i, per tant, també el compromís d'aquest Govern. Ara, escolti, ha de ser d'aquí a un any, d'aquí a dos, d'aquí a quatre i d'aquí a cinc... I això s'ha d'anar produint. Suposo que no pretindrà que ara els indicadors internacionals diguin que els plans de millora ja funcionen. Oi que no està prenent això, espero...? El que tenim ara és el resultat de les decisions i de les polítiques i de les lleis de fa quatre, fa cinc i fa deu anys. Això és el que tenim ara, és el nostre punt de partida. I és tan dolent el punt de partida, en aquest terreny, que hi ha molt camí per recórrer. Privilegi per a mi, perquè el recorreré, ja li ho ben asseguro. I ho faré en col·laboració amb aquests sindicats que es queixen i que protesten i que aixequen la veu, naturalment, perquè sé que estic en condicions de crear, amb aquests mateixos representants dels professionals del país, les condicions de complicitat, de treball en comú, d'estar cadascú en el seu lloc, però de perseguir l'objectiu de l'excel·lència al

sistema educatiu de Catalunya. I això és el que faré, sense cap mena de dubte.

Miri, vostè utilitza la paraula «comprensivitat», també, amb un grau, en fi, de distància evident. Sap quin és el país que obté la millor qualificació en aquests informes internacionals amb què vostè s'omple la boca? (*Veus de fons*.) I europeu? Finlàndia. I quin és el país que té l'educació més comprensiva de tots? Finlàndia. De manera que, en fi, mesurem el que diem. En aquesta qüestió, als mateixos resultats s'hi pot arribar de diverses maneres. Nosaltres seguirem defensant la comprensivitat i seguirem defensant l'aplicació d'un itinerari comú en l'educació secundària obligatòria, amb totes les capacitats de flexibilitat, d'expressió de l'autonomia, d'atenció individualitzada, de diversificació curricular i de posta en comú dels conceptes escola - treball, que és el que necessitem. També des del punt de vista de les preocupacions que aquest dematí expressava; també des del punt de vista de la conducció dels grups, de la disciplina, de l'exercici natural de l'autoritat i del necessari respecte a la funció docent. Això és el que farem i ho farem tranquil·lament.

Vuit anys de lleis. De llei catalana, zero, amb vint-i-tres anys zero lleis. Ara, no és que ens toqui, és que és imprescindible. Hi ha terreny per legislar després de l'Estatut d'autonomia i de la LOE? Sí, ample. Hi ha terreny per innovar, un terreny des del punt de vista de la concepció estratègica del que vol dir model educatiu? I tant! Exercim-la, fem-la tranquil·lament, serenament. Tenim temps, tenim un mandat sencer per desplegar-la, aquesta llei. No, per fer-la no. Per fer-la l'hem de fer aquest any ja. Però, quan acabi aquest mandat, vostè i jo estarem en condicions de tenir un debat molt més llarg i tranquil que aquest, espero, sobre com està funcionant, en termes de resultats, el desplegament i l'acció de govern que hi hem dut.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Govern sobre la política informativa (tram. 300-00029/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política informativa, que, en nom del Grup de Convergència i Unió, formula la il·lustre diputada senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, senyor president. Conseller, diputades, diputats, bé, la present interpellació neix de la preocupació d'aquest grup parlamentari per la política de comunicació del Govern. Preocupació, perquè creiem que en aquest àmbit la credibilitat del Govern està molt entredit. Malauradament, a més a més, els darrers esdeveniments protagonitzats pel director de Comunicació del Departament de la Presidència, que no són un cas aïllat, però sí que són d'una extrema gravetat i vulneren, a més a més, els principis més elementals de la democràcia:

vulneren la llibertat d'expressió i el dret a una comunicació lliure i veraç.

I dic que no són casos aïllats perquè, si fem memòria, episodis similars ja es van succeir en l'anterior legislatura, on el tripartit I ja va posar de manifest la seva política de comunicació basada en el sectarisme i la instrumentalització mediàtica. I segur que vostès recordaran, per exemple, com al maig del 2004, i arran de l'elaboració d'un informe que estigmatitzava determinats protagonistes i professionals del sector comunicatiu català, el secretari de Comunicació del Govern va haver de dimitir. Un episodi que es va tancar malament i que va forçar una compareixença de l'aleshores conseller en cap, el senyor Bargalló, que va haver de mostrar ràpidament la defensa del Govern pel sistema comunicatiu públic i la no ingerència en el sistema comunicatiu privat. Però, malauradament –malauradament–, les paraules no van acompanyar els fets i a aquest episodi en van seguir d'altres, d'altres com les intromissions per part del president de la Generalitat, en aquell moment, el president Maragall, indicant com havien de ser els titulars o les entrades a la televisió nacional de Catalunya, mostrant el seu desacord amb l'orientació de les notícies o fent rectificar alguna o altra informació poc precisa, això sí, al seu criteri.

També recordaran tots vostès l'apagada informativa al Carmel, l'apagada informativa per part del Govern de la Generalitat que va provocar queixes de tot el sector periodístic. Suposo que deuen recordar el famós protocol informatiu que censurava la capacitat i esbiaixava la llibertat d'informació. O bé, per citar un episodi més recent, l'esbrancada o l'escriadassada que un membre del Govern va tenir a Catalunya Ràdio per una editorial crítica amb l'actuació del Govern, del seu departament.

Sincerament creiem que aquesta no és la millor manera d'enfortir l'espai comunicatiu català. No és la millor manera d'enfortir-lo com un dels pilars que ha de garantir la pervivència d'un model nacional i democràtic. I, a més a més, en aquest cas, el darrer cas, creiem que és d'una extrema gravetat. El cas Bolaño, les pressions, les amenaces sobre periodistes per part del màxim responsable de la comunicació del Govern posen de manifest, com deia, una manera d'entendre la política comunicativa basada en l'abús del poder i basada en la voluntat d'instrumentalitzar els mitjans de comunicació, i alhora alimenta un clima de tensió i un clima de crispació.

I no pot ser que el màxim responsable de comunicació del Govern tingui una visió tan tancada i tan esbiaixada del que ha de ser la informació i el tracte amb la premsa en un país democràtic. Fixin-se, si fins i tot ataquen un periodista que fa públic un informe que després vostès defensen en el Ple, ja em diran quina ironia. Però el que no pot ser és que el màxim responsable de comunicació, com deia, del president d'un país es manifesti amb termes d'insults, amb termes de coaccions i amb termes d'amenaça, limitant la llibertat d'expressió d'un mitjà de comunicació públic o privat i aquí no passa res –aquí no passa res. L'actitud del Govern de la Generalitat i l'actitud dels partits que el componen és d'una total indiferència, i, lluny de voler assolir responsabilitats, vostès intenten portar-ho al terreny de l'anècdota i fer com si no passés res, amb un intent, suposo, de maquillar i de

desviar l'atenció de la gravetat de la seva activitat. Una passivitat, aquesta, del president de la Generalitat, i un silenci del Govern que els fa còmplices de la coacció del seu cap de comunicació, perquè mentre el president de la Generalitat negava públicament les amenaces, el mateix senyor Bolaño es disculpava dient que se li havia escalfat la boca. En què quedem, hi van haver amenaces o no hi van haver amenaces? Si no és així, a què obeeïen les disculpes? El que no es pot fer és negar les evidències, vostès ho saben. I, a més a més, aquesta situació acaba afectant greument la credibilitat del president Montilla, però també la credibilitat de la Generalitat. I si aquest és el tarannà del Departament de Presidència amb relació als mitjans privats, ja em dirà vostè què és el que pot passar en els mitjans públics.

Això són els fets, «això són fets i no paraules», com deia el president Montilla, el fet de la manca de respecte davant de les opinions diferents, el fet de la intolerància a la llibertat d'expressió i el fet de l'insult com a argument i l'amenaça com a resposta. I vostès saben que aquests fets poden exigir responsabilitats. I fets com aquests, com deia, el que fan és fomentar una crispació que no és gens saludable per al sistema democràtic, i en tenim exemples; en tenim exemples a l'Estat espanyol, on el clima de confrontació política s'ha instal·lat també en l'àmbit mediàtic. Escoltin, no ens traslladin aquí el model de crispació amb el qual el PSOE i el PP es retroalimenten, perquè aquest no és el clima que vol ni que necessita Catalunya. I com veuran, amb un clima com aquest és difícil fer una llei que, a més a més, demanda consens, demanda acords.

En un moment que s'està debatent la llei de la Corporació Catalana, el tripartit utilitza aquest doble llenguatge: per un cantó, les paraules –objectivitat, pluralitat, imparcialitat– i, per un altre cantó, el fet –les pressions, les coaccions. Voldríem saber, per tant, amb quines actituds i amb quins objectius, amb quines estratègies es pensa enfortir l'espai comunicatiu català, per tal d'evitar que pràctiques com aquestes es repeteixin.

I en aquest punt, també, voldríem mostrar la nostra preocupació per la pèrdua de lideratge de Televisió de Catalunya i també de Catalunya Ràdio. Només uns flaixos per mostrar una tendència que ens porta a situar, el setembre del 2003, Televisió de Catalunya de líder en audiència, amb un *share* del 21,1 per cent, i que actualment és la tercera, amb un *share* que just arriba al 18 per cent. Una manca de lideratge també condicionada per la caiguda dels informatius, de les audiències dels informatius, que han obligat a fer-ne un replantejament. Ni tan sols –ni tan sols– podem liderar la informació a casa nostra. Potser perquè la informació cada cop és més governamental, potser perquè la presència massiva del Govern i dels partits que li donen suport, que ha augmentat de forma exponencial des del 2003, posa en entredit principis com el de la pluralitat. I aquesta crisi dels informatius ens ha portat a reinventar-los; reinventar-los, que significa escurçar-los i que significa deixar la informació política en un darrer lloc. Per no parlar de la caiguda d'audiència que té TV3 els caps de setmana, on generalment toca fons quan la Sexta retransmet els partits de futbol –per cert, drets cedits per TV3–, la qual cosa facilita..., impossibilita que des de TV3 es puguin

veure els partits de futbol catalans, dels equips catalans.

Vaig acabant, perquè segurament, i amb vista a aquests indicadors i també per la seva actitud davant l'apagada de TV3 al País Valencià, vostès no es creuen la televisió nacional, i segurament no se la creuen amb la mateixa intensitat i ambició que necessita. I no parlaré gaire de l'apagada de TV3 al País Valencià, però sí que en faré un petit esment. Perquè, fixin-se bé, en un moment en què el PSOE i el PP costa que es posin d'acord, sí que es posen d'acord en això, a fer recular el català, i aquí s'hi entenen de meravella. I la resposta des de Catalunya ha estat el silenci, el silenci i la passivitat. I la passivitat també dels partits que donen suport al Govern central. Conseller, vostès, i ho deia fa un moment el senyor Pujol, entre calçot i calçot ens han plantejat aquí la independència, però no són capaçs de mantenir una freqüència que permeti veure TV3 als Països Catalans. Per tant, no deixa de ser, a més a més, curiós que en un moment en què les noves tecnologies permeten que cada cop veiem més canals, justament al País Valencià TV3 no es pugui veure.

Normalment veiem que les paraules..., conseller, de les paraules als fets hi ha un abisme, per tant, el que li demanem és quin és el capteniment de l'equip de Govern pel que fa a la política comunicativa.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, senyor Joan Manuel Tresserras, té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, la política del Govern, tant pel que fa a la política informativa com pel que fa a la política de relació amb els mitjans de comunicació, està basada en la voluntat de servir escrupolosament la llibertat d'expressió. Aquesta és la política del Govern.

Efectivament –efectivament–, vostè ha fet referència a un conjunt d'episodis que amb matisacions no poden ser ignorats. I segurament podríem trobar un llistat d'episodis similars, poc edificants, si portéssim la història més enrere. Aquests són fets que en una versió o altra no poden ser discutits i, per tant..., vostè n'ha expressat alguns, i aquests episodis que vostè ha exposat van ser en el seu moment lamentats, i el darrer, que forma part d'aquesta legislatura, vostè l'ha exposat i, efectivament, és un fet lamentable, desafortunat, inadequat, amb un comportament inadequat, que qui el va protagonitzar va ser el primer a reconèixer-ho, demanar-ne excuses i refer la relació amb la persona que havia protagonitzat conjuntament amb ell l'episodi, i em consta que en aquests moments hi ha una relació normalitzada. Però això no treu que es tracti d'uns fets que en cap cas haurien de poder repetir-se. Per tant, es tracta d'un episodi –inacceptable, però un episodi– aïllat. No se'n pot inferir, d'aquí, una política del Govern. És un episodi que va tenir la seva resolució a partir, fonamentalment, de les dues persones implicades.

Jo crec que justament la política del Govern es mesura pel fet que aquesta vegada s'ha produït un fet estructural determinant, i és el de separar la política informativa del Govern del que és la política de relacions del Govern amb els mitjans de comunicació pel que fa al suport al sector, pel que fa a la concessió de llicències, pel que fa a la planificació i a l'ordenament del sector. El fet de separar estructuralment aquestes dues activitats apareix com una garantia, justament, de servei a la llibertat d'expressió, perquè desvincula qualsevol eventual episodi, eh?, desafortunat o inacceptable de les relacions entre membres del Govern i membres del col·lectiu periodístic, del que pogués arribar a interpretar-se com una via de pressió. Justament el fet que se separi l'oficina informativa, que depèn de la Presidència, del que és el tracte ordinari del Govern amb els mitjans de comunicació públics i privats, que s'articulen a través de la conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació en aquesta legislatura, ha d'aparèixer com una garantia.

Independentment d'aquest episodi a què vostè referia, en aquests moments la política de relació amb els grups de comunicació, entre el Govern i els grups de comunicació, s'articula a través de la conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació. I ni en una sola ocasió hi ha hagut cap mena de relació de pressió i, per descomptat, d'amenaça o qualsevol altra tàctica o pràctica inadequada. No s'ha produït ni en un sol cas.

Què ha fet el Govern amb els mitjans públics? Amb els mitjans públics, el que ha fet el Govern amb els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, el que va fer va ser, immediatament, portar a aquest Parlament la voluntat de procedir a l'aprovació, com més aviat millor, de la llei a què vostè feia referència, que és la Llei de reforma de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Aquesta llei de reforma, esperem que pugui ser satisfeta ràpidament, que pugui ser aprovada ràpidament, amb el més ampli consens possible. I això serà, després de tants anys, un mèrit d'aquesta cambra. L'audàcia d'aquest Govern en aquest cas va consistir justament a combinar aquesta urgència, aquesta sol·licitud d'urgència al Parlament, amb el fet de no procedir a l'alteració dels quadres directius, sinó de subordinar els canvis i les transformacions en la corporació a l'aprovació de la llei i, per tant, de sotmetre a les noves condicions que la llei estableixi aquest procediment de canvi i de modificació.

Des del mateix Govern, s'ha plantejat la urgència que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que TV3, Catalunya Ràdio i les seves emissores rebin en aquests moments un nou impuls. Han passat molts anys; hem dit i hem reconegut que en general la seva història ha estat una història d'èxit, però que en aquests moments exigeix un replantejament. I esperem que aquest es faci no per iniciativa del Govern, sinó a l'empara de l'impuls que suscita justament la nova llei.

Vostè parlava també del clima informatiu. El clima informatiu no depèn només de la voluntat del Govern; el clima informatiu depèn d'una seqüència complexa en què juguen el Govern, hi juguen els partits de l'oposició, hi juguen els mitjans de comunicació, que ja fa molts anys són analitzats a tot arreu també com a veritables actors polítics. Els mitjans de comunicació són part

també activa del sistema polític. I és de vegades aquesta proximitat de funcions entre el sistema polític i el sistema de comunicació el que provoca friccions, i el fet que constantment hi hagi la temptació que els mitjans siguin usats, per qui té la influència per fer-ho o per qui en té la titularitat, com a instrument polític.

El Govern aquí el que pot fer comprometre's radicalment amb la seva voluntat, expressada diverses vegades, de desgovernamentalització, de despolitització dels mitjans públics. I jo em comprometo amb aquesta cambra que el Govern serà conseqüent amb aquesta voluntat de desgovernamentalització. Serem conseqüents amb aquesta voluntat, ho estem sent, en donar prioritat absoluta a la llei.

A banda d'això, realment, respecte als mitjans privats, en una trajectòria que jo crec que comença ja fa uns quants anys, el que hi ha hagut és una progressiva voluntat de tenir unes relacions amb els grups privats de comunicació i els seus mitjans de caràcter de suport, basada en la transparència i basada en la proporcionalitat. La voluntat del Govern és que hi hagi a Catalunya un sistema de comunicació fort, i això vol dir empreses fortes, que han d'afrontar una intensa competència i que a més a més han d'afrontar processos de renovació tecnològica sense els quals no es podrien desenvolupar. I el compromís del Govern és donar-los suport a partir d'aquests criteris que deia, de transparència i de proporcionalitat, que no sempre han estat l'eix de la política comunicativa però que em sembla que tots estem d'acord que són els que han de presidir qualsevol política.

Parlava després també, vostè, del lideratge de TV3. Del lideratge de TV3, les xifres respecte al lideratge s'han de matisar. En aquests moments, el mapa de l'oferta televisiva que arriba a Catalunya és molt diferent del que hi havia fa tot just tres o quatre anys. I, per tant, a l'hora de valorar les xifres s'ha d'entendre que aquesta oferta s'ha multiplicat i, per tant, l'entorn en el qual està competint TV3 és molt diferent del que hi havia hagut anteriorment; per tant, les xifres s'han de reubicar en aquest entorn. I d'altra banda, també, el que hi ha és no només l'aparició d'una major oferta televisiva, sinó també l'aparició de nous suports que proporcionen informació a la gent. Dins de la mateixa cadena, el fet de l'existència d'un canal de vint-i-quatre hores de notícies obliga a reconsiderar el paper dels seus propis informatius a l'hora de parlar de lideratge. De manera que jo crec que hem d'entendre que hi ha un entorn molt més complex, a partir del qual cal analitzar la situació de la corporació.

D'altra banda, parlava vostè també del tema dels drets del futbol. És veritat, s'han hagut de renegociar. Vostè sap que aquests drets han estat cada vegada més costosos i que s'han plantejat diverses vegades les dificultats per part d'una entitat finançada amb diners públics per tal de fer front a aquesta situació. Al que es va optar en el cas de la corporació és justament a intentar negociar alguna via que no hipotequés el finançament de la cadena per un sol tipus de continguts.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

I simplement acabar dient-li que no hi ha cap dubte respecte a la voluntat que TV3 sigui la televisió nacional de Catalunya, i que estem compromesos que ho sigui amb tota la intensitat.

Gràcies, senyor...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, senyora Ortega, té la paraula.

La Sra. Ortega i Alemany

Bé, gràcies, senyor conseller. Clar, a vostè avui li toca excusar l'inexcusable; jo ja ho entenc. Vostè ara té un paper complicat, perquè per un cantó, doncs, va la lletra i per un altre cantó va la música. Escolti, el senyor Bolaño és el màxim responsable de la comunicació d'aquest Govern. Per tant, vostè ja ens pot dir quines seran les premisses que vostès faran, però el que no pot ser és predicar una cosa i fer-ne una altra.

Escolti, no n'hi ha prou amb unes excuses; estem parlant d'un fet molt greu! El que no pot ser és portar això al terreny d'una enemistat entre dues persones, d'un problema entre dos periodistes. No és així, i vostè ho sap. Vostè ho sap, conseller. Per tant, creiem que en aquest sentit hi ha hagut una manca de valentia política, hi ha hagut una manca..., per agafar realment el problema en la dimensió que li correspon. I desitgem..., perquè sap vostè que hem demanat compareixences, i desitgem que es puguin depurar responsabilitats, sobretot per poder treballar, en la mesura que mereixen els mitjans de comunicació.

Vostè diu que s'ha de separar la política informativa del Govern. Doncs, amb actituds com aquestes, difícil ho tenim. I a més a més vostè sap que en política les formes són molt importants; l'altre dia mateix, ahir mateix, ho deia el senyor Iceta. Per tant, com li deia, amb excuses no n'hi ha prou.

El que tampoc es pot fer és traslladar tota la responsabilitat a la llei, a la Llei de la Corporació. Vostè sap que això tampoc és així. Escolti, cal canviar lleis? Sí, però cal canviar actituds també –cal canviar actituds.

Pel que feia referència, vostè, al replantejament de les notícies, i també al lideratge de TV3, sempre acabem igual! Escolti, és cert que ha canviat el panorama informatiu, és cert que hi han més actors; però Antena 3 i Telecinc, per posar-ne un exemple, ja hi eren, i aquests mantenen, més que mai ara, el seu lideratge. Per tant, ens preocupa, a més a més, doncs, que vostès, a la manca de lideratge de TV3, i especialment pel que fa referència als informatius, a la informació de casa nostra, vostès tinguin aquesta actitud tan poc ambiciosa.

Feia referència també, vostè, al canal d'informació, el 3/24. No en podem dir «3/24», diguem-ne «16/24», perquè en definitiva són setze hores. Un canal, a més a més, doncs, que no té tot el recolzament que mereix i que a més a més li manca pressupost i li manquen efectius. Fins i tot el mateix senyor Majó, el president de la corpo-

ració, sap que no se'l creia i que alguna vegada ja va demanar que es tanqués.

I per acabar deixi'm que li digui una cosa en el tema dels drets del futbol. Miri, d'això n'hem parlat alguna vegada en algun consell d'administració, i l'actitud, realment, també, del president de la corporació, doncs, ens va deixar parats, perquè ell deia: «L'important és que el Barça es vegi a Catalunya.» Miri, l'important és que TV3 pugui fidelitzar la seva gent, l'important és que TV3 pugui seguir donant els partits, especialment els partits d'equips catalans. Perquè, a més a més, TV3 sí que es veu a tot el territori de Catalunya, però, per exemple, La Sexta hi han espais en què no arriba.

Per tant, i per acabar, senyor conseller, jo sé que aquesta intervenció per a vostè és complicada, complicada perquè a més a més, doncs, ha de defensar, com deia, una cosa que és indefensable, una actitud que és indefensable, però deixi'm que li digui una última cosa, per acabar, i amb referència a l'apagada de TV3 als Països Catalans. Convergència i Unió hem estat treballant més de vint anys per tal de crear i per tal de consolidar un espai comunicatiu fort als Països Catalans, i vostès, amb una miqueta més de tres anys, se l'estan carregant. Primer va ser a les illes Balears, i ara al País Valencià. Amb el seu silenci i amb la seva passivitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ortega. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats... A veure, em deia vostè que hi ha una gran diferència entre el que es predica i el que es fa. Jo crec que si això ho aplica a un episodi concret, ja li ho admeto; en la resta, jo crec que no li ho he d'admetre, i tinc la convicció absoluta que s'ha actuat tothora adequadament. Per tant, no hi ha una radical distinció entre el que es fa i el que es predica. Hi ha hagut un episodi que ja li he admès –i ho ha fet en el seu moment a qui li corresponia fer-ho– que va ser inadequat.

Val a dir que aquest fet que comentàvem ha estat jutjat en l'opinió pública a partir de comptar amb una sola versió, que ha estat generalment adoptat com l'únic context d'interpretació. És a dir que, si haguéssim de furgar-hi exactament, potser valdria la pena que tinguéssim tot el context d'interpretació, no perquè en cap cas això acabés justificant-ho, que no té justificació –ja ho he admès d'entrada–, però sí que podríem trobar-hi, diguem-ne, explicacions, perquè sabem tots –sabem tots– que les relacions entre el sistema polític i el sistema de comunicació són complexes.

Si m'ho permeten, i a propòsit d'aquest episodi –perquè no vull utilitzar paraules meves, ni paraules, diguem-ne, de caràcter partidari–, en la nota del Col·legi de Periodistes que deplorava aquests fets, s'hi deia exactament: «Aquest col·legi vol cridar l'atenció sobre el punt crític a què, en molts casos, han arribat les relacions entre informadors i representants de les diverses formacions polítiques.

De fa molts anys, es tracta d'unes relacions que en més d'una ocasió apareixen condicionades» –diu el Col·legi de Periodistes– «per les pressions, intimidacions i l'absència del més essencial respecte democràtic, i que s'han repetit en governs i legislatures diferents de diferents tendències polítiques.» Jo el que els vull dir (*veus de fons*)..., el que els vull dir és que en nom d'aquest Govern em comprometo que aquest paràgraf no tingui ja, en endavant, més sentit, i estem actuant en aquests moments perquè aquest paràgraf deixi de tenir sentit.

Respecte al que em parlava de TV3, vostè parlava dels informatius, i jo li donava alguns arguments que no reiteraré perquè ara el temps és escàs. Però, mentrestant, programes com *Caçadors de paraules* o com *Polònia*, ni que sigui a costa de la caricatura d'alguns membres del Govern, obtenen xifres molt considerables d'audiència i són un exemple del marge de llibertat en què es pot treballar a l'interior de la corporació. I per tant això ho hem, també, de dir. És a dir, no hi ha oberta una veda en aquests moments perquè es pugui carregar contra TV3. És a dir, hi ha coses que són millorables, i crec que a la casa hi estan treballant, i és a ells a qui competeix de fer-ho, però al mateix temps reconeguem també que hi ha èxits de producció que normalment es fan amb uns mitjans i en un àmbit de competència, amb uns mitjans que són desiguals respecte als seus principals competidors.

Vostè parlava dels efectius de TV3. A TV3 hi ha una obligació de rigor econòmic, hi ha una exigència de rigor econòmic; són diners públics, són molts diners públics, i s'està obligat a fer-ne un ús escrupolós. El que farà aquest Govern és, en el moment en què hi hagi aprovada la nova llei de la corporació, obrir el contracte programa, perquè l'instrument d'intervenció del Govern sobre els mitjans públics és a través del contracte programa. I aquest contracte programa haurà de ser molt més precís del que han estat els contractes programa fins ara, a l'hora d'establir quines són aquelles missions de servei públic que s'han de complir. I això serà fet transparentment, i vostès en tindran puntual notícia.

Em parlava dels efectius del 3/24. Els efectius sempre són escassos, però realment TV3, si les empreses de televisió de la corporació, si volem que no hagin d'arribar a passar per un pla de reestructuració com el que afecta moltes televisions públiques europees, i de les quals l'espanyola és el cas més greu i més recent, hem d'intentar que hi hagi un rigor extrem a l'hora de la gestió econòmica...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...i jo crec que en l'últim període això ha anat d'aquesta manera.

D'altra banda...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...respecte a l'àmbit nacional –i acabo, senyor president, si us plau–, vostès saben que no només s'ha volgut fer una televisió que abasti tot el territori dels Països Catalans, sinó que jo mateix m'he encarregat de proposar sovint que Televisió Espanyola disposi en l'àmbit digital d'un canal de televisió en català que arribi a tot l'Estat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Govern sobre la política de gestió de la sequera (tram. 300-00030/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de gestió de la sequera, que presenta el Grup de Convergència i Unió, i té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, ja tornem a estar una vegada més en aquesta tribuna parlant d'aigua. Val a dir que fa escassament una setmana vostè va comparèixer en comissió i va veure que el tema de l'aigua i de la gestió de la sequera, dels recursos hídrics en el sentí ampli, ocupava una part central de la intervenció llavors. En aquell moment ja li vàrem anunciar que teníem intenció de continuar amb aquest tema perquè creiem, doncs, que és un tema important; més pel context objectiu, evidentment no imputable –faltaria més!– al Govern, d'un escenari de manca de pluges reiterada, i que ens ha situat –ho dic per situar el context– amb unes reserves, doncs, escassament del 40 per cent a les conques internes, i el 58 per cent a la conca de l'Ebre, quan fa un any les primeres estaven al 75 per cent i en l'àmbit de l'Ebre, al 63 per cent. Per tant, hi ha una situació objectiva que és la que és i que malauradament ni vostè i ningú, doncs, pot fer-hi front. Segurament podríem discutir el canvi climàtic o el que fos, però en qualsevol cas tenim al damunt un escenari de sequera i un decret, novament anunciat per part del Govern, per corregir, per mitigar l'impacte d'aquesta qüestió objectiva.

Del que sí que volem parlar en aquesta interpellació és, una mica, de tot allò que creiem que havia d'haver fet el Govern i que malauradament, doncs, constatem que no ha fet. Ja en la primera intervenció, aleshores en comissió, li llegia un article del 17 de juny de l'any 2005 que deia: «Les obres alternatives al transvasament de l'Ebre arribaran tard per combatre la sequera.» Aquesta era la sequera de 2005, però si féssim un repàs d'aquestes obres exhaustives que no s'han fet, estem a 2006..., no, estem a 2007 i estem, si fa no fa, exactament igual.

I a què ens volem referir? Doncs miri, bàsicament, per fer front a la sequera es poden fer tres coses. Una, que la fan i tenen tot el nostre suport per fer-la, és intentar

conscienciar la gent que consumeixi menys aigua i que sigui responsable i que sigui curosa amb l'ús de l'aigua; aquí, al seu costat fins a on calgui. Però hi ha dues coses més que entenem que no les fan bé i que en el seu dia les vàrem denunciar des d'aquesta mateixa tribuna; en concret, el 16 de juny d'aquell 2005.

Vostès van perdre aleshores –i nosaltres ho vàrem denunciar– una oportunitat extraordinària de tenir fons del ministeri, que els tragués d'Europa o del ministeri, per fer un conjunt d'infraestructures hidràuliques que ajudessin a mitigar la sequera. És a dir, una obra ben concreta, la Llosa del Cavall, que vertebrava, doncs, el que és el Bages sec, una part del Solsonès, una part de l'Anoia, aquesta obra ha quedat sense finançament, per una responsabilitat exclusiva del Govern anterior de la Generalitat, que tenia el mateix color tripartit que ara, i en el seu moment va ser denunciat per Convergència i Unió.

Ens varen dir: «Ja passarem comptes», des d'aquesta tribuna. En tinc el tall de veu precís o el diari de sessions; diu: «Escolti, ja passarem comptes.» Doncs, ara ha arribat el moment de passar de comptes i de deixar constància des d'aquesta tribuna, i en la moció anar una mica més enllà, de la irresponsabilitat de la signatura d'un conveni que va deixar de declarar obres d'interès general importants obres hidràuliques a Catalunya, van deixar de ser declarades d'interès general, a canvi que poguéssim participar o especular sobre quants fons europeus podríem treure per finançar-les.

I, malauradament, els números –són els que em va lliurar el director de l'Agència Catalana de l'Aigua en acabar la seva compareixença– ens han donat, malauradament, la raó. El Govern pressuposava rebre 1.000 milions d'euros per un conjunt d'obres hidràuliques, incloses o alternatives al Pla hidrològic nacional, i n'ha rebut exclusivament o exactament 761,97. És a dir, mercès a un mal conveni, que en seu dia vàrem denunciar aquí i que, menys «maco», per dir-ho d'alguna manera, ens van dir gairebé de tot, mercès a aquell conveni hem perdut 270,78 milions d'euros. Ho diré amb unes altres xifres, perquè ens entenguem: això és el que es recapta en cànon de l'aigua en quatre anys, aquesta és la xifra que hem deixat d'ingressar de fons europeus. Amb un agreujant molt més perillós, molt més perillós; el conveni portava una cua malèfica, que vam denunciar des d'aquesta mateixa tribuna, que deia: «En el supòsit que els fons europeus no arribessin a aquests 1.000 milions, és responsabilitat de la Generalitat..., o, el que és el mateix, l'Estat no té el compromís d'assumir aquests milions de pressupost.» És a dir, 270,78 milions d'euros, tot allò que recaptem en quatre anys de cànon de l'aigua, ho hem perdut en el pressupost, en la gestió de fons europeus de 2000 a 2006.

I ara potser vostè ens dirà: «No, és que ja ho incorporarem en la propera partida 2007-2013.» Home, d'entrada, el tall de pastís que toca a l'Estat espanyol és un 80 per cent més petit del que era al 2000-2006. Hem esdevingut –i això no és culpa de ningú–, hem passat de ser pobres a ser rics de la nit al dia amb l'ingrés de nous països; per tant, ens toca menys tall de pastís de fons europeu. Per tant, és altament improbable, conseller,

que amb una retallada del 80 per cent nosaltres traguéssim aquests fons.

Però suposem –suposem– que anem a rescabalar-nos d'aquests 270 milions que ens han quedat penjats per fer obres concretes, eh?: estem parlant de l'abastament de la Llosa del Cavall en el tram Calaf - Igualada; estem parlant d'actuacions mediambientals..., perdó, de l'abastament en l'àmbit de Lleida; estem parlant d'abastament des de la presa de Rialb, estem parlant de la millora d'abastament a les comarques de les Garrigues, estem parlant d'un conjunt d'obres amb noms i cognoms i projectes concrets. En el supòsit que els poguéssim treure, els traurien a compte d'altres obres que necessita aquest país.

Per tant, vàrem denunciar en el seu dia –juny de 2005– que vostès anaven a firmar un pèssim conveni, que deixava desemparat el Govern de la Generalitat pel que fa al finançament d'importants obres hidràuliques, que han d'ajudar a donar resposta als problemes de la sequera, a vertebrar el territori, a estendre la xarxa d'aigua, i ara en paguem les conseqüències. La resposta en la seva intervenció és explícita: «Hem deixat de rebre aquests 270 milions.»

I encara hi voldríem afegir una altra consideració important, i l'explicitàvem també en la comissió. I no em sembla un tema menor, des de la perspectiva del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que sempre ha tingut un nord en totes les polítiques, i també en la política de l'aigua, que és l'equilibri territorial, la vertebració del territori. Vostè em podrà dir: «Sí, vostè només veu els 270 que no han arribat, i sí que veu els 761 milions que han arribat.» Ah!, però resulta que aquests 761 que han arribat són exclusivament per les àrees metropolitanes. Ja li ho pluralitzo: no l'àrea metropolitana, les àrees metropolitanes. I el rerepaís? És a dir, el Solsonès, és a dir, el Bages, és a dir, l'Anoia, és a dir, una part de la Terra Alta, és a dir, una part del Segrià, és a dir, unes quantes comarques de Lleida, que avui s'abasteixen amb «cubes», i encara no som enlloc, i tant de bo continuï la pluja... Ahir li feia la broma: «Escolti, li faig una interpellació sobre la sequera i comença a ploure. Si vol, n'hi faré una cada dia.» Però, bromes a part –que el tema és molt seriós–, hem deixat desatesa tota aquesta part de país. No critiquem que una part dels fons, evidentment, hagin anat a atendre les necessitats dels entorns metropolitans, perquè és on hi ha més gent, però sí que critiquem que, si alguna cosa ha quedat al tinter, gairebé exclusivament sigui aquest rerepaís, sigui aquesta vertebració de país.

Quan servidor tenia la responsabilitat, que vostès varen criticar, com correspon fer a tota oposició, a la conselleria de Medi Ambient, li agradava dir una frase, conseller. Quan fèiem una portada d'aigües al Bages, que n'havíem fet de significatives, o en llocs probablement molt petits, que tenien un nombre molt petit de beneficiaris, d'allò no en dèiem «una portada d'aigües», dèiem: «Això no és una portada d'aigües. És una manera d'entendre el país.» Que determinats municipis del Bages, del Berguedà, de l'Anoia, del Solsonès, de la Terra Alta, avui s'abasteixin o no amb «cubes» és responsabilitat del Govern de la Generalitat, i que puguem resoldre això d'una manera o d'una altra és una manera o una

altra d'entendre el país. I en aquest sentit, quan nosaltres parlem d'equilibri territorial, també en política de l'aigua creiem que aquest és un tema substantiu.

Per tant, conseller, aquest és el motiu central de la nostra interpellació. U, constatar, malauradament, que tot allò que vam denunciar des d'aquesta tribuna, malauradament s'ha complert: hem perdut l'equivalent a quatre anys de recaptació del cànon de l'aigua. I dic això perquè demà ens entraran un pressupost en què probablement el cànon de l'aigua creixerà per damunt de l'IPC, i ens tornaran a dir que el cànon de l'aigua ha de ser una mesura d'estalvi... Escolti, tot el que vulgui, però no té autoritat moral de cap tipus per apujar el cànon de l'aigua, quan ha deixat escapar el finançament equivalent, no a l'IPC més un punt, més dos, més tres: a tota la recaptació íntegra del cànon de l'aigua de quatre anys, 270 milions d'euros. I, per tant, nosaltres ja li avanço que tindrem una posició, en aquest sentit, molt tancada. No estem disposats a anar facilitant, doncs, les disbauxes per un costat, a través que puguin recaptar per un altre costat, perquè les coses no es resolien així.

I segon tema molt important –i amb això acabo–, home, sí que demanem al Govern –i així ho plasmarem en la moció que continuarà a aquesta interpellació– que es faci una política de vertebrar el país, que es faci aquesta política de xarxes d'aigua. Vostès han fet un canvi substancial i positiu: van passar de verbalitzar des d'aquesta tribuna per part de l'aleshores conseller Milà que no hi havia dèficit d'aigua a construir dessaladores que produeixen hectòmetres i hectòmetres i hectòmetres d'aigua. Benvinguts. Fer dessaladores és reconèixer que n'hi ha, de dèficit d'aigua. Ara n'han de fer un altre, de pas; ara n'han de fer un altre, de pas, de quadrar-se davant del Govern central –i aquí ens hi tindran, com un sol home, al seu costat– perquè aquests diners que ens van..., que no ens han arribat a Catalunya, perquè no han vingut els fons europeus, els posi qui originàriament els havia de posar, que en aquest cas és el Govern de l'Estat.

Si vostès van per aquest camí –i posarem un moció que sigui possible–, ens tindran al seu costat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Senyor president... Senyor diputat, en primer lloc, dir-li que comparteixo el to constructiu de la seva interpellació, i de tota manera m'agradaria dir-li dues coses, de bell antuvi, no? Una: quan nosaltres administrem la sequera en aquests moments, l'administrem fruit d'una situació en la qual vostès van governar durant vint-i-tres anys, i vostè mateix va haver d'administrar decrets de sequera –punt 1. Punt 2: evidentment, quan parlem d'endarreriment de les obres, parlem de totes, perquè, clar, no es comença avui a parlar de la Llosa del Cavall ni es comença a parlar avui de Rialb, fa molt de temps, i per tant, evidentment, algunes coses segurament no

es van tancar en el seu moment i ara cal tancar-les i cal reblar-les.

Permeti'm, de tota manera, que em quedi amb una part, d'entrada, molt positiva de la seva intervenció. És a dir, estem preocupats, i perquè estem preocupats –això vostè mateix ho va reconèixer a la compareixença– el Govern actua amb celeritat respecte al decret de sequera. Com? En primer lloc, consensuant-lo amb el territori i amb els agents; i això ho hem fet fins ara, i la prova d'això és que a l'avantprojecte de decret que s'ha portat al Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua ha tingut el suport de tots els sectors. I quan dic «tots» vol dir el sector industrial, vol dir el sector agrícola, vol dir els representants dels municipis de Catalunya, vol dir les grans empreses productores d'aigua: totes han donat el seu vistiplau a aquest decret. Un decret que esperem no aplicar mai. És a dir, benvinguts, si les seves interpellacions i els decrets porten la pluja, fem-ho, perquè durant molts anys, diguéssim –i vostè ho deu recordar, i jo també, de petit–, abans havíem de fer misses, treure els sants al carrer, i suposo que en altres cultures i civilitzacions sap que feien altres coses. Per tant, en aquest sentit això és molt important, i en aquest sentit, endavant.

Segon aspecte: és un decret que el que vol és intentar veure que totes les mesures que cal prendre cal articular-les d'una manera incardinada; en segon lloc, tenint sortides a cada moment, perquè sí que és cert que la sequera es produeix sobretot a Catalunya, però també és cert que, fruit de coses que estan fent-se, coses que estan fetes i coses que van fer vostès, avui en dia sabem que l'afectació de la sequera serà diferent depèn de les conques, a Catalunya. I això és molt important constatar-ho. Per què? Doncs, perquè segurament el tipus de mesures que haurem d'anar prenent són mesures que podran afectar diferents llocs i, sobretot, que han de tenir reversibilitat en l'aplicació, justament perquè a cada moment puguem veure i puguem preveure com s'entra i com se surt del període de sequera en totes i cada una de les conques.

Això, per què es pot produir? Doncs, per dues raons: una, perquè hi ha una intercomunicació superior; segona, perquè s'han dut a terme, evidentment, mesures que algunes d'elles per primera vegada es podran aplicar l'any 2007, com és, per exemple, tot el sistema de depuració del Baix Llobregat, que permetrà un estalvi notable per al reg i per a usos industrials, a través de la reutilització de les aigües. Reutilització que a més aplicarem sobretot a les altres depuradores importants: Molins de Rei..., perdó, Sant Feliu de Llobregat, Rubí, entre d'altres.

Assenyalar també..., un altre dels aspectes no menors és que durant aquest període molts dels problemes que existien i que vostè ha tipificat dient-ne «cubes», a mi m'agradaria dir-li que molts d'ells estan en vies de resolució. Estan en vies de resolució, per exemple, a les comarques del Segarra - Garrigues, on no esperarem, que també treballarem per la punxada del pantà de Rialb, sinó que entre altres coses, en aquests moments, conjuntament amb els consells comarcals i amb les ciutats i pobles d'aquestes dues comarques, hem arribat ja a un acord per a una potabilitzadora, que entrarà en funcionament ben aviat, que està ja construint-se, i a més té el

ple suport dels ajuntaments. Recordo molt clarament quina diferència, senyor Espadaler, quan fa sis mesos sortia l'alcalde de Cervera denunciament en aquells moments la situació que patien i, evidentment, com dos mesos després el mateix alcalde deia: «M'han escoltat, he parlat amb el Govern, he parlat amb l'ACA, signarem un acord, i estem en vies de solució.»

Perquè el tema que ens trobem també, senyor Espadaler –i amb això li voldria posar de manifest un tema que em sembla clau–, és que aquest Govern pensa en tot el territori –en tot. I la prova d'això és que ha de fer unes coses en un lloc i unes coses en un altre. Vostè sap que en aquests moments, hidràulicament –vostè ho sap perfectament–, està dividida Catalunya en dues meitats pràcticament. Que estiguin dividides territorialment no vol dir que tinguin les mateixes possibilitats hidràuliques. En tot el que pertany a les conques intracomunitàries o de l'Ebre, evidentment, vostè sap que l'ús majoritari és un ús agrícola, mentre que a les conques internes l'ús amplíssimament majoritari és, justament, per a consum de boca dels ciutadans i per a usos industrials. Doncs bé, a cada un d'aquests dos llocs tenim tipus de problemes diferents, i vostè ho ha conegut perquè vostè ha sigut conseller de Medi Ambient, i per tant, òbviament, vostè sap que en uns llocs el que tenim és aigua i que del que es tracta és de vehicular-la bé –cas de Llosa del Cavall i cas de Rialb.

Com estan en aquests moments? Doncs ara li ho explicaré. En aquests moments, en els dos, en aquests moments estem en negociacions finals. I quan jo li dic «final», entengui'm –vostè ha sigut conseller de Medi Ambient i jo he sigut alcalde en un municipi durant vint-i-un anys–, quan jo parlo de «finals» vol dir que no estic parlant de l'any que ve, estic parlant d'aquest any: tindrem acord definitiu amb el Ministeri de Medio Ambiente per al finançament de les dues obres, que vol dir, en un cas, la punxada, i en l'altre, la portada d'aigües en els trams que encara no estan pressupostats. D'això li puc donar la garantia i tota la força, diguéssim, del que és una negociació que tan sols fa una setmana fèiem intensificadament amb la ministra de Medi Ambient.

En segon lloc, dir-li, amb tota solemnitat també, que segurament d'aquí a dos anys o no hi haurà decret de sequera, o no es produirà mai en les circumstàncies en què en aquests moments es fa. Per què? Perquè tindrem diverses coses que ja en aquests moments unes estan licitades, altres han començat i altres estaran acabades, com és, per exemple, la dessaladora del Llobregat; dessaladora que ha començat la seva construcció i que està prevista la seva entrada en funcionament ple l'any 2009.

I evidentment, en aquest cas, sí que no haurem de mirar el cel, com a mínim en aquest tram. Per què? Perquè, doncs, evidentment, una dessaladora –que jo sí que, en tot cas, valoro altament– en aquest cas és una fàbrica d'aigua que pot produir vint-i-quatre hores al dia, 365 dia l'any. Toco fusta quan dic això, perquè vostè sap també que les fàbriques també s'espantllen, però en aquest cas, aquest, per tant, és un sistema important que no solament pretenem amb la dessaladora del Prat, sinó que vull dir-li que està previst el desdoblament, fins i tot el triplicament, de la de la Tordera –això en el pe-

ríode fins al 2010, i del 10 al 15—, i també aquella que jo li vaig dir el dia de la compareixença i li torno a dir avui, una que estarà posada en un punt indeterminat a la costa, entre el litoral de Tarragona i Barcelona. I també li vaig dir que ho deia en aquest sentit al punt ics, justament, perquè creia que no era el moment d'interferir en un context, com és el de les eleccions municipals, justament amb projectes que encara aquest, aquest encara, no està redactat.

Per tant, aquests són els paràmetres en els quals ens movem. Llavors entrem en un altre dels aspectes: com, en aquests moments, són importantíssims dos elements que jo remarco de la seva intervenció, que són molt positius.

Per una banda, com aconseguim que es mantingui aquest nivell de conscienciació de la ciutadania, que ha fet que per dos anys seguits hagi baixat el 3 per cent el consum de l'aigua; això és un èxit important. Vostè em podrà dir —i jo li ho admetré, perquè per alguna cosa és el representant del grup majoritari a l'oposició—: «Oh!, és que, clar, vostès pujaran el cànon; la gent ja va vigilant.» D'acord, però vostè sap que avui encara hi ha una distància notable entre els costos reals de l'aigua i el que paguen els ciutadans, o com a mínim hi han determinats desequilibris, segons els usos. Per tant, hem d'anar harmonitzant i hem d'anar articulant tot això, però aquest és un element.

I un segon element que vostè no ha citat amb tanta intensitat però que a mi sí que m'agradaria fer-ho —i a més aprofito per denunciar un problema que tenim, ja que avui tots som capaços de sumar coses, davant de determinades velleïtats del Govern central a Madrid—, i és, concretament, la reutilització. Si amb la reutilització som capaços de reestablar... —i en aquest sentit aquí vostè coneix, perquè li ho vaig explicar una mica i vàrem estar-ne parlant—, la possibilitat d'arribar a recuperar més de cinquanta hectòmetres cúbics / any a través de l'ús de les depuradores en la seva fase terciària, això és un element importantíssim.

Quin problema tenim? Doncs, un de molt clar: com dobleguem una actitud tancada, jo diria, fora de la història, del Ministerio de Sanidad, que en aquests moments encara pensa que l'aigua, quan ha passat per un nivell tan important de qualitat, evidentment, no pot ser reutilitzada. Això ho hem d'aconseguir.

En aquest sentit puc explicar-li que les organitzacions empresarials més importants de Catalunya estan empenyent cap a això; que organitzacions representatives del món agrari estan empenyent cap a això, i que també els demanem molt clarament, com a grup parlamentari del Parlament de Catalunya, i com vostès, que tenen un grup parlamentari a Madrid: recolzin aquesta petició, perquè la reutilització de l'aigua a Catalunya és una de les altres peces bàsiques per aconseguir que en aquests moments puguem materialitzar una bona política davant de la sequera que, en tot cas, crec que hem de preveure, que hem de pretendre concertar i que jo en parlaré sempre que vostès vulguin però que, sobretot, tant de bo no hàgim d'aplicar en cap moment aquest decret, per molt consensuat que sigui.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Li ho vaig dir amb molt «carinyo» el dia de la seva compareixença, de dir: «Home, vostè durarà molt temps», perquè, amb unes paraules magnífiques, «ja li ho he dit, senyor diputat, el dia que vulgui», «li agraeixo el to»... Escolti, jo també li agraeixo molt el to, però és que no m'ha contestat res: 270 milions d'euros, d'on els traurem? Diu: «Estem a la recta final per a l'obra de la Llosa del Cavall.» Escolti, benvinguts; a la recta final, ja hi estàvem, pel que es veu en *La Vanguardia*, aquesta notícia que li citava, del 17 de juny de 2005, ja hi érem, a la recta final. Deia: «Ja està a punt, a punt de fer-se», el 2005. Han passat dos anys, hi ha hagut..., en síntesi, el Govern, integrat per les tres mateixes forces polítiques, allà no ha canviat absolutament res, i encara no m'ho ha dit.

Aquests 270 milions d'euros, d'on sortiran? Del pressupost general de l'Estat? Hi han compromisos respecte a això, o no n'hi han? O hi haurà més endeutament? Si ens anem a mirar una mica què són els avantprojectes i els projectes de pressupostos que ens entraran demà en aquesta cambra, ens adonarem d'algunes coses. Van blasmar tota l'actuació del Govern darrer de Convergència i Unió per l'endeutament de l'ACA. Sap quina és, la proposta que fan? Incrementar-lo en no sé pas quants mils de milions d'euros més. Home, si aquesta és la resposta, no haver cridat tant aleshores. I ens sembla bé que sigui aquesta, si és per fer acció en el territori i si és per donar sortida als problemes reals del territori.

Per tant, sí que li agrairia que, més enllà d'aquestes bones paraules, que les hi agraeixo i molt, conseller, i del to, que també l'hi agraeixo i molt, home, aquests 270 milions d'euros que eren una expectativa, que es va dir des d'aquesta tribuna que tranquils, que ho havien signat per poder comandar totes les obres des d'aquí i que ara resulta que s'ha acabat, perquè s'ha tancat caixa en els fons europeus de 2000-2006, no han arribat, d'on sortiran?

I li dic a continuació: escolti, i no esperi trobar la nostra complicitat en noves apujades del cànon de l'aigua. Perquè, si això hagués sortit bé, nosaltres responsablement estaríem disposats a fer una acció concreta i donar suport al Govern, doncs, a modular alguns aspectes del cànon de l'aigua; en cap cas de l'ordre d'aquestes recaptacions, evidentment, només faltaria.

I, respecte al cànon, una reflexió important, que l'altre dia la fèiem en una comissió que potser no era la que corresponia: home, tenim un problema, tenim un problema de síndics respecte al cànon, i em sembla que és important que ho debatem en aquesta cambra. El síndic de comptes diu: «Ei!, com que no cobreix tot el cicle de l'aigua, cal apujar...», i empara el Govern davant, doncs, d'alguna eventual apujada significativa del cànon de l'aigua. El síndic de greuges l'altre dia, literalment, ens diu: «Ei!, això no es pot constituir només com un element de finançament de les obres del cicle hidràulic.» Els dos síndics, fixi's, diuen coses exactament contradictòries.

Ens sentim més còmodes amb el que diu el síndic de greuges, no cal que li ho digui, i jo creuria que vostè, doncs, probablement s'hi hauria de sentir.

I té molt a veure..., i dic aquesta anècdota, que no és tal, sinó que és molt significatiu, el problema de fons del finançament de les qüestions d'aigua al nostre país, perquè té molt a veure amb la denúncia que fèiem el juny de 2005 i que reitem i certifiquem, i ens dol haver-ho de fer des d'aquesta tribuna una altra vegada. No han vingut els fons esperats, i no han vingut i a més a més l'Estat té les mans lliures, perquè va signar un conveni que era molt explícit, perquè les declaracions de la ministra –que no les llegiré– a més a més ho van reiterar en la roda de premsa de signatura del conveni: i, si no vénen els fons europeus, la Generalitat, o que deixi de fer les obres, o que apugi el cànon, o que faci no sé quina història del contracte programa. Que benvingut, el contracte programa, però en qualsevol cas és molt inferior també a aquests fons que han deixat de venir, aquestes obres que eren declarades d'interès general per part, doncs, de la llei del Pla hidrològic, de la primera i de la segona llei del Pla hidrològic, i que per una irresponsabilitat que varem denunciar en el seu moment ho han deixat de ser.

I per tant, més enllà de tots els problemes, que hi són..., i també ens tindran al seu costat en els temes de la reutilització, i sabem on estan els problemes, i és en l'àmbit sanitari. I entenem també, en part, doncs, la reflexió que fan el Ministeri de Sanitat i la gent de l'àmbit de salut, perquè s'ha de ser curós. Però... D'acord, d'acord amb la reutilització, d'acord amb l'aportació de més recursos, benvinguts. Són vostès els que han vingut a dir que calia aportar més recurs de fora, eh? Benvingudes les dessaladores, i a nosaltres ja saben que ens agradava més mirar el nord que mirar el cel, i teníem una proposta que era el Roine, però en qualsevol cas benvinguda l'aportació de nou recurs a través de la dessalació. Però hi ha un altre capítol molt important que no me n'ha donat resposta, que és d'on sortiran els 270 milions d'euros que no han vingut d'Europa i que esperaven, i que en el pitjor o en el millor dels casos hipotecaran el nou cicle de fons europeus que, en el supòsit que arribin, malauradament seran molt inferiors a aquests, per la senzillera raó que ja he explicat abans: que s'ha retallat.

Per tant, li demanem: pensa fer alguna cosa, més enllà de parlar amb la ministra –diu que ja estem gairebé a la recta final–, respecte a aquests diners? Si ho pensa fer, ens tindrà al seu costat en aquesta cambra i a la cambra d'allà baix, ens hi tindrà –ens hi tindrà. Ara, des del rigor, des de la serietat i des d'exigir allò que el primer i el segon Pla hidrològic deien molt explícitament: hi han unes obres que són país, que són de vertebració de país, en l'àmbit metropolità i en el rerepaís, que són d'interès general i que l'Estat hi té una obligació...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...i no deixem, doncs, que no faci front a aquesta obligació per un mal conveni.

Ens tindrà al seu costat en la reivindicació d'aquests fons, i esperem que aquestes bones paraules, que, hi insisteixo, agraeixo molt, es tradueixin en fets, per parafrasejar el...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...cap del seu Govern, el dia que nosaltres presentem la moció.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Espadaler, pel to aquest, que està justament a l'alçada d'un tema tan important com el que ens ocupa, no? Miri, jo li vull dir dues coses que vostè entendreà molt ràpidament.

És a dir, quan es subscriuen els convenis amb el Ministeri del Medi Ambient l'any 2005, hi han una sèrie de clàusules, i en aquestes clàusules es parla, exactament, que s'arribarà a unes xifres, sempre que arribin els corresponents fons europeus –aquesta és una primera... Segona, en cap cas la llei del 2001, que vostè ha esgripmit, parla en cap moment que perquè una obra sigui declarada d'interès general el finançament serà al cent per cent de l'Administració general de l'Estat.

Per què li dic això? Doncs, li dic això per una raó: perquè en base a això algunes obres han sigut subvencionades o finançades al 85 per cent; altres, al 50, i altres, a menys, diguéssim, no?

En queden algunes pendents. Bé, dels 270 que vostè avalua –en tot cas, ho podríem acabar de matisar–, d'entrada hi ha uns 135 milions que vostès saben que vénen en aquests moments, en la nostra Administració, fruit de la disposició addicional tercera, fruit de l'Estatut. Entre altres coses, és evident que, d'aquestes xifres, 80 es dediquen a temes de depuració, i 55, a temes d'abastament.

En segon lloc, quan jo li explicava que estàvem en aquests moments a la recta final de la negociació, quan estem en la recta final de la negociació vol dir que estem obtenint recursos. I, evidentment, jo avui no li puc acabar d'explicar quines són les xifres finals, però són unes xifres finals que jo crec que vostè entendreà que són àmpliament satisfactòries i que, evidentment, situen molt diferentment la percepció que avui vostè té respecte al fet que falten o que no s'hi van incorporar 270 milions d'euros.

Dir també que quan es parla del contracte programa hem de dir que el contracte programa aporta 150 milions d'euros suplementaris, en aquest cas a l'Agència Catalana, durant quatre anys, en el termini de quatre

anys. Per tant, també estem parlant d'una altra xifra que cal incrementar.

Però, en tot cas, a mi el que m'agradaria dir –i vostè ho ha dit abans, i jo ho faig meu– és que, a més, no solament són importants totes aquestes grans obres... Vostè em deia: «De les portades d'aigua diguem-ne...», no sé com ho ha dit, no? (*El Sr. Espadaler i Parcerisas diu: «una manera d'entendre el país».*) «Una manera d'entendre el país», perfecte. Jo li puc dir que entenc aquesta manera d'entendre el país, i la prova d'això és que vostè sap que en aquests moments nosaltres estem fent moltes obres, justament, d'interconnexió –per exemple, fa ben poc, al Lluçanès, vull dir...–, i moltes altres que en aquests moments són de rang supramunicipal, infracomarcal, etcètera, justament per dotar aquest tipus d'articulacions. I, a més, som conscients que a més estem parlant d'una qüestió i d'un problema que aconseguirem resoldre a curt termini –d'això no li càpiga dubte– però que, de tota manera, resoldre això implica fer-ho amb uns criteris de racionalitat. És a dir, no ens pot guiar merament la possibilitat de, fins i tot, arribar a reutilitzar, arribar a sumar, arribar a dessaladores, perquè, clar, hi ha una cosa que vostè també entendreà i segur que compartim: que no hi hauria res pitjor que acabar pensant en la sisena, la setena, la vuitena, la desena dessaladora. És evident que hem d'anar, justament, a una política de reutilització, a una política d'estalvi i a una política de concertació.

En tot cas, jo estic convençut que ben aviat..., com tindrem ocasió de mirar els números, jo estaré satisfet que vostè m'interpell·li o de debatre-ho quan vostè vulgui, per poder veure que, finalment, s'acorden unes obres que són fonamentals per al país, que són absolutament d'interès general –no sé si per a l'Estat, el que és segur és que ho són per a Catalunya– i per tant que, en la mesura de tot això, es tiraran endavant. I tenen vostès, evidentment, la més absoluta garantia que aquestes es duran endavant i que els recursos que s'hi esmerçaran jo estic convençut que provindran, en bona part, d'aquests fons, que en un moment determinat va semblar que no arribarien en cap cas a Catalunya.

En tot cas, amb aquestes explicacions m'agradaria completar aquesta interpell·lació, sobretot, a la vegada, dient que és fonamental com aconseguim administrar en aquestes properes setmanes, aquests propers mesos, justament, la gestió de la sequera d'una manera en què el conjunt..., no solament, ja, de Govern i oposició, sinó el conjunt de les forces polítiques d'aquest país, expliquem responsablement tots els passos que anem a donar, ho fem amb transparència, ho fem amb lleialtat i ho fem amb fraternitat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·li-

cidat de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pels grups parlamentaris, en el sentit que l'onze punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpell·lació al Govern sobre la política ferroviària dels serveis de rodalia i regional, se substanciï després del número 6 de l'ordre del dia.

Es pot aprovar aquesta proposta per assentiment? Aquesta modificació es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queda aprovada.

Moció subsegüent a la interpell·lació al Govern sobre la política ferroviària dels serveis de rodalia i regional (tram. 300-00021/08)

I, per tant, passariem a substanciar aquest punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpell·lació al Govern sobre la política ferroviària dels serveis de rodalies i regional. Per exposar la moció presentada per part del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Gràcies, company Rull, per permetre'm compartir aquest debat, en un tema prou important i de què, com vostè sap, doncs, sóc usuari, client i coneixedor i testimoni gairebé diari, no? –bona tarda, senyor conseller; perdoni, que abans no l'he esmentat.

A un molt bon amic meu, conciutadà, escriptor i periodista, Francesc-Marc Álvaro Vidal, crec que és lícit i lògic que jo li reconegui que ens hagi fet de portaveu en tants mitjans de comunicació quan va explicar el drama diari que viu la gent que circula amb Renfe. Ens trobem sovint, som del mateix poble i, per tant, vivim exactament, més o menys, el mateix tipus de funcionament, no?

Precisament, Francesc-Marc Álvaro ahir a *La Vanguardia* feia la seva columna, no?, explicant una cosa que titulava «Estigma» –jo no riuria gaire sobre això, «Estigma»–, i tractava del cas d'aquella professora de francès que no ha pogut accedir a un lloc de treball justament perquè va justificar que és que viatjava amb Renfe des de Segur de Calafell al centre de Barcelona i, evidentment, en seleccionar el currículum va quedar descartada. Va dir, el Francesc-Marc Álvaro, que si no hi posem remei potser aquests tipus de discriminacions podran anar en increment. I aquesta és una responsabilitat política, no?

De fet, el tren és un espai de convivència, fins i tot amb gent que no coneixes; naturalment, amb els coneguts molt més, no? I en aquests espais parles amb la gent, evidentment, no? I parles amb joves de vint-i-sis, trenta anys, que et diuen: «Tu saps la quantitat d'hores extres, sense cobrar-les com a extres, que haig de fer a la meua feina perquè arribo cada dia a aquesta hora?» Parles amb funcionaris de l'Administració de justícia, per exemple, no?, que van de Vilanova a Barcelona, per

exemple, i et diuen: «El que feia abans en quaranta minuts ho faig en cent vint molts dies.» Els vull fer notar que fa cent vint-i-cinc anys amb capital vilanoví es van foradar els túnels del Garraf, no?, i els trens hi arribaven en trenta-cinc minuts, a Barcelona; i avui estem a cent vint minuts, ben tractats. Parles també amb gent que ha fet la reclamació, no?, noies, que a part de la burocràcia acaben rebent la notificació que poden anar a cobrar 2,50 euros, amb una explicació que diu quan es va normalitzar el servei i no especifica quan es va espatllar, i a més, evidentment, dient que tranquils, que hi ha un pla d'actuacions que la ministra de Foment va anunciar el 15 de novembre.

Això és el que hi ha. Bé, el 15 de novembre, però ahir –ahir, diari d'ahir–: «Retrasos de quince minutos por avería de Renfe». Algú que agafava aquests m'explicava a mi, que estava al Clot, que n'havia tingut més de vint-i-cinc, de minuts. I això és sovint. I això és el que hi ha –això és el que hi ha. No ho diem nosaltres, que tenim un interès polític, per exemple: el Síndic de Greuges, les pimecs... Els empresaris del Maresme es van atrevir a quantificar-ho, i Renfe ho va desmentir immediatament, no? En aquest cas, Renfe; ningú personalment va posar nom a aquest desmentiment. Es veu que això de Renfe és com una mena de cosa fantasmagòrica que quan convé surt un nom, però quan no convé funciona per art de l'encantament, no? Els sindicats ho han dit i s'hi han posat a bastament, i he vist a l'estació de la meua ciutat, doncs, les Comissions Obreres repartir..., el sentir general de la gent que usa el transport públic de ferrocarril.

Mentrestant aquí, en la interpellació, el senyor conseller li deia al meu company Rull que, com que l'únic que pretenia el senyor Rull era erosionar el Govern, que picava –va utilitzar la paraula– ferro fred. A mi em va saber greu aquesta expressió, perquè, escolti, només hem intentat portar al Parlament el que passa al carrer. I creiem i crec que hi tenim l'obligació. No puc tornar a pujar a un tren sense dir que els demano a vostès explicacions. Vostès són govern; jo faig el meu paper, a més del d'usuari.

I, dit això, hem presentat una moció en dos aspectes, demanant responsabilitats. Evidentment, la dimissió de la ministra, circumstància que hem aprovat també a l'ajuntament, per exemple, el de Vilanova i la Geltrú, amb els vots d'Esquerra Republicana, cosa que s'ha sol·licitat al mateix Congrés dels Diputats també i que a mi m'agradaria que aquesta cambra, fent-se ressò del problema que viu la gent de Catalunya, molt especialment de rodalies Barcelona, fent-se ressò d'això, atribuïssim responsabilitats a algú. I també contemplem actuacions de millora, que em sembla que en aquest sentit, doncs, no té res a veure que hàgim aprovat avui que s'acceleri el traspàs de l'Estatut amb el que ja es pot fer immediatament sense aquest traspàs.

Jo els dic una cosa, senyor conseller: jo no sé si piquem ferro fred, però li puc assegurar que la gent està molt roent, el que en diuen «al rojo vivo». I aquest dia el senyor –acabo, senyor president– Sebastià Serrano, parlant de l'agressivitat, deia textualment: «La Renfe amenaça cada dia els ciutadans de Catalunya, i això genera crispació.» I deia també: «Sort del control que

exercim sobre l'agressivitat», que jo espero que sigui per molts anys, no?, però anem amb compte en parlar del roig viu o del ferro fred.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En aquesta moció hi han dos grups parlamentaris que han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, no sé què deu tenir això de la Renfe, que ens toca als vilanovins sortir al faristol, doncs, a queixar-nos, a queixar-nos i a defensar que s'adoptin mesures perquè millori el servei de rodalies, no? Ho deia el company d'hemicicle Esteve Orriols, i feia referència a un periodista, Francesc-Marc Álvaro, que ha reivindicat i ho fa, des de tots els mitjans en què treballa, la millora del servei. I feia referència també a en Gumà i Ferran, que va ser un dels promotors de l'arribada del ferrocarril a Vilanova i la Geltrú, a la comarca del Garraf, i dels forats a les costes del Garraf per tal de fer possible, ara fa cent vint-i-sis anys, que arribés el ferrocarril a Vilanova i la Geltrú. I ho sap molt bé l'honorable conseller, que va tenir l'honor de ser a Vilanova amb motiu del cent vint-i-cinquè aniversari de l'arribada del ferrocarril per presentar una conferència respecte a això.

Malauradament, hem de parlar una vegada més dels problemes de Renfe i dels problemes de rodalies de Renfe. I ja fa un any i escaig que es reproduïxen aquests problemes, amb una intensitat important, amb una intensitat molt important. I la veritat és que no ens satisfà haver de sortir a defensar mesures per tal de millorar el servei de Renfe. Ens satisfaria no haver-ho de fer; significaria que el servei de rodalies, que diàriament usen més de quatre-cents mil ciutadans de Barcelona i voltants, doncs, no hauria d'estar cada dia en boca dels diputats, perquè es presta un servei normal; ja no demanem que sigui excel·lent: un servei normal, cosa que, dels últims mesos cap aquí, no està sent una realitat.

I davant d'aquestes circumstàncies veiem la reacció dels nostres governants. El Govern de la Generalitat..., jo seguia amb atenció la interpellació que feia el senyor Rull a l'honorable conseller fa quinze dies, i a mi em donava la impressió que el conseller ja estava una mica cansat de parlar de Renfe, de parlar de les rodalies de Renfe, i, d'alguna manera, en donava la impressió que deia: «Escolti'm, deixin ja de fer política, que, escolti'm, els problemes de Renfe són uns altres i hem de fer altres coses...», i d'alguna manera em donava la impressió que amagava una mica el cap sota l'ala.

Però, d'una altra banda, també sentim els responsables del Ministeri de Foment donant missatges de tranquil·litat, dient: «Tranquils, que els problemes continuaran fins a finals d'any.» O la ministra de Foment dient: «No, no, escolti'm, la culpa és dels que havien governat abans», com si ella no es recordés que fa tres anys

que té les responsabilitats de les infraestructures i té les responsabilitats del que són les rodalies de Renfe.

I, de solucions reals, no se n'aporten –de solucions reals, no se n'aporten. S'anuncia un pla de xoc, però no es duu a terme. I no es duu a terme amb la contundència que hauria estat desitjable per poder donar de veritat un missatge de tranquil·litat als usuaris i dir-los: «Escoltin, s'està fent tot allò que està a les nostres mans per intentar evitar que vostès tinguin problemes.» La sensació és que no s'està fent, la sensació és que encara hi han moltes coses per fer.

I per tant, davant d'aquesta circumstància, davant d'aquesta situació, en què ens dona la impressió que des del ministeri no s'adopten les mesures necessàries, ni tècniques ni financeres, que els problemes continuen, que hi ha un pla de xoc incomplet i que no es compleix, el que demanem –i per això anunciem que donarem suport a la moció, i per això hem presentat una esmena en la qual complementem les mesures que es demanen respecte del pla de xoc–..., anunciem que votarem favorablement la petició de dimissió de la ministra, perquè algun responsable hi ha d'haver i alguna persona s'ha de fer càrrec d'aquestes responsabilitats.

De totes maneres, anuncio que, de tota la moció, el més important és que aquestes mesures del pla de xoc s'adoptin, i s'adoptin amb celeritat, i s'adoptin amb seriositat, i s'adoptin per tal de millorar el servei que es presta dia rere dia, que continua sent molt dolent.

Hi ha un aspecte al qual no podem donar suport, dels que contempla la moció, que és el fet que s'encomani la gestió de Rodalies Renfe a Ferrocarrils de la Generalitat en tant no arriba el traspàs per part del Govern de l'Estat. Val la pena puntualitzar: el fet que la Generalitat assumeixi les competències sobre Rodalies de Renfe no és una novetat d'aquest Estatut; ja era possible amb l'Estatut del 79. Però aquesta comanda de gestió a Ferrocarrils de la Generalitat, entenem que no és la solució als problemes que avui en dia pateix Rodalies de Renfe; seria treure-li la gestió al Govern de l'Estat, al Govern del Partit dels Socialistes, per donar-li la gestió al Govern de la Generalitat, un altre govern del Partit dels Socialistes. Per tant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...no creiem –acabo immediatament–, per tant, no creiem que aquesta sigui la solució de debò als problemes.

Per això nosaltres creiem més en les mesures del pla de xoc, i per això les hem volgut complementar amb les nostres esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Bé, gràcies, senyor president. Diputades i diputats, conseller, intervinc en nom dels grups que donen suport al Govern per fer la defensa de la nostra esmena. Abans de fer la defensa d'aquesta esmena, a mi m'agradaria dir dues coses.

Una, el tipus de debat que han plantejat avui els grups que estan a l'oposició, que és d'anecdòtic, de situació local, a mi..., m'ensumo que és justament el plantejament de dos candidats a l'alcaldia de Vilanova, que han portat Vilanova al Ple. Si fos un problema només de Vilanova i la Geltrú, el tema de Renfe, la solució seria molt més fàcil; però no ho és, és de tot el país. I és per això que nosaltres considerem absolutament necessari passar d'aquesta qüestió de l'anecdòtic, de la gesticulació electoral, a una qüestió més destacada, més rotunda, que realment sigui una resposta als ciutadans i les ciutadanes sobre la situació que la xarxa ferroviària de rodalies i de regionals té al nostre país.

Avui s'ha produït en aquesta cambra una votació altament simbòlica en aquesta matèria. Hem tingut la unanimitat de la cambra per plantejar un tema que és que s'acceleri la negociació dels traspàsos, com diu l'esmena que hem aprovat. Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a negociar amb caràcter immediat el traspàs a la Generalitat dels serveis de transport de viatgers per ferrocarril amb origen i destinació en el territori de Catalunya, tal com estableix l'article 169 de l'Estatut de Catalunya, amb la dotació econòmica suficient per fer front al dèficit d'inversions acumulat i a les necessitats futures de la xarxa de rodalies i de regionals.»

Creiem que la notícia que els ciutadans i les ciutadanes havien de rebre avui és aquesta; aquesta de dir: el Parlament de Catalunya..., ho havíem demanat en altres ocasions tots els portaveus de l'Entesa des d'aquesta tribuna, era justament aquella de donar als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya una resposta contundent, que està aquí, que és la unanimitat en un dels temes fonamentals.

Però sabem que no és un tema exclusivament competencial, sinó que és un tema que hem d'atendre d'una situació que en alguns casos és una situació d'emergència. Davant d'això, el nostre debat el volem centrar justament en allò que diu la nostra esmena a la totalitat. Nosaltres creiem que demanar la dimissió de la ministra..., que, a més a més, la qüestió fóra que aquesta ministra s'ha trobat una situació generada per l'Administració del Partit Popular, amb la connivència de Convergència i Unió, i li diuen: «No, no, com vostè s'ha trobat aquest "pastel" sobre la taula, dimiteixi», perquè no el pot arreglar, eh?, amb la urgència que volen els que avui estan a l'oposició.

Nosaltres volem anar a la proposició, volem ser propositius i plantejem quatre eixos, vuit punts en quatre eixos. Quatre eixos que per nosaltres passen per: una mesura estructural d'actuació, que és el pla de rodalies, participat entre el Govern de la Generalitat..., que fa el Ministerio de Fomento, amb la participació activa del Govern de la Generalitat; exigir –que ja s'ha fet per part del Govern i s'hi està treballant de forma intensa– les millores i el compliment de les inversions, no només

les del pla de xoc, 260 milions, sinó que s'accelerín aquelles inversions pactades en el protocol del mes de setembre per a la totalitat de la xarxa ferroviària, que fa referència a una inversió pràcticament de dos mil milions d'euros en la xarxa ferroviària del nostre país; accelerar els temes competencials –no m'hi referiré; s'hi ha pronunciat aquesta cambra aquest matí i, ho torno a dir, amb una unanimitat absoluta–, i després, un punt fonamental que també té la nostra esmena, que és la protecció i defensa dels ciutadans i dels usuaris. En dies línies: una, instar a la millora de la informació per part de Renfe Operadora, i dos, que l'Agència Catalana del Consum, l'organisme públic del Govern de la Generalitat, instrumenti els mecanismes d'informació perquè tots els ciutadans, totes les ciutadanes, puguin exercir els seus drets com a consumidors davant d'aquests incompliments.

Per tant, tenim una proposta absolutament propositiva, que no parteix exclusivament de la negació, que passa de l'anècdota, justament, a les mesures estructurals, que no va a la gesticulació, sinó que el que pretén són les solucions. I, d'aquesta manera, nosaltres considerem que aquesta és una esmena que hauria de ser atesa pels grups de l'oposició, que el proponent l'hauria d'acceptar i que considerem que és la bona línia de treball per resoldre els temes de rodalies i de regionals al nostre país.

En nom dels tres grups que donen suport al Govern, per tant, jo demano el suport de la cambra per a aquesta esmena. I en tot cas, si no és així, senyor Esteve Orriols, votarem en contra de la seva moció.

Gràcies, president, diputats, diputades, conseller.

El president

Doncs, té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, realmente el problema de las cercanías nos tiene muy ocupados en este Parlamento, a la vista de las interpelaciones, mociones y propuestas de resolución que se van haciendo en los últimos tiempos.

La moción que se trae hoy aquí a debate tiene dos aspectos: uno fundamental, que aborda el tema del cambio en la gestión, y una serie de propuestas que se realizan en torno a la mejora de esta gestión.

En cuanto al primer aspecto, que se concreta en la petición de la dimisión de la ministra de Fomento, no somos el único grupo parlamentario en manifestar nuestra adhesión a esta petición de dimisión. Es así en tanto que no se ha producido una muy buena gestión en el tema de la solución de las Cercanías de Renfe y, por el contrario, el problema se enquistaba y no se le ve solución a corto plazo.

Manifestado lo anterior, y a la vista de la propuesta de resolución que se ha aprobado esta mañana, como bien ha dicho el señor Labandera, por unanimidad, no encontramos la necesidad de precipitar, de la manera que

se plantea en la moción, la encomienda de gestión en favor de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. En definitiva, a la vista de lo escuchado en el anterior Pleno y de la interpelación que le formuló el señor Rull al honorable *conseller*, no acabamos de entender cómo es posible que no quiera a la ministra de Fomento y prefiera al señor Nadal, en cuanto que estuvo precisamente censurándole de una manera permanente la gestión que estaba realizando en esta materia.

En definitiva, o bien tienen prevista una moción de censura para cambiar de gobierno y de ahí acelerar el proceso de cambio en cuanto que piensan que dentro de poco habrá otro *conseller* o, si no, no se acaba de entender por qué esta necesidad de cambiar la gestión en un *conseller* en el que han dicho en repetidas ocasiones que no confían.

A la vista de lo anterior, nosotros no apoyaremos la encomienda de gestión, porque hemos solicitado el procedimiento adecuado, que es el traspaso, conforme prevé el Estatuto y conforme se prevé en el ordenamiento jurídico. La figura de la encomienda de gestión se sabe que en derecho administrativo es excepcional, y, si bien estamos ante una situación excepcional, desde luego no nos parecen muy ocurrentes las propuestas formuladas.

Eso no quiere decir que vayamos a dejar de apoyar el resto de las propuestas que se formulan, si bien cambiaríamos el orden, puestos a pedirlos y si se aprobaran: primero, que se haga la auditoría externa para saber realmente las causas que provocan la situación actual, y después se exija al Gobierno del Estado la reformulación del plan para aprobar las medidas urgentes. Pero, bueno, en definitiva el orden de los factores en este caso sí altera el producto, puesto que primero hay que saber las circunstancias, las causas, para proponer las soluciones.

También apoyaremos, como no puede ser de otra manera, el despliegue de todo el potencial de la Agencia Catalana del Consumo. Pero no así en lo que hace referencia al inicio de expedientes sancionadores por un problema técnico. Iniciar un expediente sancionador por cada servicio mal prestado no es una fórmula adecuada en derecho administrativo sancionador; primero se abren las diligencias informativas y, a la vista de las diligencias informativas, se abre el expediente sancionador. Pero parece como si hubiera aquí una voluntad de causar alarma o tratar de corregir, cuando lo que se trata es de ver las verdaderas causas de estas circunstancias que están produciendo la situación de colapso en las cercanías.

Ha quedado hoy puesta de manifiesto la voluntad del Parlament de Catalunya de solucionar el problema. Nada empece la propuesta aprobada esta mañana con las medidas a las que va a dar apoyo el grupo parlamentario al que me honro en pertenecer, y en todo caso se apoyará, como se ha dicho, parcialmente la moción presentada por el Grupo de Convergència i Unió.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor Orriols, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, president. Bé, escolti, senyor Labandera, una petita apreciació, eh? Jo no sé si vostè em coneix gaire, a mi. Jo li puc assegurar que el senyor Rull em va encarregar això perquè sóc usuari de Renfe, client, «de pago», de taquilla, m'entén?; per tant, igual que la resta de ciutadans d'aquest país. El fet de ser candidat a l'alcaldia de Vilanova li puc assegurar que no té res a veure amb la moció d'avui, entre altres coses perquè el mes de febrer del 2006 vaig presentar una moció al Ple de l'Ajuntament de Vilanova sobre aquest problema. Una altra cosa és que en un any ningú ha fotut res. Però aquest servidor va presentar aquesta moció, que per cert es va aprovar per unanimitat i el compliment de la qual encara estic esperant. Per tant, no em barregi el «gasto»... El drama és de tot Catalunya, és clar que sí! El que li he dit que va passar ahir eren els trens que venien del Clot cap a Blanes, no els de Vilanova. El drama és general. Home, no m'ho vulgui carregar amb una cosa de qüestió personal meva, perquè no és cert. I si s'ho creu així és que no em coneix.

Dit això, la cosa que entendreé menys d'aquesta votació d'avui –perquè jo a vostè, senyor Labandera, l'entenc, i el senyor conseller també, i el Partit dels Socialistes encara més–, el que entendreé jo menys avui és que altres grups, molt especialment Esquerra Republicana, que ha demanat la dimissió de la ministra com a responsable política de tot aquest desgavell i d'aquest drama, l'hagi demanat a Madrid i, per exemple, al meu ajuntament, entre altres, i aquí no ho facin. Em sorprendrà. Però bé, un també, a aquestes alçades de la vida, també han d'entendre que la capacitat de sorpresa la té bastant, ja, exhaurida, oi?, i per tant me'n faran dispensa. (*Remor de veus.*)

Dit això, senyor Labandera, jo no puc admetre la seva esmena, perquè vostè la qualifica de resposta rotunda i jo la qualifico d'una submissió alarmant, no? Tots els punts van, pràcticament, a demanar al Govern de l'Estat, a demanar al Govern de l'Estat..., només fa falta que s'hi posi de genolls, al Govern de l'Estat... I, escolti, la gent està massa empenyada, perquè no anem a demanar, que anem a exigir en comptes de demanar tanta història, no? Per tant, jo no la hi puc admetre, sobretot tenint en compte que el punt número 1, que és el de la dimissió, que és el que jo crec que políticament té importància, vostès ja no me l'han volgut ni tractar.

Amb relació a les esmenes del Grup Popular, senyor president, nosaltres les acceptem, de manera que l'esmena del Grup Popular, íntegrament, formaria part del punt 2.a, i mantindríem la resta de moció tal com la tenim.

Per cert, senyor Labandera –acabo els pocs segons que tinc amb això–, 25 de març –això no és de l'any passat–: «Els sindicats» –sindicats, representants dels treballadors– «denuncien una retallada de quatre-cents treballadors en quatre anys a Renfe.» Cony, com ha d'anar el servei? Fabulós, no? (*Remor de veus.*) «Naturalment», diu, «home, és que s'ha contractat molta gent.» Amb ETT, oi? Doncs, així va la Renfe i així va el país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Cridem a votació... (*El Sr. Labandera i Ganachipi demana per parlar.*) Senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, senyor president, per una contradicció... Sí?

El president

Té un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí. Senyor Orriols, en primer lloc, el fet que hagi hagut d'intervenir en nom dels tres grups que donen suport al Govern és per fer una clarificació que se'm demana també per part dels socis, i és el fet que els grups que avui donen suport al Govern de Catalunya i que són membres de..., que han demanat també la dimissió de la ministra.

Ara, el seu grup va fer un joc estrany de paraules, de dir: «Senyora ministra, si no troba responsables polítics, haurà de prendre una resolució.» Però aquesta situació del seu grup a Madrid, d'intentar cuidar les formes per si de cas li toca un dia estar al Govern, el fa trair-se. Ara, aquí vostè se sent, eh?, amb la possibilitat de demanar totes les dimissions del món, però a Madrid l'actitud no és conseqüent.

Gràcies, president.

El president

El senyor Rodríguez havia demanat la paraula?

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor president, per demanar votació separada del punt 2, apartat b.

El president

Molt bé. (*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*) Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, para pedir votación separada también del punto 2.d.

El president

C?

El Sr. Domingo Domingo

D –d.

El president

D. (*El Sr. Orriols i Sendra demana per parlar.*) Senyor Orriols...

El Sr. Orriols i Sendra

Sí, gràcies, senyor president. No, només per puntualitzar la contradicció del senyor Labandera. Jo, només dir-li: jo crec que ha quedat molt clar en els fòrums on ens

hem pronunciat, a Madrid, el seu portaveu, demanant la dimissió per responsabilitat política del servei de la senyora ministra, i en els ajuntaments, exactament així. El Grup d'Iniciativa a molts llocs, i el Grup d'Esquerra Republicana a tot arreu. Això és el que hi ha.

A mi el que em dol en el fons de tot això és que vostès van agafar de cap... –vostès, el Govern de Madrid, a què vostès donen suport, evidentment–, van agafar de cap de turc el senyor Josep Manau, que probablement era la persona més receptiva i més receptora dels problemes i el que podia fer més coses per solucionar aquestes qüestions. Li van tallar el coll...

El president

Senyor Orriols...

El Sr. Orriols i Sendra

...i els que realment tenien responsabilitat a casa seva encara estan tranquils.

El president

Posem, doncs, a votació, en primer lloc, el punt 2..., l'apartat *b* del punt segon –apartat *b* del punt segon– d'aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor i 84 vots en contra.

Votarem, seguidament, l'apartat *d* d'aquest punt segon, també.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 54 vots a favor i 72 vots en contra.

Votarem seguidament la resta de la moció, amb la incorporació de l'esmena del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el retorn a Catalunya de la documentació confiscada durant el franquisme que encara està dipositada a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola, a Salamanca (tram. 302-00017/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el retorn a Catalunya de la documentació confiscada durant el franquisme que encara està dipositada a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola, a Salamanca. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna avui amb el convenciment que aquesta moció subsegüent que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és una moció que pot ser aprovada per tots, absolutament tots els grups de la cambra. Intervinc amb el convenciment que el que proposem és assumible per tots i desitgem que tant de bo en aquesta ocasió puguem fer pinya totes les forces polítiques, perquè de fet ja s'ha demostrat que quan anem a la una és quan més lluny aconseguim arribar. Justament consens i unanimitat és el que sempre ha demanat l'entitat impulsora de tot aquest procés, la Comissió de la Dignitat, i de fet ja n'hi ha un precedent en aquesta cambra, i no pas gaire llunyà: el dia 22 de juny de 2004 aprovàvem a la Comissió de Política Cultural una proposició no de llei, per unanimitat, que demanava justament això, el retorn complet dels documents que avui dia encara són a l'arxiu de Salamanca.

Avui, en aquesta moció –i em sembla que reflectint l'opinió dels tres grups que donen suport al Govern– demanem una cosa ben simple: demanem que es compleixi la llei, que el Govern espanyol compleixi el seu compromís, que, tal com marca la Llei espanyola de restitució dels documents incautats, es compleixin els terminis; demanem, en definitiva, que no s'endarrerixi més el retorn dels documents espoliats, dels documents incautats durant la Guerra Civil, que van servir de botí de guerra, demanem el retorn dels documents que encara són a l'arxiu de Salamanca i que pertanyen a persones naturals o jurídiques de caràcter privat, és a dir, als particulars, als partits polítics, als sindicats i a les entitats.

Ja vam dir en el transcurs de la interpellació –i vam coincidir amb el conseller Tresserras– que és fonamental poder establir un calendari de retorn, un calendari de mutu acord, que de cap de les maneres no pot estar condicionat al calendari polític, perquè els interessos electorals de cap força política –ara que estem gairebé en precampanya de les eleccions municipals– no puguin passar per davant dels interessos de Catalunya.

I no només és urgent aquest retorn per evitar que ningú caigui en la temptació de fer partidisme: és urgent també perquè, si ho seguim ajornant, correm el perill que algunes de les persones que van ser víctimes d'aquest espoli ja no puguin veure el final d'aquest procés dolorós. Parlàvem l'altre dia de Carles Fontserè, l'autor d'alguns dels cartells propagandístics més importants de la Guerra Civil, un home que ha lluitat, que va lluitar durant anys per aconseguir la devolució de tots els materials que li van prendre l'any 39 i que va morir, malauradament, el passat mes de gener sense haver-ne vist retornada la documentació. No podem córrer el perill que altres homes i dones que han protagonitzat la història democràtica del nostre país desapareguin sense veure'n restituïda la memòria i la dignitat.

Es tracta, en total, de més de dos milions de documents, un total de 1.700 caixes de documents que encara són allà, més del doble del que ja ha estat retornat. Tot un equip de tècnics especialitzats de la Generalitat ja han fet la seva feina d'identificació, de catalogació de tota la documentació, una tasca exhaustiva d'identificació i

classificació que va finalitzar el passat mes d'octubre. Tal com explicita la llei espanyola, una vegada identificats els fons documentals per part de la comissió de treball, és la Comissió Mixta Estat - Generalitat que n'ha d'oficialitzar la identificació. I, un cop oficialitzada, s'inicia el procés perquè en un termini de tres mesos, com a màxim, la documentació sigui transferida.

Ho denunciàvem en el transcurs de la interpellació: estem assistint a una interrupció inexplicable del procés de devolució, una interrupció sorprenent i inquietant, el Govern espanyol no mou fitxa. I aquest és el motiu que ha empès el Grup Parlamentari d'Esquerra a presentar la moció, que té la voluntat de fer calendari, de posar terminis, d'empènyer el Govern espanyol a desencaixar el procés i que ben aviat la Generalitat pugui rebre la documentació i retornar-la als seus propietaris.

Ens consta –i així ho va explicar el conseller Tresserras en seu parlamentària– que el Govern de la Generalitat està fent tot el que està al seu abast per accelerar-ne el retorn, ha actuat sempre amb transparència i claredat, i per això ja els avanço que no tenim cap problema a acceptar l'esmena que proposa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Estem convençuts que el conseller de Cultura no tindrà cap problema, al contrari, a venir a informar-nos de com evoluciona aquest procés.

Demanam, doncs, que es compleixi la llei, la Llei espanyola 21/2005, de 17 de novembre, de restitució a la Generalitat de Catalunya dels documents incautats. El retorn definitiu a Catalunya, abans d'acabar l'any 2007, de la documentació confiscada que encara està dipositada a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola posarà, al nostre entendre, posarà fi a un procés dolorós que permetrà restituir l'honor, retornar la dignitat a aquells homes i dones que van viure els moments més negres de la història del nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria del Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, introduïm des del nostre grup una esmena que considerem que reforça el primer dels dos punts de què consta aquesta moció. Atenent que queda exhaurit el termini per al retorn de la segona fase de la documentació que va ser objecte d'espoli, aquella que correspon a particulars, entitats, formacions polítiques com el PSUC o com Esquerra Republicana, i atès que el conseller de Cultura, en aquesta mateixa tribuna, tot responant la interpellació que ha motivat aquesta moció, ens va dir que no se n'havia sortit amb la ministra Carmen Calvo, perquè hi hagués un compromís ferm perquè aquesta documentació fos aquí abans no acabés l'any, la nostra esmena vol reforçar a obligar que, una vegada reunida la Comissió Mixta Estat - Generalitat, s'estableixi un calendari que materialitzi aquest retorn i que el conseller ens la vingui a expli-

car, aquesta calendarització del retorn, en aquesta cambra.

Òbviament, la moció insta que el Govern materialitzi aquest retorn al llarg d'enguany. Ja en la seva compareixença en comissió li vam assenyalar al conseller de Cultura que, mentre ell encara feia declaracions segons les quals aquesta documentació tornaria enguany, la ministra Calvo deia, amagant raons polítiques i adduint raons tècniques, que aquesta documentació tornaria ben entrat l'any 2008.

D'entrada, que la ministra addueixi raons tècniques ho hauria d'haver contestat el conseller, de cara sobretot, amb contundència, a defensar els tècnics documentalistes que han fet les feines de catalogació i de digitalització i de classificació d'aquesta feina, els tècnics de la Generalitat.

No ens enganyem: la interpellació d'Esquerra Republicana, primer, i ara aquesta moció subsegüent, responen a la conferència de premsa convocada, ara deu fer ben bé un mes, per la Comissió de la Dignitat, per donar a conèixer públicament una carta que enviava la mateixa comissió a la ministra Calvo, signada per tota aquella gent que n'ha de rebre la documentació, i li enviaven la carta, justament, perquè es complís el retorn amb una certa celeritat.

Per què no es compleix el termini del retorn quan ja han passat ben bé sis mesos d'ençà que s'ha acabat tècnicament la feina? Doncs, perquè, a l'avantsala d'unes eleccions generals, no fos cas que per un tema com aquest el Partit Popular esgarripés quatre vots mal comptats al PSOE, si es fan concessions a Catalunya.

Però és que no es tracta de concessions, senyores i senyors diputats: es tracta de restaurar un greuge de memòria i de justícia històrica; de dignitat, és del que es tracta. I això passa amb uns governs –el d'allà i el d'aquí– que es qualifiquen i que volen ser reconeguts de progressistes i de socials. Llei de Memorial Democràtic, Llei de dignitat... Si tanta prioritat tenen les persones, com li ho expliquem, això, a la vídua d'en Carles Fontserè? I a la família Cambó? I a Teresa Rovira, entre molts d'altres?

Saben què deia Rovira i Virgili? Rovira i Virgili deia que les crisis espanyoles, sigui quin en sigui l'origen i sigui quina en sigui la direcció, sempre es giren contra les llibertats catalanes.

Aquesta moció, segons la qual aquesta cambra insta el Govern..., faci visualitzar al poble de Catalunya que el braç, hauríem de suposar que catalanista, del PSOE hi té alguna incidència, en el si del Govern espanyol en aquest cas, talment la té en el patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, o a acceptar la invitació del Ministeri de Cultura a entrar a formar part del patronat del Macba. Per què per segons quines coses el Govern de Catalunya incideix amb tanta facilitat en el Govern de l'Estat, i el Govern de l'Estat hi accedeix amb tanta cordialitat? Doncs, perquè no hi ha preu polític a Espanya, entre uns i altres, a entrar a formar part del patronat del Macba, per exemple; no ens enganyem: aquí no hi ha preu polític. En canvi, en el cas de la documentació - espoli de

guerra, ha estat injustament utilitzat, i no pas en benefici dels que en van ser greument perjudicats.

Si la documentació propietat de particulars enguany, tal com insta la Moció, abans que s'acabi aquest 2007, no arriba a les mans de qui en són els propietaris, això haurà estat, segons mana la llei, un fracàs triomfal. Això encara no s'haurà acabat, perquè després encara queda la documentació que és propietat dels ajuntaments. Que tinguem sort.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Antonio Robles, en nom Grup Mixt, té la paraula. *(Pausa. Veus de fons.)* Perdó, perdó... Perdoni, senyor Robles, no, no, senyor Robles, m'he equivocat, perdoni. El senyor Rafael López... —és que amb aquests canvis que hi han hagut de..., ho lamento, disculpes—, el senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyors consellers... Senyora Llansana, vostè em va trucar la setmana passada, i al final vam poder parlar aquesta setmana, per veure quin era el posicionament del nostre grup, i nosaltres li vam dir que seria l'abstenció. I vostè ens va demanar que si podíem sumar-nos a un consens i hi podíem votar a favor. Jo em vaig llegir detingudament la seva interpellació, i li he de dir que vostè va fer un flac favor per arribar a aquest consens, perquè de la seva intervenció, la majoria del temps, quasi el 40 per cent, es va dedicar a parlar del PP, a demonitzar el PP, a fatalitzar-lo, a culpabilitzar-lo.

Senyora Llansana, creu vostè realment que va fer un favor a aquesta recerca del consens, quan va centrar la seva intervenció molt més en el Partit Popular que en les persones afectades? Jo li podria dir que això és fer electoralisme, i li podria dir que a partir de la calçotada, doncs, Esquerra Republicana ha fet el tret de sortida electoral i fa electoralisme. Però no li ho diré, perquè no és cert, i no és veritat. Primer, perquè vostès són coherents, han defensat el que sempre han defensat. I segon, perquè és veritat: la situació es troba aturada. Però, senyora Llansana, realment vostè pensa que es troba aturada per culpa del Partit Popular? De la seva interpellació sembla que sí, però vostè sap molt bé que, si vostè ha de trobar responsables, els responsables els té al seu costat, al seu costat en els escons.

Miri, de la seva interpellació i posterior moció, nosaltres deduïm tres demandes, tres peticions, tres realitats. Primer, la urgència —la urgència. Vostès parlen de tres mesos, d'un termini de tres mesos, i vostè parla també, amb tota la raó, de l'edat de les persones afectades. Segon, el compliment de la legislació vigent, de la Llei 21/2005, de 17 de novembre, del Congrés dels Diputats. I tercer, una recerca d'enteniment, enteniment entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat.

Comencem per la primera, la urgència. Un cop realitzades les identificacions —i vostè ho deia molt bé— dels documents per la part catalana, ara tocava reunir-se la

Comissió Mixta Ministeri - Generalitat. Vostè deia en la interpellació: «Estem assistint a una interrupció inexplicable d'aquest procés.» Vostè creu que és inexplicable, senyora Llansana? Miri, vostè ho pot veure i ho pot calcular. Sap molt bé que la identificació va acabar l'octubre. Si haguessin reunit la comissió, segurament després tot just d'aquesta, fins i tot quan es van fer la interpellació i la moció al Congrés dels Diputats, ja tindríem també la identificació per part espanyola; tres mesos, caldríen: març, abril i maig. Li sona el maig? Li sona el 27 de maig, senyora Llansana? Per què, si no, senyora Llansana, el Partit Socialista va votar a favor de la seva moció al Congrés dels Diputats, això sí, traient tots els terminis? No volien sentir a parlar de terminis. Per què, senyora Llansana? Perquè és la típica moció que, com faran avui, volen de cara a la galeria i no realment amb compromisos reals. Entre altres coses, perquè si haguessin tingut aquesta voluntat no hauria calgut ni la moció del mes passat ni la moció d'aquest mes.

Per cert, fixi's amb la voluntat que té el Partit dels Socialistes d'arribar en aquest sentit..., que el 27 de desembre van votar a favor de la comissió. L'ha vista, la comissió, senyora Llansana? No hi és ni se l'espera.

No s'enganyi. El problema no és del Partit Popular: el problema és d'aquells que quan necessiten els seus vots diuen que sí i quan vénen les eleccions diuen que ja ho veurem. El problema és per alguns amics aquí i amics a Madrid o, com va dir el senyor Ridao ahir al debat, «a Zapatero vam donar la mà que després va mossegar».

Segon punt, el compliment de la legislació. Suposo que vostè va sentir la senyora ministra el 20 de febrer d'aquest any. Va dir que les entitats haurien de dirigir-se al ministeri per sol·licitar la documentació. Vostè pensa que això és l'article 5.2 de la llei? Vostè pensa que l'és? No l'és. Nosaltres estem a favor de complir les lleis encara que no les hàgim votat. I el problema d'aquesta interpretació de la llei..., ho va dir molt bé el senyor Tardà al Congrés, els va deixar a vostès alarmats. I el problema no és Partit Popular: el problema és dels seus encara companys de viatge, que estan asseguts al seu costat.

I, per últim, senyora Llansana, la coordinació, la cooperació, el treball en comú entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat. El senyor conseller, en resposta a la interpellació, ens va parlar de la reunió amb la ministra. I el senyor conseller, fruit de la seva exquisida diplomàcia, no ens va fer cap tipus de valoració de la seva reunió. Però el senyor Tardà, fruit de la seva no tan exquisida diplomàcia (*rialles*), ens feia un resum del que representava per a vostès, i ens deia: «Hemos pasado de la inquietud a la preocupación, porque sabemos que ustedes» —referint-se a la ministra i al conseller— «no se entendieron.» I fem aquesta moció perquè la ministra i el conseller no es van entendre?, perquè els socialistes, pels seus interessos electorals, no vulguin saber re de la comissió ni de cap calendari?

Senyora Llansana, avui aprovarem segurament amb una àmplia majoria aquesta moció, i després el Govern, amic per a uns i «el que mossega la mà» per a altres, farà el que vulgui, com ja ha demostrat. Ni terminis, ni urgència, ni diàleg, ni enteniment, ni compliment

de la llei: política de façana i primacia dels interessos electorals.

Per acabar, nosaltres no som perfectes, segurament que no ho som. Però som coherents amb el que diem, amb el que pensem i amb el que fem. I no podem justificar amb el nostre vot a favor la hipocresia que sabem que s'amaga darrere del somriure en la promesa i de l'oblit en el compliment del Govern del senyor Zapatero.

Gràcies, senyor president, senyora Llansana, senyores i senyors diputats.

El president

Ara sí, senyor Robles, té la paraula en nom del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente, diputadas, diputados. Este es un caso típico de utilización victimista y de los sentimientos de las personas para conseguir fines políticos. Los «papeles de Salamanca», desde que iniciaron su curso, allá por los noventa, con las peticiones de Esquerra Republicana casi en términos de extravagancia, han recorrido una serie de estadios y nos han llevado hasta aquí. Posiblemente lo que se pide ahora, lo que nos pide la diputada Llansana, de retornar los papeles, los documentos, las cartas de amor a sus legítimos propietarios, a esas personas individuales a las que les fueron sustraídos, es una aspiración absolutamente legítima. Y, desde luego, no se tendría que hacer ahora, se tendría que haber hecho hace mucho tiempo, y lo tendría que haber hecho el Gobierno español. Ahora bien, desde que empezó este proceso y los que se fueron añadiendo después, a mi modo de ver, creo que es una utilización de los sentimientos y una utilización, a mi modo de ver, que no debería hacerse.

Esquerra Republicana pidió en su momento el retorno de los papeles –no solo los individuales, sino todos los papeles–, en una clara escenificación de lo que entendemos como enfrentamiento mitológico histórico Castilla - Cataluña, España - Cataluña, etcétera. Y vive Dios que lo han conseguido. (*Veus de fons i rialles*.) Es paradójico, sin embargo, que a lo largo de estos años hayan ido pasando por el escenario, por el guión de la película, muchos partidos políticos... –bueno, unos cuantos– que en principio no estaban de acuerdo, otros después lo estuvieron, y así hemos ido haciendo una película que en realidad está muy clarita, a la luz de lo que tenemos ahora.

Por ejemplo, las contradicciones del PSOE. Allá por el año 1996, siendo alcalde de Salamanca Jesús Málaga, que actualmente es el subdelegado del Gobierno socialista, no tuvo empacho en montar una manifestación en contra de aquella avanzadilla del nacionalismo catalán para recuperar los «papeles de Salamanca». Y dijo lo siguiente: «Se llevarán el archivo por encima de mi cadáver.» Mira tú por donde el señor Caldera, Jesús Caldera, que por entonces también era diputado nacional, en este caso del PSOE, del mismo partido, en plan guerracivilista dijo: «No pasarán», es decir, los papeles se quedaban en el archivo de Salamanca. Pocos años después, bueno, diez años después, el Gobierno

de Zapatero necesitó votos de Esquerra Republicana y accedió a devolver los archivos, y el señor Caldera mu-do como un mussol. (*Remor de veus*.)

Pero curiosamente el PP, el PP de Salamanca, ahora con un alcalde que se llama Julián Lanzarote y que es del PP, ha ido contra esa cruzada nacional de retorno de los papeles, en un intento de «Santiago y cierra España». Ahora los papeles sirven al alcalde de Salamanca del PP para hacer electoralismo, como lo hacen Esquerra y otros partidos nacionalistas catalanes. A mí me da la sensación que el PP en Salamanca ha hecho un ejercicio como aquel alcalde de Móstoles enfrentándose al invasor, en este caso los nacionalistas catalanes. Pero yo lo veo así, unos y otros, a mí me da la sensación, unos y otros están utilizando los sentimientos legítimos de la gente para hacer un cartel electoral.

Nosotros tenemos una posición bien sencilla: los papeles que tienen que ser devueltos son los papeles de personas particulares que les pertenecen, y deberían ser devueltos ya. Ahora bien, no estamos de acuerdo con esta utilización histórica que se ha hecho con la devolución de los «papeles de Salamanca», y por eso nosotros creemos que vamos a tener una coherencia interna. Desde Barcelona, aquí, opinamos lo mismo que Pachi García, que es nuestro coordinador de Salamanca, que es de allí, que fue en su momento, en el año 96..., y se opuso a aquella manifestación del PSOE cuando era de la ejecutiva, secretario de Economía del PSOE, y ahora está en Ciudadanos, opina exactamente lo mismo que nosotros: unos y otros han utilizado esto en términos electorales, y no lo deberíamos permitir.

Yo les hago una reflexión. Tenemos el Archivo de la Corona de Aragón; a nosotros también nos piden documentos, pero sin embargo no somos coherentes con eso. Los archivos deben ser, creo, como dice Albert Boadella..., deben quedar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Sí, perdón, presidente, acabo. Deberían quedar unificados y devolver los particulares a sus legítimos dueños.

Gracias, presidente.

El president

Senyora Llansana, pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Malauradament, ja hem comprovat que aquell consens, aquella unanimitat que demanàvem els tres grups que donem suport al Govern, no es produirà. I és una llàstima, i és força incomprensible, francament fins i tot després de sentir les intervencions dels representants dels diferents grups parlamentaris.

Senyor López, vostè es dona per aïlludat fins i tot quan no toca, perquè en el transcurs de la meua interpellació jo vaig fer referència, és cert, en dues ocasions al Partit

Popular, i em referia al Partit Popular a Salamanca, que fa quatre dies va inaugurar una exposició que es titulava «Archivo de la memoria rota», que era una exposició amb un contingut clarament demagògic i catalanofòbic.

Vostè, senyor López, formava part la passada legislatura de la Comissió de Política Cultural, que el dia 22 de juny de 2004 va aprovar *per unanimitat*, amb el seu vot a favor, i dels representants del Partit Popular, el retorn dels papers. Per tant, costa d'entendre què és el que els ha fet canviar d'opinió des d'aquell dia fins avui, costa d'entendre per què no poden recolzar aquesta moció, que l'únic que fa és demanar el compliment d'allò que el Partit Popular de Catalunya sempre –sempre– ha recolzat i sempre ha defensat. I nosaltres sempre hem diferenciat la postura del Partit Popular a Catalunya de la del Partit Popular espanyol. Avui ha quedat clar que aquestes diferències, que aquestes distàncies cada cop són més curtes.

Senyor Robles, em sembla deduir de la seva intervenció –i ho hauria d'admetre– que no han trobat cap excusa sòlida, cap argument de pes, cap raó que justifiqui no votar-hi a favor. I ha fet una llista d'arguments inconnexos i gairebé incomprensibles que, la veritat, no han aclarit el perquè del seu vot negatiu, de la seva abstenció..., ja ho aclarirem.

I per últim, senyora Vidal, ja he dit que acceptaríem l'esmena de Convergència i Unió. Però, escolti, li ha de quedar molt clar, senyora Vidal, que aquesta moció, ni tan sols la interpellació, no són fruit de cap roda de premsa. I em sembla una frivolitat que vostè s'atreveixi a posar en qüestió la feina que ha fet en aquest sentit el Govern de la Generalitat, tenint en compte que en vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió ni un sol paper no va retornar a Catalunya. Em sembla que no estan en condicions de donar lliçons.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció, amb l'esmena incorporada.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 108 vots a favor i 14 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, especialment en matèria de política interior (tram. 302-00018/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre els criteris i les polítiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, especialment en matèria de política interior. Té la paraula, en nom del Grup

Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor diputat, jo crec que ja podria començar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, gràcies per haver vingut, per estar entre nosaltres. Miri, la moció que presenta el Grup Parlamentari Popular és una moció que no és estrictament feta pel Partit Popular; és una moció que recull les principals inquietuds, les principals demandes dels sindicats majoritaris del Cos dels Mossos d'Esquadra, que recull també, senyor conseller, les principals reivindicacions de les entitats municipalistes de Catalunya i que recull també un seguit de peticions que han elaborat i que han reclamat diferents associacions de veïns del nostre país.

Per tant, el que fem és presentar un pla per garantir, per millorar la seguretat dels catalans, un pla que, entre altres raons, demana al Govern que negociï un nou desplegament, un nou calendari de desplegament dels Mossos d'Esquadra. Vostè sap perfectament que hi ha un dèficit brutal d'efectius i que, per tant, hem de destinar les noves promocions a cobrir el dèficit existent en els territoris on els Mossos ja es troben desplegats.

També demanem al Govern de la Generalitat que insti el Govern amic per tal que completi les plantilles de Policia Nacional i Guàrdia Civil en les zones on no s'ha produït el desplegament i que vostè sap perfectament, honorable conseller, que s'estan deixant certament amb una desprotecció aquestes zones per part del Govern de l'Estat.

També demanem que en el futur s'eviti que el desplegament dels Mossos d'Esquadra impliqui aquesta retirada d'efectius d'altres regions on els Mossos ja s'han desplegat. És allò tan «manit» que fan, que despleguen els Mossos en un territori i quan arriba el desplegament, quan no hi han prou efectius, van agafant mossos, els treuen d'una comarca i els deixen en una altra. Em diuen que no... Com tenim poc temps, només li diré una cosa, senyor Pérez: per exemple, a les Terres de Ponent hi ha un dèficit de 394 mossos d'esquadra respecte al desplegament, no?, en iniciar el desplegament.

També volem que s'incrementi el nombre d'agents que es dediquen a tasques de patrullatge; que s'incrementi la presència de funcionaris no policials per a la realització de tasques administratives, alliberant així efectius per a tasques operatives. Volem que es presenti el reglament que reguli la segona activitat.

També volem que s'inclogui com a mèrit en les convocatòries d'accés als Mossos d'Esquadra el coneixement de llengües diferents de les oficials a Catalunya, en especial valoració de les llengües extracomunitàries, sense dur a terme aquesta discriminació que suposa la convocatòria d'ajuts a la diversificació social per a l'accés a l'Escola de Policia de Catalunya que vostès des del Govern han endegat, no?

També demanem que es retiri aquest decret que dona peu a la denominada «loteria del...», el Binjocs, fins que

no s'estableixin –vostè ja ho ha anunciat en un comunicat del departament, però jo crec que és bo que el Parlament ho digui de forma clara, no?–..., que es pugui quedar en suspens fins que s'estableixin les modificacions necessàries per tal que no es fomentin les ludopaties.

I, per últim, fem dues propostes molt concretes. Una proposta, que ve a reiterar alguna proposta que el Grup Popular ja ha plantejat en altres legislatures –per cert, sense gaire èxit–, que és el reconeixement i el suport als membres del Cos dels Mossos d'Esquadra, del Cos Nacional de Policia, de la Guàrdia Civil i dels policies locals. Una resolució que vostè, senyor conseller, el seu grup polític i els grups que donen suport al seu Govern, sempre han rebutjat en aquest Parlament. I la veritat és que estaria bé que, encara que fos per una vegada, vostès reconeguessin públicament i aquest Parlament reconegué públicament la tasca que fan, no? En aquest sentit, també volem que el Parlament de Catalunya doni les gràcies i honori la memòria de Juan Manuel Muñoz, l'agent de la Guàrdia Civil que va morir el passat 1 de març en evitar el segrest en un establiment de joieria a Salou.

I per últim, senyor conseller, demanem la seva reprovació. No és que... (*veus de fons*), no m'atreveiria a dir «com no podria ser d'una altra manera», no?, però, miri, el que volem és que no utilitzi el seu càrrec en benefici del seu partit polític, senyor conseller. Vostè va anar a un programa de TV3 i va dir que vostè era partidari de legalitzar totes les drogues; una autèntica barbaritat, impròpia d'un conseller d'Interior. I, quan jo vaig demanar la seva compareixença a la Comissió de Justícia, el portaveu del seu grup parlamentari va dir textualment –i això és el 8 de març del 2007– que aquesta era la seva opinió personal i que formava part del programa electoral del seu partit. Jo li recordo, senyor conseller, que vostè va anar a aquest programa en qualitat de conseller del Govern de la Generalitat de Catalunya, i no com a representant d'Iniciativa per Catalunya Verds. Per tant, li demano formalment, senyor conseller, que deixi d'utilitzar el seu càrrec en benefici del seu partit polític.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar posició els grups parlamentaris. La il·lustre senyora Elena Ribera, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, gràcies, senyor president. (*Pausa.*) Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, amb relació a la moció que ens ha presentat el Partit Popular de Catalunya, com a conseqüència de la interpellació i en la línia de Convergència i Unió també, perquè anaven dos interpellacions juntes, ara dos mocions també seguides, però amb la centralitat que ens caracteritza i amb l'ànim positiu, nosaltres respecte de la moció que presenta el Partit Popular estem a favor de tots aquells punts –i ho faré breu per anar més de pressa, no hi entraré un per un– que anaven

en la mateixa línia que la interpellació que nosaltres havíem plantejat.

Sobre el reconeixement que ens queda per millorar, sobre el reconeixement que ens falten mossos d'esquadra, sobre el reconeixement que queden vacants per cobrir, sobre el reconeixement que cal avançar en matèria de seguretat, nosaltres votarem a favor de totes aquestes propostes concretes.

També votarem a favor d'aquelles propostes que ajuden que els mossos d'esquadra tinguin una percepció positiva de la seva feina i que es trobin a gust amb les condicions laborals.

És evident, com no podia ser més –i vaig del concret al més general–, que estem d'acord que el Parlament de Catalunya ha de manifestar el seu suport als cossos de seguretat de l'Estat, als mossos d'esquadra, el reconeixement també, i donar les gràcies i honorar la memòria del Juan Manuel Muñoz, aquest agent de la Guàrdia Civil.

Ara, en el tema del desplegament, de parar el desplegament, nosaltres això ja ho vam dir en la interpellació i la moció passada, no hi estem d'acord. Considerem que Catalunya necessita tenir el desplegament fet efectiu al més aviat possible, amb les màximes garanties. I paralitzar-lo, renegociar-lo, tot això l'únic que faria seria contribuir a augmentar la percepció d'inseguretat que nosaltres no podem avalar.

Per tant, penso que la postura de Convergència i Unió queda prou definida amb això que he dit, i nosaltres, per tant, votarem en conseqüència.

Gràcies.

El president

Té la paraula seguidament el senyor Jaume Bosch, en nom dels...

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, jo voldria començar dient que votarem que sí, el PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, a l'apartat a, i per tant ja en demano votació separada. Nosaltres sempre hem tingut molt clar que cal donar suport als professionals dels cossos de seguretat. Una altra cosa és que no ens agrada que a vegades s'utilitzi aquest suport per altres motius. Però, per tant, no hi tenim cap inconvenient, i menys, menys inconvenient, quan estem parlant, a més, de la mort d'un guàrdia civil a Salou. I, per tant, des d'aquest punt de vista, cap problema, ho farem perquè ens ho creiem i perquè reconeixem la tasca dels cossos de seguretat de l'Estat, dels Mossos d'Esquadra, de les policies locals i el cas concret del guàrdia civil mort a Salou.

En canvi, senyor Sirera, votarem en contra de la resta. I votarem en contra de tota la resta perquè el que és difícil és arribar a consensos quan vostè comença demanant la reprovació del conseller, com cada quinze dies o cada setmana, i, per altra banda, després demana aturar el desplegament. Aquests dos aspectes..., jo crec que vostès haurien d'assumir que el conseller Saura és

legítimament el conseller d'Interior –ja sé que els costa entendre-ho, però és el conseller d'Interior–, i, per altra banda, que el desplegament –i em sotmeto a la votació que hi haurà després en l'altra moció–..., avui probablement el Parlament tornarà ratificar que no volem aturar-ne el calendari.

En tot cas, el que sí que potser valdria la pena és..., jo li faig una proposta, senyor Sirera. Després veurà que hem estat capaços d'entendre'ns, els tres grups que donen suport a la majoria i Convergència i Unió, en una sèrie d'aspectes. Jo, si el Partit Popular planteja les qüestions de seguretat no a partir de demanar sempre la dimissió, cessament o reprovació del conseller, i no a partir de demanar sempre aturar el desplegament, jo crec que hi ha marge, fins i tot hi hauria marge en alguns dels punts que vostè planteja, i vostè veurà que en alguns dels punts que planteja després hem arribat a acords amb Convergència i Unió. Però ens és molt difícil fer-ho a partir del que vostè planteja.

Per tant, nosaltres el que li demanem és que assumeixi això... (*Veus de fons.*) No, no que hi estigui d'acord: que ho assumeixi com una normalitat i que intentem en altres mocions buscar punts d'acord, perquè jo crec que és perfectament factible que el Partit Popular també pugui sumar-se, legítimament, des de la seva posició, a algunes de les coses que està plantejant el Departament d'Interior.

Miri, nosaltres sabem que estem molt lluny ideològicament, però, en tot cas, avui els hem demostrat que no hem tingut cap tipus de problema a votar un moció seva sobre el tema de l'aeroport o a reconèixer la tasca que el senyor Piqué ha estat fent aquests dies, les gestions per tal que TV3 es vegi al País Valencià. Per tant, vull dir que no és impossible que nosaltres ens posem d'acord en alguns aspectes amb vostès. Però, clar, ens és impossible a partir que vostès qüestionin una cosa que no han acabat d'entendre, que és que el conseller Saura és legítimament el conseller d'Interior del Govern de la Generalitat i que, per tant, ho practica bé, que ho està fent bé, que els Mossos d'Esquadra ho estan fent bé i que, per tant, no volem entrar en aquesta via de posar en qüestió la tasca d'un conseller cada setmana o cada quinze dies.

A partir d'això, nosaltres li oferim la possibilitat que en altres mocions puguem sumar esforços, perquè crec que hi ha marge, perquè no en tots, però sí en alguns punts, ens podem posar d'acord.

Gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, nosotros daremos apoyo a la moción que propone el Partido Popular, en primer lugar, por lo que supone de homenaje a aquellos agentes que dedican y dan su vida por el servicio a la comunidad. Y nos parece oportuno honrar la memoria del guardia civil Juan Manuel Muñoz, fallecido al evi-

tar el secuestro en un establecimiento, en una joyería, en Salou.

En cuanto a los temas que se plantean de fondo, sí que nosotros hemos manifestado reiteradamente –y no porque estemos en contra del despliegue, sino por necesidad de racionalizar el despliegue– la conveniencia de parar el despliegue y detener el repliegue. En este sentido, nos parece oportuno que se valore la conveniencia, sencillamente, de no fijar una fecha concreta, puesto que estamos planteando reiteradamente que hay un problema manifestado de falta de efectivos en los Mossos d'Esquadra, y al mismo tiempo también es conveniente parar el repliegue en cuanto que los agentes de la Guardia Civil y de la Policía Nacional deben estar coordinados y cooperando también en las tareas policiales en Cataluña. Nos parece realmente un desperdicio tener en estos momentos un número de agentes importantes, cualificados profesionalmente, y que no estén siendo utilizados en Cataluña.

Cada nueva fase de despliegue está suponiendo un desajuste en las plantillas de los Mossos d'Esquadra. A título de ejemplo, la llegada de la policía autonómica al Vallès y parte del Baix Llobregat, que se realiza el 31 de octubre del 2006, hace que muchos efectivos destinados especialmente a la ciudad de Barcelona cambien a este nuevo destino, dejando huecos en muchas plantillas que ya en ocasiones adolecían de déficit.

Esta misma semana hemos tenido conocimiento de la creación de un nuevo sindicato, de la Unión de Guardias Civiles, en la que una de las razones de su creación era precisamente justificar..., y solicitaban que se parara el despliegue y facilitar la integración de los guardias civiles en los cuerpos de Mossos d'Esquadra. También solicitaban que se parara el repliegue y que no se procediera a la pérdida de efectivos de guardias civiles y policías nacionales en Cataluña.

Hay algunos aspectos de la moción del Partido Popular que merecen una especial mención por nuestra parte. En primer lugar, el tema de la segunda actividad, que está pendiente de regulación por parte de la *conselleria*, se ha dicho que se va a plantear, pero no ha llegado todavía esta regulación. Esta regulación supone que algunos guardias civiles y policías nacionales no están pasando ahora a los Mossos d'Esquadra precisamente por la no existencia de la segunda actividad en el Cuerpo de Mossos d'Esquadra.

Igualmente, nos parece especialmente poco acertado el procedimiento, la convocatoria de ayudas a lo que se ha denominado «la diversificación social». No porque estemos en contra, en modo alguno, de que se favorezca la entrada de españoles de origen extranjero, o de otras razas, o de otras lenguas, en los cuerpos de Mossos d'Esquadra, sino por lo que supone en sí de discriminación para aquellos otros españoles que, también con carencia de recursos, también debieran tener igualdad de facilidades para acceder al cuerpo de Mossos d'Esquadra. Se ha de ampliar esta cobertura, nos parece conveniente un proceso de ayudas –lo estimulamos–, pero con carácter genérico y no con carácter específico, destinados a un solo tipo de españoles. Entendemos que este elemento de discriminación positiva no es positivo –valga la redundancia–, y buena prueba de ello ha sido el rechazo

que ha obtenido entre los propios cuerpos, los propios sindicatos de la policía.

En definitiva, se ha hecho gala de una política de mano tendida. No nos encastillemos en posiciones fijas y determinadas por un calendario que tiene un origen muy lejano y que a lo mejor no estaba actualizado, y no está actualizado, porque no se tuvo en cuenta el incremento de población y no se tuvo en cuenta igualmente las nuevas formas de delincuencia y el crecimiento urbanístico. Paremos, reflexionemos, y es lo que viene a decir en gran parte la moción del Partido Popular, y en este sentido encontrarán nuestro apoyo.

Muchas gracias.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació. S'han demanat diverses votacions separades. Per tant, procedirem, en primer lloc, a votar l'apartat *a* d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor.

Votarem seguidament l'apartat *b* i el punt primer... És a dir, després de l'apartat *b* diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a...» Per tant, votarem l'apartat *b*, el punt primer, que insta el Parlament al Govern, i els punts 9 i 10. (*Veus de fons.*) Separats. D'acord, doncs. Votarem només l'apartat *b* i el punt primer. Correcte? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 15 vots a favor i 107 vots en contra.

Votem ara els punts 9 i 10.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 15 vots a favor, 68 vots en contra i 39 abstencions.

Votarem seguidament la resta de la moció.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 54 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana (tram. 302-00019/08)

Comencem seguidament el punt novè, que és la Moció sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. De nou, una altra vegada amb tema de seguretat, però aquí ja amb la moció presentada pel Grup de Convergència i Unió sobre les actuacions que considerem que s'haurien de portar a terme en matèria de seguretat ciutadana. Després de la interpellació de l'altre dia, de les respostes que, amb el temps que hi havia, em va poder donar l'honorable senyor conseller –el qual nosaltres sí que reconeixem legítimament com a conseller, de la mateixa manera que nosaltres som legítimament el primer grup de la cambra–, després de les seves respostes, o no-respostes –perquè algunes van quedar en el tinter, òbviament, vull creure que per falta de temps–, va venir a visitar-nos..., compareixença demanada pel Síndic de Greuges, per presentar-nos l'informe del 2006, i entre les actuacions que va anar repassant va repassar també el tema de seguretat. I respecte d'això només assenyalaria uns quants punts. La veritat és que sobre tema d'Interior no era molt extens, a la nostra manera d'entendre, però sí molt rigorós, com ho és en totes les coses que fa.

Va assenyalar que per a l'any 2006 hi havia hagut una novetat preocupant, que era el tema aquest de l'onada de robatoris, robatoris violents, que havien fet augmentar la percepció d'inseguretat, onada de robatoris a urbanitzacions i a nuclis aïllats. Va recomanar que s'enfoqués el tractament de la inseguretat ciutadana, ja que algunes zones del territori, per la manca d'efectius que es pot produir, poden quedar descobertes; que es reforçés molt el tema de la coordinació i de la col·laboració entre els diversos cossos policials. I això el senyor conseller ja ens va dir que havia estat objecte de tractament a la Junta de Seguretat; s'havia arribat a la concreció d'un protocol, que esperem que serà el primer pas ja no només perquè es saludin, sinó perquè realment actuïn coordinats. Com els titulars responsables dels departaments no són els mateixos, tenim una esperança expectativa que això pot millorar. De totes formes, nosaltres com a oposició demanem amb aquesta moció –i ho continuarem demanant mentre això considerem que pugui millorar– que aquesta coordinació sigui efectiva.

Van lamentar l'estat, deia, lamentable, les mancances en infraestructures del desplegament a Barcelona, i això sí que ens preocupa, perquè respecte d'algunes comissaries que ja estan tèdricament en funcionament en concret va parlar de la de Sarrià - Sant Gervasi, on els agents es queixen que no tenen espai suficient per a pàrquing perquè allí hi ha dos edificis que s'han ajuntat, no? És lamentable que quan estem fent el desplegament de bell nou, quan són els nostres cossos, quan són les nostres infraestructures, quan aquestes infraestructures ens vénen de l'Estat, no haguem reclamat i no utilitzem la Junta de Seguretat. Li demano, senyor conseller, que ho tingui en compte per a la propera Junta de Seguretat, que determinades infraestructures que ens estan passant, que les estem pagant, ens surten cares si no són bones, i perquè ens deixen ja de principi sortint d'una posició deficitària, tenint en compte que encara el desplegament no s'ha acabat i que encara ens queden quatre comissaries.

Ens va venir a donar també la raó el senyor síndic de greuges, que això que dèiem de la percepció de la rea-

litat i que les estadístiques no s'adeqüen a la realitat, en el tema de la recepció de denúncies, doncs, és bastant així. Perquè va dir, i està en l'informe, que havia fet la presència en algunes comissaries de la zona de Barcelona comarques i que en algunes comissaries hi havia un retard en la recepció de denúncies. Això esperem que d'alguna manera el seu departament hi entri –veiem per les esmenes que han presentat la voluntat de continuar treballant en la línia de millorar– i que entrin en aquesta millora.

I de moment ho deixo aquí, perquè suposo que ens explicaran les esmenes que han presentat. I en continuarem parlant després.

El president

Doncs, molt bé. Precisament ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i l'il·lustre senyor Daniel Sirera pot prendre la paraula per defensar-les.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, nosaltres hem presentat dues esmenes; una d'elles demana que el Govern elabori un pla específic d'actuació contra les bandes organitzades de delinqüents que actuen a Catalunya i que es dediquen a l'assalt d'habitatges, comerços, farmàcies, habitatges rurals aïllats, estacions de servei, etcètera. Ho diem perquè aquesta mateixa setmana hi ha hagut una denúncia del Col·legi de Farmacèutics de què s'estan començant a produir a determinats barris de Barcelona aquests assalts, diguem-ne amb una certa violència, a les farmàcies, i, per tant, demanàrem que pogués ser acceptada i aprovada aquesta esmena.

Per altra banda, també demanem al Govern de Catalunya que dugui a terme les gestions necessàries davant del Govern de l'Estat per tal que aquest modifiqui la Llei general de Seguretat Social per tal que els funcionaris dels cossos de policia autonòmics, com ara el cos de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, puguin jubilar-se anticipadament amb els mateixos requisits d'edat i cotització que els previstos per als membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Aquesta també és una petició històrica. Aquesta sí que és, senyor conseller, de tots els mossos d'esquadra, no només dels sindicats majoritaris, sinó també d'aquells sindicats minoritaris, però, que d'alguna manera donen suport a la gestió que vostè porta a terme davant del seu departament.

En qualsevol cas, jo crec que tenim poc temps. Em consta que s'ha arribat a un acord, a una transacció, i per tant, senyor president, si m'ho permet, em referiré directament a la transacció per no continuar amb aquesta ficció, no?

I a nosaltres li he de dir que ens sorprèn molt la transacció a què han arribat, no?, ens sorprèn molt perquè ve a donar-nos la raó en allò que venim denunciant fa mesos, i és que el desplegament s'està fent malament i que hi ha d'haver una parada tècnica del desplegament. Perquè en aquesta transacció vostès com a punt principal diuen: «Escolti, s'ha de mantenir el calendari pre-

vist, no?» –com si fos allò un disseny diví, inamovible, intocable– «Hem de mantenir el desplegament en el calendari previst, que ha de finalitzar el juny de l'any 2008», primer punt. Però, és clar, ai las!, aquí ve el segon punt de la transacció que és el que ve a donar-nos la raó, senyors diputats. El segon punt diu: «Instem el Govern a garantir el manteniment de la seguretat a les comarques on s'ha produït el desplegament mitjançant mesures i operacions de reforç fins a la incorporació de la promoció prevista l'any 2009.»

Vostès, senyores i senyors diputats, estan reconeixent que el desplegament s'està fent malament, i per tant, no hi han de posar pedaços. Han de fer un pla especial per mantenir, per reforçar amb operacions de reforç les comarques on ja s'han desplegat els Mossos d'Esquadra. Si ens estan donant la raó, per què no fem el que s'ha de fer, senyor Bosch? Per què no ho fem, si vostès estan reconeixent que s'està produint això? Fem-ho, perquè jo crec sincerament que el país ho agrairà, els Mossos també, i fonamentalment els ciutadans.

I acabo, senyores i senyors diputats. Miri, senyor Bosch, nosaltres acceptem, respectem la legitimitat del senyor Saura per ser conseller d'aquest Govern, per ser conseller d'Interior i per ser tot allò que el president de la Generalitat vulgui que sigui. Hi han altres consellers d'Iniciativa, asseguts, al Govern, que no demanem la seva dimissió. Per tant, li demano, si us plau, que no torni a utilitzar aquest argument, perquè crec sincerament que utilitzar aquest argument és poc democràtic. Si nosaltres no valoréssim i no creguéssim que el conseller Saura té tota la legitimitat, no li faríem interpellacions ni vindríem aquí a discutir amb ell. I nosaltres som un partit que respecta la legalitat i que també considera que té tota la legitimitat del món per ser conseller d'Interior si el senyor Montilla creu que és el millor conseller que podria tenir aquest país, no?

En qualsevol cas, senyor Bosch, vostè té raó, nosaltres reprovem i demanem la dimissió del conseller d'Interior cada quinze dies, i li he de confessar que fent un exercici de contenció per no fer-ho cada dia com en realitat mereix.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

També han presentat esmenes, en aquest cas, els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana de Catalunya i Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula per a la seva defensa l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Jo voldria començar, atès que com s'ha anunciat hem arribat a un acord en determinats punts, plantejant que a mi em sembla que hem arribat a un acord important, interessant. I en aquest sentit, vull agrair la tasca del Grup de Convergència i Unió, del PSC i d'Esquerra Republicana perquè em sembla que és interessant que en un aspecte tan clau com la seguretat puguem ser capaços de posar-nos d'acord. No en tot, perquè és lògic que un grup de l'oposició ha de mantenir la seva capacitat legítima de criticar allò que

no troba bé, però en canvi també podem demostrar a la ciutadania que hi ha punts en què ens posem d'acord. També penso que és una mostra que quan hi ha voluntat per totes les bandes també és possible que en aquest Parlament es produeixin acords interessants. I per tant, a mi em sembla que és una via que el tema de la seguretat val la pena continuar explorant, continuar practicant, tal com va fer ja en l'ofertament el conseller Saura.

Jo crec que és important que avui el Parlament ratifiqui que el desplegament del cos de Mossos d'Esquadra finalitzarà el juny del 2008 i que no es retardarà. Em sap greu haver-ho de repetir, però quan parlem d'això nosaltres sempre tenim la sensació que el Grup del PP el que hauria volgut és que no hagués començat mai el desplegament, i que el que busca ara és excuses per intentar frenar-lo. Aquí no ens hi trobarà i es quedaran sols, suposo que amb el Grup Mixt, però no amb la resta de grups.

I hi ha un altre punt que és garantir el manteniment de la seguretat en les comarques on s'ha produït el desplegament mitjançant mesures i operacions de reforç. Plantejar-ho com ho ha plantejat el senyor Sirera la veritat és que es fa fins i tot difícil de contestar, l'argument. Aquí no hi ha res més a dir que una cosa que el conseller ha explicat diverses vegades, que tot i que a les comarques on s'ha fet el desplegament hi ha molts més efectius que els que hi havia abans de fer el desplegament, i per tant, hi ha hagut una millora, nosaltres reconeixem que hi ha un dèficit que es cobrirà el 2009, i que mentrestant calen operacions d'aquestes especials de reforç per poder acabar de cobrir bé el tema de la seguretat.

Ens sembla interessant també haver arribat a un acord per avançar en la unificació d'una sola base comuna d'informació per a tots els cossos de seguretat, i la idea, també, de regular en el termini màxim d'un any el règim de segona activitat dels Mossos d'Esquadra. És un aspecte que s'ha d'arreglar, que s'ha de regular. També és veritat que això és fruit de la negociació amb els sindicats, que em sembla que al mes de juny hi ha eleccions sindicals al cos de Mossos d'Esquadra i, per tant, ens donem un termini lògic per arribar a un acord.

I, finalment, l'impuls de mesures concretes de suport que facilitin l'accés a les convocatòries de Mossos d'Esquadra. Es necessita gent, es necessita donar a conèixer, es necessiten mesures de suport. Això no és contradictori amb cap altre pla de suport especial dels que estan en marxa. En definitiva, per tant, a mi em sembla interessant haver arribat a un acord.

No hem arribat a un acord en el punt darrer de la moció de Convergència i Unió, que plantejava la reunió de la Junta de Seguretat d'aquí a dos mesos per tractar el tema de la presència dels cossos i forces de seguretat de l'Estat a les comarques on no hi ha el desplegament. Nosaltres no neguem que això s'hagi de tractar, però sí que no ens sembla lògic plantejar instar en dos mesos reunir la Junta de Seguretat, quan no oblidem que en aquests moments la Junta de Seguretat està mantenint un ritme de reunions prou ajustat i interessant com perquè no calgui donar-li pressa.

I, en tot cas, no votarem les esmenes plantejades pel Partit Popular. La primera perquè creiem que ja s'està fent aquest tipus d'actuacions, i la segona perquè la qüestió

de la jubilació és un tema que ens preocupa, que creiem que hi ha possibilitats d'arribar a un acord de tota la cambra, però no ens sembla lògic, en un tema que no va ni tan sols sortir a la interpellació, i que tot i que és legítim que el Grup Parlamentari Popular presenti l'esmena, no ens sembla que sigui la manera de tractar-ho, i, per tant, ho volem tractar amb calma i parlar-ne amb els diversos grups.

En tot cas, jo crec que l'explicació que ha fet el senyor Sirera, que hi hauria motius per demanar cada dia la dimissió del senyor Saura, s'explica per ella mateixa. A vostès els dol molt que hi hagi aquest Govern, els dol molt que la conselleria d'Interior estigui funcionant bé, els dol molt que el Cos de Mossos d'Esquadra funcioni molt bé. I en tot cas, davant d'això, la veritat és que si vostè té la necessitat personal o política de cada dia demanar la dimissió del senyor Saura és el seu problema, però no el nostre.

El president

Pot fixar posició el Grup Mixt. L'il·lustre senyor José Domingo té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, daremos parcialmente apoyo a la moción formulada por Convergència i Unió, en cuanto que –ya lo hemos manifestado con motivo de la anterior moción– nosotros somos partidarios..., aunque no seamos el único grupo y aunque no lo reprobemos cada día, al *conseller* Saura, pero sí que somos partidarios de efectuar la paralización del despliegue. No nos parece acertado el acuerdo transaccional a que se ha llegado, puesto que fija una determinada fecha, y que esta sea inamovible nos parece una grave equivocación, y más con la situación de falta de efectivos en la que nos encontramos.

Como este es un tema ya manido, ya conocida nuestra posición, sí que me gustaría tratar otros temas que merecen nuestra oposición. En relación con la unificación de una sola base de datos común para la Guardia Civil, Policía Nacional, Mossos d'Esquadra y Policía Local, nosotros somos partidarios de esta base de datos común en cuanto que confiamos en que haya un sistema único integrado de seguridad en toda España. Así lo hemos manifestado en alguna ocasión. Somos partidarios de un modelo policial español que sea compatible con la existencia de un submodelo o de otro modelo integrado del modelo policial catalán, pero en todo caso coordinado y conectado. Nos parece imprescindible, puesto que es necesario que los datos de pesquisas sobre la delincuencia organizada y común, que son almacenadas actualmente por cada cuerpo, sean objeto de comunicación entre los distintos cuerpos.

En lo que hace referencia a la regulación de la segunda actividad, sí que no mostraremos nuestra posición favorable a este apartado de la moción por una razón técnica. Entendemos, en primer lugar, que las condiciones de los Mossos d'Esquadra i el cuerpo de bomberos son distintas, y ya determinar de una forma concreta que se siga el mismo criterio para los bomberos y para los

Mossos d'Esquadra no nos parece oportuno. En todo caso se ha de recordar que la segunda actividad, en el caso del Cuerpo Nacional de Policía, está regulada por ley. Y, aprovechando que está en estos momentos siendo objeto de tramitación el Proyecto de Ley del Institut Català de Seguretat, entendemos oportuno que sería conveniente la incorporación de una disposición adicional en este proyecto, al objeto de que se regulara allí la segunda actividad de los Mossos d'Esquadra. Sin duda eso daría una situación de estabilidad a esta regulación, a la regulación de la segunda actividad, y no dependería de determinados cambios de gobierno o de posiciones más o menos flexibles o inflexibles de la *conselleria* de turno. Es necesario que exista una situación de estabilidad y que se facilite de una manera permanente la segunda actividad para todos los Mossos d'Esquadra.

En este sentido, entendemos que es oportuna la convocatoria de la Junta de Seguridad de Cataluña, al objeto de cubrir inmediatamente las vacantes generadas en Cataluña por los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado. Antes lo hemos explicado, con ocasión de la moción anterior: no somos partidarios de acelerar el repliegue, sino de establecer las condiciones adecuadas para que hayan los suficientes efectivos para cubrir la seguridad ciudadana en estos momentos que existe una sensación en la población de falta de seguridad. A lo mejor, como alguna otra vez se ha comentado, es subjetiva, pero lo que está claro es que los datos policiales no precisamente abogan por la existencia de esa subjetividad, sino que estamos ante un supuesto clarísimamente objetivo.

Por todo lo expuesto, solicitaremos votación separada de los puntos 1 y 3 de la moción.

Muchas gracias.

El president

En tot cas, senyor Domingo, sàpiga que hi ha una transacció...

El Sr. Domingo Domingo

Sí, pero no se me ha facilitado.

El president

Hi donarem lectura després de la intervenció de la senyora Ribera, i llavors em demana la votació separada.

El Sr. Domingo Domingo

Muy bien, gracias.

El president

Senyora Ribera, pot posicionar-se sobre l'esmena.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Començaríem per les esmenes presentades pel Partit Popular.

Per part de Convergència i Unió no es veu cap inconvenient, sinó tot el contrari, a acceptar la primera esmena, la d'elaborar un pla específic d'actuació contra les ban-

des organitzades de delinqüents, precisament perquè va en la línia del que apuntava el síndic l'altre dia.

Pel que fa a la segona esmena, considerem que és una esmena tan important, la que demana la modificació de la Llei general de la Seguretat Social perquè els funcionaris de cossos de policia autonòmics puguin jubilar-se anticipadament, que ho hem estat parlant amb els grups que donen suport al Govern i ens han fet saber la seva voluntat de regular i d'avenir-se positivament a aquesta demanda, que instaríem conjuntament l'Estat i que podríem fer extensiva no només als Mossos d'Esquadra, sinó als cossos de bombers. I per això li demanaríem al PP si la volgués retirar, per presentar-la conjuntament tota la cambra més cap endavant.

Ja continuo amb les esmenes en què hem arribat a una transacció i que el representant del Govern, dels grups que donen suport al Govern, ha explicat molt bé. Només una especificitat: nosaltres havíem demanat dissenyar un pla integral que, a través de mesures concretes, facilités l'accés, motivés les vocacions als cossos de Mossos d'Esquadra, precisament per evitar que se puguin interpretar malament algunes mesures concretes afavorint només la participació en aquestes convocatòries de persones no nascudes a Catalunya. I per això parlàvem d'un pla integral. S'ha arribat a mesures concretes; doncs, com avancem, cap endavant.

El tema de convocar la Junta de Seguretat, el considerem bàsic. El considerem bàsic perquè tenim vacants, sabem que no tenen cap dificultat a reunir-se constantment, que s'han reunit ja dos vegades en molt poc temps, que els donen tot el que demanen... Per tant, que els tornen a dir que vinguin i, si no, hi van vostès perquè hi ha aquesta bona relació, i els cobririen les vacants fàcilment. Per tant, no entenem per què diuen que no, si això és tan fàcil.

Gràcies.

El president

En tot cas, donarem lectura a l'esmena transaccional. Prego a la secretària primera que hi doni lectura.

La secretària primera

«Els grups parlamentaris sotasignants, d'acord amb allò que es preveu en el Reglament de la cambra, presenten la següent esmena transaccional entre els punts 1, 2, 3 i 4 del text de la Moció subsegüent a la interpellació tramitada 300-00025/08, sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana, tramitació 302-00019/08. L'esmena única, presentada amb el número de registre 7836, esmena única de substitució, nova redacció dels punts 1, 2, 3 i 4.

»El Parlament insta el Govern a: primer, mantenir el calendari previst de desplegament dels cossos de Mossos d'Esquadra, que ha de finalitzar el juny de l'any 2008; dos, garantir el manteniment de la seguretat a les comarques on s'ha produït el desplegament mitjançant mesures i operacions de reforç, fins a la incorporació de la promoció prevista l'any 2009; tres, continuar avançant cap a la unificació d'una sola base comuna d'informació referent a delictes i al seu seguiment dels cos-

sos i forces de seguretat de l'Estat, Mossos d'Esquadra i Policia Local; quatre, regular en el termini màxim d'un any el règim de segona activitat dels Mossos d'Esquadra, i cinc, impulsar mesures concretes de suport que facilitin l'accés a les convocatòries de Mossos d'Esquadra a tots els ciutadans que reuneixin els requisits per participar-hi.

»Palau del Parlament, 29 de març del 2007.»

(*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*)

El president

Senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Per atendre la petició del Grup de Convergència i Unió, anunciar que nosaltres retirarem l'esmena número 2 del nostre grup parlamentari, la que demana la jubilació anticipada dels mossos d'esquadra, atès que hi ha un compromís dels grups del tripartit, i també de Convergència i Unió, que podem arribar a un acord en els propers dies, tenint en compte que portem –també ho he de dir– un mes, d'alguna manera, parlant d'aquesta circumstància.

I anunciar-li, senyor president, que demanarem votació separada del punt 1 de la moció transaccionada.

Gràcies.

El president

Bé, si no... El senyor Domingo demana votació separada de quins punts?

El Sr. Domingo Domingo

De l'esmena transaccional, nosaltres demanem votació separada dels punts 1 i 2.

El president

Punt 1 i punt 2.

El Sr. Domingo Domingo

Sí, punt 1 i punt 2.

El president

Per tant, amb la incorporació de l'esmena primera del Grup Popular, quedaria una moció de sis punts: els cinc de la transacció i el sisè... (*veus de fons*), de set punts. Les dues esmenes del Grup Popular, per tant, entenc. (*Veus de fons. Pausa.*) Correcte. Per tant, quedaria: els cinc primers punts serien els de la transacció; el punt sisè seria el punt cinquè original de la moció, i el punt setè seria l'esmena número 1 del Grup Parlamentari del Partit Popular. És això? Els portaveus tenen clars els termes de la votació? (*Pausa.*) Correcte?

Doncs, per tant, votarem primer el punt número 1 de l'esmena transaccional.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor i 15 vots en contra.

Votem ara el punt segon de la transacció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor i 3 vots en contra.

Podem votar la resta de la moció tal com hem anunciat?, per tant, la resta de punts de l'esmena transaccional, el punt 5 de la moció original i l'esmena del Grup Parlamentari del Partit Popular incorporada? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 120 vots a favor i 1 vot en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ordenació de l'àmbit metropolità amb relació al conjunt del territori (tram. 302-00020/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'ordenació de l'àmbit metropolità amb relació al conjunt del territori. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Lluís Cominades per a la seva exposició.

(*Forta remor de veus. El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana (tram. 302-00019/08) (continuació)

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Mestres

Hem quedat que votàvem el que quedava de transacció, però quedava per votar el punt cinquè i el punt... (*Veus de fons.*) No, hem quedat que es votava primer la transacció i després es votaven els altres dos punts. (*Veus de fons.*) Home... Bé... (*El Sr. Pérez Ibáñez demana per parlar.*)

El president

Senyor Pérez...

El Sr. Pérez Ibáñez

No, senyor president, que hi havia un punt que no s'ha transaccionat, i és el que no hem passat a votació. Hem passat la transacció, que s'ha votat, però hi havia un punt que no s'havia transaccionat. Si no... Si ha quedat fora de la votació, d'acord.

(*Veus de fons.*)

El president

He explicat clarament els termes de la votació i he demanat als portaveus si hi estaven d'acord. He dit: «Els punts que queden de la transacció, el punt cinquè de la

moció original i l'esmena transaccional del Partit Popular.» Ho he preguntat dues vegades.

(*Forta remor de veus. Pausa.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ordenació de l'àmbit metropolità amb relació al conjunt del territori (tram. 302-00020/08) (continuació)

Senyor Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Senyor president... (*Persisteix la forta remor de veus.*) Honorable conseller, el motiu de la Moció subsegüent a la interpellació plantejada fa quinze dies bàsicament era la preocupació per les declaracions contradictòries del Govern al voltant de la nova llei d'organització territorial de Catalunya...

El vicepresident primer

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats... Gràcies. Segueixi, senyor...

El Sr. Corominas i Díaz

Deia, senyor president, que el motiu de la moció era la preocupació per les declaracions contradictòries que el Govern havia fet en menys de cent dies al voltant de la nova llei d'organització territorial de Catalunya.

I aquesta preocupació tenia motiu, i així li ho vaig dir al conseller, i així ho van recollir els diaris dels dies següents, senyor conseller. Vostè em va dir: «No», diu, «no es preocupi, tenim criteri, ho tirarem endavant...» Els diaris del dia següent deien: «Puigcercós anuncia ahora que habrá una nueva ley territorial»; diu: «El *conseller* de ERC cambia de criterio. El Govern apuesta ahora por impulsar la ley territorial.» «Puigcercós diu ara que el Govern farà la llei d'ordenació territorial.»

Bé, els diaris també devien estar desconcertats amb el que el Govern proposava al voltant de la nova llei d'organització territorial de Catalunya... —president, jo no hi tinc cap inconvenient, però el temps no va, eh?; si vol, jo vaig...—, bé, vostè m'ho va negar, em va dir que no hi havia contradiccions. Nosaltres el que pretenem bàsicament és ordenar tot això. I aquesta moció el que busca és que instem el Govern que, primer de tot, tiri endavant la llei; que quedi clar això.

La segona cosa, potser també molt bàsica: que ho faci de seguida. I diem que ho faci de seguida perquè d'aquesta llei en depèn no només l'organització territorial de Catalunya, sinó quatre, cinc lleis bàsiques que despleguen el nou Estatut, i per tant entenem que això és fonamental si volem fer bé les coses.

El tercer que pretén aquesta moció és que les àrees metropolitanes es regulin també en aquesta llei, i al mateix temps, no abans. Per què? Perquè regulen competències, regulen finançament i, evidentment, també regulen representació política. I per tant, si abans de fer la llei d'organització territorial regulem com ha de ser la llei de les

àrees metropolitanes, en competències, en finançament i en representació política, condicionarem que s'ha de fer després a nivell de tot el territori.

Bé, finalment, una obvietat: també demanàvem que el procés de desplegament dels delegats territorials s'esperés, s'aturés. Sabem quin motiu al darrere, però vostès han anat posant delegats territorials arreu per un sol motiu, bàsicament polític, i sense cap criteri. Quina empara jurídica territorial tenen els delegats que no corresponen a comarques o que no corresponen a les províncies espanyoles? Quina empara territorial, des d'un punt de vista jurídic? No en tenen cap.

Bé, això és el que preteníem amb aquesta moció. Però en aquests quinze dies ens ha quedat clar, per les reaccions, que vostès no tenen projecte conjunt del Govern, i per tant per això no han fet un plantejament comú. Producte d'això, no hi ha data per a aquest projecte de llei —no hi ha data—; vostè en la compareixença ens va dir 2009-2010, i posteriorment hi ha hagut també declaracions contradictòries.

També veiem molt clar que es vol aparcar aquesta llei d'organització territorial i que vostès tenen un compromís amb el PSC respecte a l'àrea metropolitana de Barcelona, i que és un compromís molt clar, aquí en l'esmena que ens presenta el tripartit, doncs, queda palès: vostès ja fan —inclosos vostès, els d'Esquerra Republicana— una diferenciació «àrees metropolitanes...» —vostè va dir que no, tot—, aquí ja fan una diferenciació «àrees metropolitanes» - «àrea metropolitana de Barcelona». Per tant, aquest compromís amb el PSC és prou clar, és palès. Per què això sí i Terres de l'Ebre no, Alt Pirineu tampoc, Penedès tampoc i Alt Ter tampoc? Per què àrea metropolitana de Barcelona sí, i ara, a més?

Bé el problema de fons, senyor Puigcercós, és qui mana. I aquí en un titular del dia següent ho diu clar; diu: «Puigcercós convence a Montilla para que las vegerías se creen en esta legislatura. El *conseller* dice que ha dado con la fórmula para impulsar el proyecto sin molestar a los alcaldes del PSC.» Aquest és el debat de fons, senyor conseller: qui mana en el tema de l'organització territorial. I mana el PSC d'una manera clara. I Esquerra Republicana, en aquest cas, doncs, diu: «Escolti, la resta del territori tant ens fa. Anem a fer el que diu el senyor Corbacho per a l'àrea metropolitana de Barcelona.»

Bé, i, evidentment, no s'ha aturat el nomenament de delegats. Era una anècdota d'ahir o abans-d'ahir. Un delegat territorial es va reunir en una seu del PSC d'un ajuntament d'un municipi en què governa Convergència i Unió, amb una associació de veïns, i els va fer evident un projecte que encara l'alcalde no sap i que en la seu del PSC, doncs, el delegat territorial els va dir: «Farem això, perquè nosaltres governem.» Després, si vol, li diré quin municipi és, perquè en prengui nota.

Bé, a nosaltres què ens agradaria? —a nosaltres què ens agradaria? Home, ens agradaria, evidentment, que vostès aprovessin aquesta moció, perquè tindríem un marc ordenat, tindríem un calendari, i sobretot, perquè el que vingués després d'això tindria coherència. Tindria coherència la mateixa llei d'organització territorial, tindria coherència la llei de les àrees metropolitanes, tindria

coherència la llei municipal de Catalunya i tindria coherència també la llei de finançament de Catalunya, de finançament local de Catalunya. I, evidentment, no hi hauria maniobres de distracció com la que ens han fet en la llei electoral, amb aquesta creació de la comissió d'experts; que nosaltres hi som, hi serem, al seu costat, a l'hora d'estudiar-ho, però que el que ens agradaria és que abans parléssim de tot aquest marc. Parlem del marc i consensuem-lo. I, una vegada hàgim consensuat el marc, fem, legislem la resta. Però, si no parlem del marc, difícilment ens podrem posar d'acord en la resta.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Corominas. Hi han presentat esmenes. Pel Grup Popular, té la paraula la senyora diputada Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor Corominas, senyor conseller, en primer lloc, el que voldríem dir és que nosaltres no apreciem aquesta urgència a què vostè fa referència en el punt 1 de la moció. No és cap secret que qualsevol projecte d'ordenació territorial té implicacions polítiques molt profundes, inseparables d'una futura llei electoral catalana, que requereix unes majories molt qualificades, que té al mateix temps unes implicacions molt profundes en l'articulació com a circumscripció electoral i com a estructura territorial de l'Estat. No m'estendré en aquestes consideracions, però tots som conscients que, fora de la possibilitat de declarar Catalunya com a província única, qualsevol altra fórmula requereix unes modificacions dels mapes provincials que necessiten..., o que tenen un impacte important sobre la distribució electoral, que comportaria tota una sèrie de problemàtiques de transcendència política.

A la seva intervenció, el conseller va fer esment de la dificultat de l'itinerari que havia de seguir aquesta llei, i és en aquest context que a nosaltres ens sembla més lògic sacrificar, precisament, aquesta millora possible de la gestió de les polítiques d'àmbit general per altres que són més importants o, com a mínim, necessiten una urgència més acurada.

Discrepem, en definitiva, del fons de la moció, perquè en realitat el que planteja és retardar de nou l'aprovació de la llei de l'àrea metropolitana de Barcelona, fins que no s'aprovi la llei d'ordenació territorial de Catalunya. Val a dir que quan parlem d'aquestes dues lleis, tant la de l'ordenació territorial de Catalunya com la de l'àrea metropolitana, estem parlant d'incompliments de l'actual Govern i de l'anterior, senyor Corominas, per la manca de convicció per part dels anteriors governs de Convergència. I aquesta moció és una mostra més d'aquesta manca de convicció, que va tenir el seu punt més important o més àgil en el moment de la supressió de la Corporació Metropolitana, en la dècada dels vuitanta.

L'àrea metropolitana de Barcelona i els seus ciutadans no es mereixen que es retardi més l'aprovació d'una llei que ha d'atorgar a la regió metropolitana un marc jurídic estable que permeti donar solucions reals i efectives als

problemes de viure en una conurbació urbana com l'àrea metropolitana de Barcelona. Parlem de donar solucions a problemes molt concrets i que afecten directament la qualitat de vida dels ciutadans –de transport, d'habitatge, de residus, de mobilitat, aigües, infraestructures i molts altres–, que ja fa molts anys que alguns dels grups que governen l'àrea, i també dels que estem a l'oposició, estem defensant la revisió d'aquestes lleis que l'àrea metropolitana necessita, i és una reivindicació que el Grup Popular n'ha fet bandera en moltes ocasions.

Cal que reconeguem, doncs, aquestes institucions que han de governar aquesta àrea i que és una de les nostres garanties de progrés, de cohesió social i dels seus habitants, i que no tenen res a veure el que és l'ordenació del territori de Catalunya en el seu conjunt i el que és l'ordenació del territori metropolità. Li haig de dir també, senyor Corominas, que el Partit Popular ha estat sempre a favor de la descentralització als àmbits locals.

Dir-li que respecte a l'apartat 4 d'aquesta moció, en el qual nosaltres hem presentat una esmena, estem en contra de l'assignació que s'està fent per part del Govern dels delegats territorials. I per tant el que demanem en la nostra esmena que ara defensem és que s'ajusti a la legalitat vigent. L'aturament total d'aquestes delegacions podria implicar que, en el cas que algun fos assignat de manera legal, en el cas que deixés el càrrec no se'n podria nomenar un substitut. Nosaltres el que volem és que es faci d'acord amb la legalitat vigent, i és per això que fem referència en especial al Decret 229 del 2006, de reestructuració dels òrgans territorials de l'Administració de la Generalitat, que és el que disposa l'assignació dels delegats territorials del Govern.

Per totes aquestes argumentacions, nosaltres anunciem el vot en contra de tots els punts, tret de l'últim, en el cas que no ens sigui acceptada l'esmena.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. En nom de l'esmena presentada pels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller... Miri, senyor Corominas, la llei d'ordenació territorial és una llei molt complexa i, li ho dic amb tota la cordialitat, intentar banalitzar-la, frivoltzar-la..., precisament, com vostè mateix sap, és una llei que comporta molts consensos, que té una complexitat enorme en el seu finançament, que toca la llei electoral, que a més a més s'han de determinar els pesos específics polítics que hi han d'haver en cada àmbit territorial, que també comporta una descentralització política que ha de ser pactada, i ningú en parla, de la descentralització política, que comporta organitzar-nos en vegueries, que hi ha d'haver una optimització de recursos, però que, a més a més, com va recordar el conseller –i és una absoluta realitat–, té un recorregut legislatiu complicadíssim. Jo crec que faríem un mal

negoci intentant una llei tan important, en la qual no només el Parlament, que per descomptat ha de tenir el paper protagonista en aquesta llei, sinó que també ha de donar veu als territoris, als agents socials i econòmics... Jo crec que aquesta és una de les lleis que ha de tenir un consens més important que qualsevol llei que es pugui fer. I, per tant, la pressa sempre serà un mal negoci a l'hora de fer una llei d'ordenació territorial.

I, miri, quant al segon punt, que jo crec que va molt lligat amb el quart, eh?, nosaltres no aturarem la desconcentració. Jo crec que no té res a veure que fem la llei amb el fet que nosaltres puguem continuar intentant millorar el servei dels ciutadans. I la desconcentració administrativa precisament el que vol fer és això. I, miri, jo no sé quina empara legal poden tenir els delegats territorials; suposo que els delegats territorials d'ara tenen la mateixa empara legal que tenia el delegat de les Terres de l'Ebre quan vostès governaven, no?, perquè és el mateix. Ara, jo crec que un govern –i no serà vostè qui em digui que no–, el Govern de la Generalitat té la prerrogativa, té la potestat d'organitzar-se com vulgui, i mitjançant decrets i acords de govern pot fer la desconcentració administrativa que cregui oportuna. I, per tant, jo no crec que sigui un tema d'empara legal.

I quant a la realitat metropolitana, miri, la realitat metropolitana és precisament això, una realitat. Jo crec que no podem tancar els ulls, precisament, al que passa al nostre voltant. I, miri, si hi ha alguna cosa que coneixem molt bé els catalans és la perversitat de les lleis uniformitzadores i de la uniformització. Miri, no hi ha res més injust que tractar igual el que és diferent. I si no som capaços, nosaltres, de veure que tenim unes realitats canviants, diferents, que hem d'organitzar-nos d'una manera diferent si aquestes realitats no coincideixen a tot arreu, és que estem fent un mal servei al país. És que nosaltres mateixos tenim aquest problema, com a catalans: que se'ns vol uniformitzar. I, per tant, haurem de fer una llei d'acord amb les realitats que tenim al nostre entorn. Tancar els ulls a això em sembla fins i tot perjudicial. Jo crec que la realitat metropolitana existeix, que la realitat metropolitana té uns reptes, unes oportunitats, unes esperances i uns problemes que no podem obviar i que precisament el que hem d'intentar és afinar aquesta legislació administrativa perquè a tots aquests problemes, a totes aquestes esperances, se'ls pugui donar compliment.

I, per tant, miri, nosaltres hem intentat, com vostè sap, presentar un seguit d'esmenes per intentar arribar a un acord. Jo crec que tenim un problema de fons. Segurament nosaltres no ens mirem això amb la miopia política de dir: «Això s'ha de fer al més aviat millor.» Per nosaltres és molt més important fer-ho bé que fer-ho de pressa –és més important fer-ho bé que fer-ho de pressa– i, sobretot, que ho fem entre tots, perquè aquesta llei, senyor Corominas –jo crec que vostè en el fons m'ho reconeixerà–, és una llei que l'hem de fer entre tots, perquè no és una llei de ningú, és una llei de país.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, Ciudadanos no dará apoyo a la moción que presenta el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió.

Y no lo hará, primero, por la trascendencia que tiene la ley de ordenación territorial. Como aquí se ha dicho, no es una ley baladí, es una ley que tiene un peso político tan grande en cuanto que supone la creación de veguerías y la probable modificación del mapa comarcal de Cataluña. Eso no es una cuestión menor. La regulación de las veguerías supone un tratamiento muy complejo, en la medida en que, a la vista de lo dispuesto en el artículo 141 de la Constitución, exige al mismo tiempo una modificación por ley orgánica. Y no es cuestión de venir aquí a plantear de modo inmediato y con prisas una decisión que ha costado mucho, y aquí se tiene constancia de ello, puesto que el informe Roca, que se presentó en el año 2001, ni siquiera alcanzó un determinado consenso, a pesar de que hubo una voluntad de establecer una delimitación del mapa territorial de Cataluña. Es un mapa conflictivo. Los que llevamos poco tiempo en el Parlamento recibimos distintas presiones de comarcas que nos van cambiando el mapa territorial de Cataluña prácticamente cada semana. Y, en definitiva, exige, desde luego, una mayor tranquilidad, reflexión y, desde luego, una decisión política consensuada.

Nos ha parecido que el trasfondo de la moción es un juego de poder. La interpelación, he tenido ocasión de releerla, y, más que el definir o delimitar las provincias, en realidad estaba más preocupada por quién nombraba a no se sabe quién, y si la diputación *versus* comunidad autónoma, y si diputación *versus* determinados municipios. No vamos a entrar en ese juego; nosotros confiamos en las instituciones, confiamos en las diputaciones, confiamos en los órganos que nos hemos dado los catalanes mediante las pertinentes leyes. Y tampoco desconfiamos del área metropolitana; no desconfiamos del área metropolitana y, desde luego, no estamos a favor de la paralización de las leyes bien del área metropolitana de Barcelona, o bien de las leyes que ordenen las entidades metropolitanas de Cataluña; tanto en una como en otra encontrarán nuestro apoyo, en la medida en que tengan un redactado razonable. Pero, desde luego, no vamos a entrar en el juego, si bien, y en la medida de nuestras pobres fuerzas, exhortamos al Gobierno para que a la hora de efectuar las demarcaciones se acomoden, de alguna manera, al marco del que estamos dotados. La creación de marcos territoriales improvisados nos parece, a veces, alarmante y poco adecuada.

En definitiva, no entramos en el juego de poder que aquí se está traduciendo en la moción y nos acomodamos al ordenamiento jurídico y a la reclamación de tranquilidad, prudencia, en un avispero como es la delimitación de la ordenación territorial.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyor Corominas, per posicionar-se sobre les esmenes, si us plau.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, primer de tot, per dir que no acceptarem l'esmena presentada pel Partit Popular, bàsicament perquè el que ens diu aquesta esmena és que es compleixi la llei. Jo li dic d'una manera cordial que nosaltres abordem aquí que es compleixi la llei no em sembla, doncs, massa adequat, i per tant la rebutjarem. També li dic d'una manera amable: l'àrea metropolitana de Barcelona, quina? Trenta-dos, 36, 17..., quants municipis? Amb quines competències? Per què uns sí i els altres no? Per què uns entren en determinades mancomunitats i altres no? És un debat de fons, això, i per tant no es pot fer al marge del debat que fem de les vegueries, perquè, si regulem ara competències i finançament, ens perdrem.

De les esmenes presentades pel tripartit o pels grups parlamentaris que donen suport al Govern, tampoc n'acceptarem cap, primer de tot, perquè, senyor Vigo, al fons de la moció vostè no hi ha fet cap referència, que és l'àrea metropolitana. Sé que per Esquerra Republicana parlar d'àrea metropolitana sí, i la vall de Ribes no, segurament deu ser complicat. I que vostè coincideixi en aquesta votació amb el Partit Popular, amb el PSC, amb Ciutadans i amb tot plegat segurament no li deu anar bé. Ara, no n'ha parlat, vostè, de l'àrea metropolitana, que era el fons d'això. No fem abans la llei d'àrees metropolitanes que la llei d'organització territorial, que és el marc de tot plegat. I, com que les esmenes que vostès han presentat van en aquesta línia, nosaltres, evidentment, no les acceptarem.

El conseller ens deia –i vostès hi han fet referència– que al final això era un tema de simplificar els tres organis-

mes de l'àrea metropolitana de Barcelona. És molt fàcil; és molt fàcil, i té un bon jurista al costat. L'Entitat del Transport Metropolità s'incorpora a l'ATM i ja està; no té cap sentit l'Entitat del Transport Metropolità en aquest moment, i vostè ho sap. I les altres dues, com que són mancomunitats, poden fer i desfer el que vulguin, perquè són associacions voluntàries de municipis que només es mantenen, tal com li vaig dir el dia de la interpellació, pel finançament que portem des de l'any 87.

Per tant, una vegada més, demanem que la moció s'aprovi en els termes en què la vam plantejar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Corominas.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació... Posem, doncs, a votació la moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 38 vots a favor i 81 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i dotze minuts.